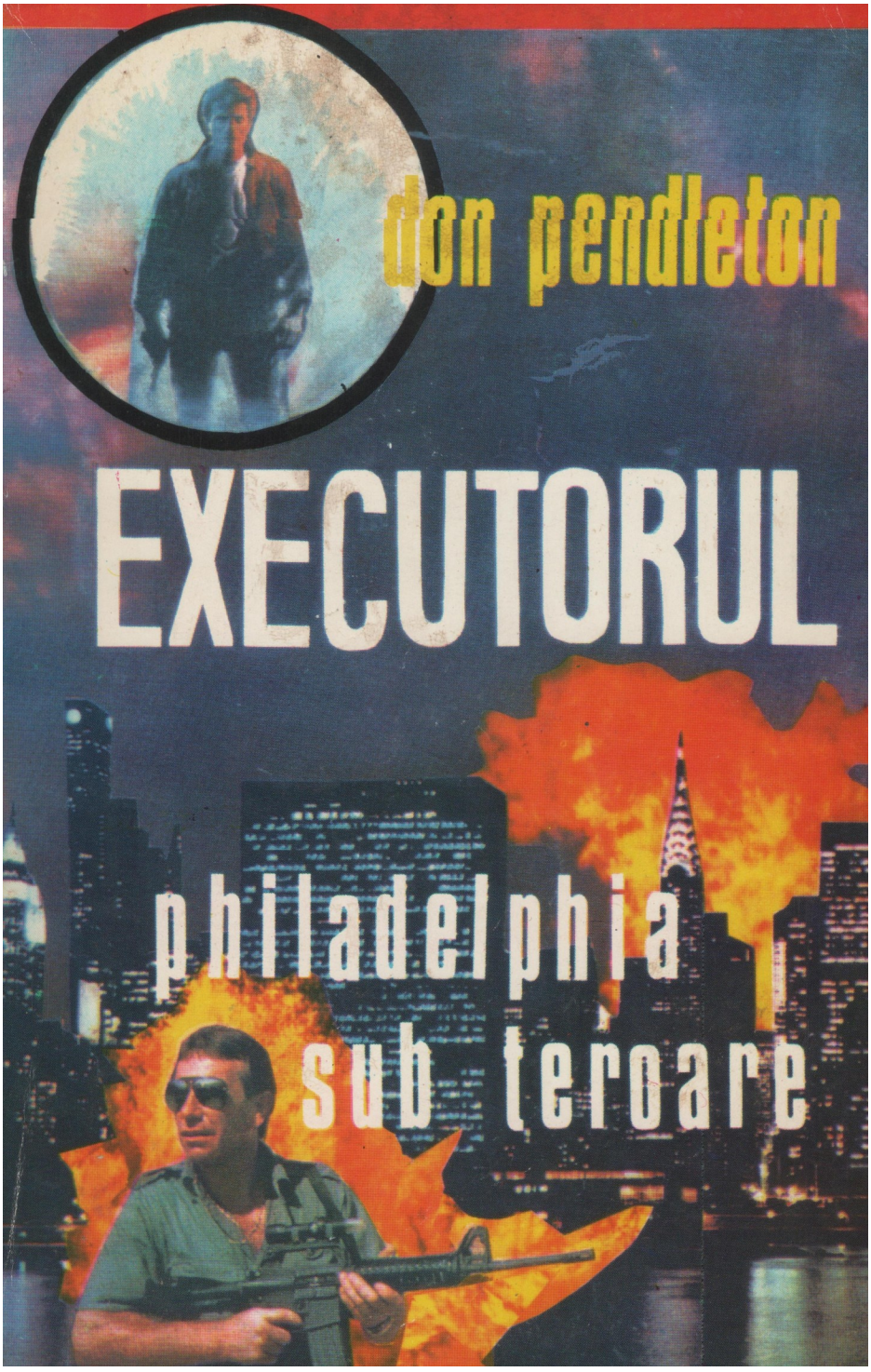
don pendleton
EXECUTORUL
philadelphia
sub teroare

DON PENDLETON

JUSTIŢIARUL

PHILADELPHIA SUB TEROARE

EDITURA WIMS-TANO
BUCUREŞTI – 1994

Copyright & *1973 by Pinnacle Books*. *Inc*

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof în any form

An original Pinnacle Books edition, published for the first time anywhere

TOATE DREPTURILE ACESTEI VERSIUNI APARŢIN EDITURII WIMS-TANO

ISBN. 973-96034-1-6

DON PENDLETON

PHILADELPHIA SUB TEROARE

Mac Bolan ia cu asalt oraşul dragostei fraterne

Puterile omeneşti n-au fost niciodată măsurate la modul concret; atât de puţin s-a încercat în această direcţie, încât nu le putem aprecia nici măcar după acţiunile deja înfăptuite.

T– horeau

E posibil să pierd nenorocitul ăsta *de război al meu. Însă mă voi lupta ca un drac pentru a-l câştiga.*

– Mack Bolan, zis CĂLĂUL

ÎN ATENŢIA POLIŢIEI

COMUNICAT RESTRÂNS

ÎNREGISTRAT CU NR. SD 105

DIN PARTEA DEPARTAMENTULUI DE POLIŢIE SAN DIEGO. 120 915 L

CĂTRE H. BROGNOLA – DEP. JUSTIŢIE — WASHINGTON. D.C

ATENŢIE URGENTĂ

TRANSMIS PRIN TELEFAX COMANDAMENTULUI DE CONTACT ŞI ACŢIUNE ÎN CAZUL M. BOLAN SE PRESUPUNE CĂ INDIVIDUL A ÎNCEPUT SĂ OPEREZE ÎN ACEST ORAŞ PE LA ORA 9.00. A ANGAJAT LUPTE CU ARMATA FAMILIEI BĂTRÂNULUI DI GIORGIO. CU ACELAŞI REZULTAT. MORŢI SAU PUŞI PE FUGĂ. AMĂNUNTE VEŢI PRIMI PRIN POŞTĂ. LA ORA ACTUALĂ SE PARE CĂ INDIVIDUL A PLECAT ÎN SUDUL CALIFORNIEI. SE PRESUPUNE CĂ A AJUNS ÎN ESTUL STATELOR UNITE. TRANSMIS PRIN TELEFAX TRIMIS DE TATUM, DEP. POLIŢIE – SAN DIEGO

ÎNCHEIAT MESAJUL

CĂTRE REŢEAUA BIROURILOR DE CRIMINALISTICĂ

CONSILIUL SPECIAL AL JUSTIŢIEI SUA ALERTĂ PENTRU TOATE TRUPELE ANTITERORISM DIN STATELE AFLATE PE LITORALUL ESTIC

** ALERTĂ**

121 252 L

TRANSMIS PRIN TELEFAX

INDIVIDUL MACK BOLAN PORECLIT „CĂLĂUL” A APĂRUT ULTIMA DATĂ LA SAN DIEGO. SE CREDE CĂ ACUM A AJUNS PE LITORALUL ESTIC AL SUA. MODUL DE LUCRU SEMNALAT LA SAN DIEGO PARE APRECIABIL SCHIMBAT FAŢĂ DE ACŢIUNILE ANTERIOARE. PROBABIL DIN MOTIVE PERSONALE, MOTIVE CARE L-AU ADUS LA SAN DIEGO. TRUPELE ANTITERORISM DIN EST CER ÎNTĂRIREA PAZEI. MAI ALES ÎN STATUL NEW-YORK, ÎN ZONA PHILADELPHIEI, UNDE NELINIŞTEA CONSIDERABILĂ A MAFIEI POATE ACŢIONA CA UN MAGNET ASUPRA RĂZBOIULUI DE O CRUZIME SURPRINZĂTOARE DUS DE CĂLĂU.

NOTĂ SPECIALĂ

DUPĂ LOVITURA DE LA WASHINGTON, RAPOARTELE INFORMATORILOR SUSŢIN CĂ SE ÎNTEŢEŞTE AGITAŢIA ÎN EŞALONUL SUPERIOR AL LUMII CRIMEI ORGANIZATE, CU FERMA HOTĂRÂRE DE A TERMINA CU AMENINŢAREA REPREZENTATĂ DE BOLAN, ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA. DACĂ VA MAI APĂREA ORIUNDE ÎN NORD-EST, DUPĂ CUM SE CREDE. TRUPELE ANTITERORISM ÎL VOR AŞTEPTA. TRUPELE DIN ACESTE ZONE AU CERUT PAZA EXTRAORDINARĂ, GATA SĂ ACŢIONEZE PROMPT, LA PRIMA

SEMNALARE A CĂLĂULUI, ÎNTRUCÂT SE PARE CĂ NOUL RĂZBOI AR PUTEA DEPĂŞI TOT CEEA CE A EXPERIMENTAT EL PÂNĂ ACUM

ANUNŢ SPECIAL

ULTIMA CIOCNIRE CU INDIVIDUL A DOVEDIT UN RĂSPUNS MAI EFICACE DIN PARTEA AUTORITĂŢILOR. CA RIPOSTĂ LA OPERAŢIUNILE LUI BOLAN, TRUPELE ANTITERORISM AU IZOLAT CAPII LUMII CRIMEI ORGANIZATE. SE SUGEREAZĂ ÎNCONJURAREA ŞI CAPTURAREA LUI, LA PRIMUL SEMN AL APARIŢIEI ACESTUIA ÎN ZONĂ.

CERERE SPECIALĂ

RUGĂM ANUNŢAŢI IMEDIAT EXPEDITORUL PREZENTULUI ASUPRA ORICĂRUI CONTACT SAU ACTIVITATE SUSPECTĂ A INDIVIDULUI ÎN ZONĂ. FOLOSIŢI CIRCUITUL SPECIAL.

CIRCULARA NR. 105

TRANSMIS PRIN TELEFAX

EXPEDIAT DE BROGNOLA – DEP. JUSTIŢIEI

URMEAZĂ UN RAPORT GENERAL DE PREZENTARE.

ÎNCHEIAT MESAJUL

SE VA REPETA CĂTRE INFORMATORII PERMANENŢI INFILTRAŢI ÎN LUMEA INTERLOPĂ.

SUBIECTUL MACK BOLAN, CUNOSCUT ŞI SUB PORECLA „CĂLĂUL”. ACŢIONEAZĂ ŞI SUB ALTE NUME, DE OBICEI ITALIENE SAU SICILIENE. ESTE AMERICAN, ARE TRĂSĂTURI EUROPOIDE, VÂRSTA ÎNTRE 30-35, ÎNĂLŢIMEA 1,86, GREUTATE CIRCA 90 KG. CULOAREA PĂRULUI DIFERĂ – ÎN MOD NORMAL E BRUNET. OCHI ALBAŞTRI, DE OBICEI DESCRIŞI CA FIIND DE GHEAŢĂ, PĂTRUNZĂTORI, VEDERE FOARTE DEZVOLTATĂ PE ÎNTUNERIC. UNEORI ÎMBRACĂ UN COSTUM NEGRU DE LUPTĂTOR COMANDO, DAR ŞI HAINE NORMALE, ADAPTATE SCOPULUI DE CAMUFLARE.

CARACTERISTICI

DUCE FĂŢIŞ UN RĂZBOI PERMANENT ÎMPOTRIVA TUTUROR ELEMENTELOR LUMII CRIMEI ORGANIZATE ŞI CĂLĂTOREŞTE PRETUTINDENI. DUPĂ ESTIMĂRI MODERATE, A UCIS PESTE 1000 DE SUSPUŞI AI LUMII INTERLOPE. VETERAN AL RĂZBOIULUI DIN VIETNAM, SPECIALIST DE CLASĂ ÎN „MISIUNI DISTRUCTIVE” ÎMPOTRIVA FORTIFICAŢIILOR INAMICE. ÎN VIETNAM A PRIMIT PORECLA „CĂLĂUL”, PE ACEST MOTIV. CONSIDERAT DE COMANDANŢII MILITARI CA UN MARE PARTIZAN AL TEHNICILOR DE PENETRARE ŞI SPIONAJ. TACTICIAN ŞI STRATEG MILITAR DE CEA MAI ÎNALTĂ CLASĂ, EXPERT ÎN LUPTA DE GUERILĂ, EXPERT ÎN ARME, TRĂGĂTOR

FENOMENAL, ERA BUN ŞI LA ARMAMENT GREU, CUM AR FI MORTIERELE, BAZUKA, TUNURILE DE CALIBRU MARE. DE OBICEI POARTĂ UN PISTOL BERETTA DE 9 MM, DE POLIŢAI, DOTAT CU SURDINĂ, PRECUM ŞI UN AUTOMAT DE 44 MM. CU GLOANŢE EXPLOZIVE. AMBELE ARME SUNT REDUTABILE.

ATENŢIE

INDIVIDUL ESTE EXTREM DE IUTE ÎN TEHNICILE DE LUPTĂ MILITARĂ. ARE REACŢII EXPLOZIVE ŞI INSTINCTE DEZVOLTATE. OFIŢERII CIVILI AVERTIZEAZĂ SĂ NU SE ÎNCERCE ARESTAREA LUI CU SOMAŢIE, CI SĂ SE TRAGĂ DIRECT LA CAP, CU MAXIMĂ PRECIZIE.

** INFORMAŢIE SPECIALĂ**

INDIVIDUL SE AFLĂ ÎN PERMANENTĂ „STARE DE RĂZBOI” ŞI VA FI CONSIDERAT DEOSEBIT DE PERICULOS. TOŢI MEMBRII TRUPELOR ANTITERORISM CER SĂ SE LUCREZE CU MARE ATENŢIE. NU SE VA ÎNCERCA O CAPTURARE GEN OM-LA-OM. INDIVIDUL PARE A EVITA CONFRUNTAREA CU POLIŢIA, ŞI NU A TRAS ASUPRA TRUPELOR ANTITERORISM. ESTE DEOSEBIT DE DEFENSIV FAŢĂ DE ACEŞTIA, ÎNSĂ PENTRU LUMEA INTERLOPĂ ESTE UN REAL PERICOL. SE SPUNE CĂ O RECOMPENSĂ DE 100 MII DOLARI PUSĂ PE CAPUL LUI ATRAGE CONTINUU UN NUMĂR TOT MAI MARE DE TRĂGĂTORI AMATORI. AŞADAR, INDIVIDUL SE AFLĂ ÎNTR-O PERMANENTĂ STARE DE ÎNCORDARE, APROPIEREA DE EL FIIND PERICULOASĂ. DIFERITE GRUPE ANTITERORISM AU AUTORIZAT ORDINUL NEOFICIAL DE A SE TRAGE ÎN CAP MORTAL, CA O MĂSURĂ DE EXTREMĂ PRECAUŢIE.

** INFORMAŢII GENERALE**

PRIETENII DIN ORAŞUL NATAL, PROFESORII, DIFERITE CUNOŞTINŢE ETC. ÎL DESCRIU CA PE UN OM LINIŞTIT, POLITICOS, SOCIABIL, PLĂCUT. ARE ÎN VENE ŞI SÂNGE GALEZ ŞI POLONEZ. E CEL MAI MARE DIN TREI FRAŢI. MAMA, TATA, SORA, AU FOST VICTIMELE VIOLENŢEI PE CÂND SE AFLA ÎN VIETNAM. ŞI-A LUAT PERMISIE URGENTĂ PENTRU ÎNMORMÂNTAREA FAMILIEI ŞI INTERNAREA MEZINULUI LA ORFELINAT. ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ A ÎNCEPUT EL „RĂZBOIUL CASEI”, DESIGUR CA REACŢIE LA TRAGEDIA FAMILIEI. AU URMAT VICTORII ASUPRA LUMII INTERLOPE DIN ORAŞUL NATAL. INDIVIDUL A PURTAT CAMPANII SUCCESIVE ÎN LOS ANGELES, PALM SPRINGS, PHOENIX, MIAMI, FRANŢA, ANGLIA, NEW-YORK, CHICAGO, LAS VEGAS, PUERTO RICO, SAN FRANCISCO, BOSTON, DISTRICTUL CAROLINA. SIMPATIZANŢI NEOFICIALI AI POLIŢIEI SUSPECTEAZĂ DIFERIŢI ŞEFI DE TRUPE ANTITERORISM CĂ-L SUSŢIN PE BOLAN. ŞI CER PROGRAME DE ÎNDOCTRINARE A POPULAŢIEI, PENTRU A SE SCOATE ÎN EVIDENŢĂ ASPECTELE PERICOLULUI PUBLIC AL RĂZBOIULUI ILEGAL

DUS DE INDIVID. ZVONURI NEFONDATE SUSŢIN NEFONDAT ŞI NEADEVĂRAT CĂ DIFERITE AGENŢII FEDERALE ÎL SPRIJINĂ.

PLAN DE VIITOR

EXCEPTÂND SIMULAREA DE LA SAN DIEGO, BOLAN A APĂRUT LA LUMINĂ FOARTE RAR DE LA CAMPANIA DIN WASHINGTON, PRESUPUNÂNDU-SE CĂ PLĂNUIEŞTE O LOVITURĂ MASIVĂ ÎN NORD-ESTUL SUA. S-AU REMARCAT DE ASEMENI MANEVRE NEOBIŞNUITE ÎN LUMEA CRIMEI ORGANIZATE DIN ACEA ZONĂ, DÂND DE ÎNŢELES CĂ VIITOAREA LOVITURĂ A LUI BOLAN VA FI PRIMITĂ CU O MASIVĂ CONTRALOVITURă. SE CERE TOATĂ PRECAUŢIA DIN PARTEA TRUPELOR ANTITERORISM, PRECUM ŞI ÎNTĂRIREA PAZEI.

TRANSMIS PRIN TELEFAX.

EXPEDIAT DE BROGNOLA – DEP. JUSTIŢIE

ÎNCHEIAT MESAJUL

CAPITOLUL 1 – VESTIREA

Groaza a pătruns în Philadelphia într-o dimineaţă rece de primăvară, iar numele său era Moarte – hotărâtă, înveşmântată în negru, ca un simbol al absolutei îndârjiri, mişcându-se fulgerător în fatalitatea ei.

A păşit tăcută în biroul din spatele garajului ţinut de Cappy Liberty, lăsându-le celor cinci oameni aflaţi acolo doar un moment de spaimă, în care să-şi dea seama ce avea să li se întâmple.

Al „Clanţă” Di Lucci s-a smuls primul din teribila buimăceală. A apucat să strige: „Cristoase. E...” – după care s-a răsucit din faţa biroului uzat de lemn, înţesat cu grămezi de bani ce tocmai erau număraţi.

Lătratul furios al unui mic pistol automat i-a retezat ultima frază lui Al „Clanţă”, micile proiectile încinse scuipate pe ţeava armei producându-i o ghirlandă de stropi de carne în jurul gâtului şi pe după umeri, trimiţându-l în eternitate.

Ceilalţi patru se risipiră ca potârnichile, vrând s-o rupă la sănătoasa, doi dintre ei încercând din instinct să pună mâna pe arme.

Arma lătrătoare se îndreptă spre Mike „Oţelosul” Cappolini, retezându-i din umăr mâna care tocmai apucase să tragă pistolul din toc. Revolverul acestuia – calibru 38 – îşi continuă mişcarea, zburând din încleştarea degetelor vlăguite brusc, spărgând paravanul de sticlă vopsită al biroului. În acest timp, limba de foc a morţii continua să măture tot, căutând şi găsind locurile vitale. Gâtul lui Mike „Oţelosul” plezni în două gheizere simetrice de sânge; matahalei i se răsuciră picioarele şi căzu cu faţa în jos, în propriul sânge.

Jack „Cârciumarul” Avanti reuşi să trimită două focuri-sperietoare înspre ţeava ce „sufla cu furie moartea, în timp ce se repezise la uşa din dos. După care Moartea îl înşfăcă şi-l burduşi, făcându-l să se zvârcolească şi să alunece grămadă în lungul peretelui.

Perceptorii John Brunelli şi Ham Magliocci, cunoscuţi şi temuţi în întreaga zonă sudică a Philadelphiei pentru plăcerea cu care abia aşteptau să constrângă datornicii, îşi încasară cele de pe urmă „taxe”, pe când încercau să se fofileze la adăpostul biroului de lemn, acoperit cu roadele activităţii lor. Mâna lui Brunelli zvâcni involuntar şi rase bănetul de pe birou în căderea sa, perceptorii se întâlniră cu taxele lor în aceeaşi băltoacă de sânge, găsindu-şi rapid sfârşitul.

Moartea venise al naibii de repede în garajul lui Cappy Liberty – aşa de repede încât un mecanic şi un client ce se aflau dincolo de paravanul de sticlă acum

zdrobit, rămăseseră în continuare încremeniţi, deşi încetase clănţănitul armei ce cântase, prohodul; şi se făcuse linişte.

Zgâindu-se buimaci prin găurile sticlei la carnagiul ce avusese loc, amândoi avură aceeaşi reacţie: ridicară mâinile în momentul în care silueta înaltă, îmbrăcată în negru ca un călău îi observa, cu multă stăpânire de sine.

Mai târziu, cei doi aveau să susţină, – sus şi tare – că e preferabil să fii mort de-a gata decât să ai ocazia de a te întâlni ochi în ochi cu moartea, în carne şi oase. Purta veşminte negre de luptător, strânse pe trup, avea o mulţime de hamuri încrucişate pe piept, un ham în jurul taliei, spânzurând de el puşcoace şi tot soiul de alte arme, aproape de umeri avea tocul pistolului automat, şi cei mai reci ochi albaştri îi priveau de pe o faţă inexpresivă, ca de oţel polizat.

Ţeava armei clănţănitoare se lăsă în jos. Mâna omului înalt se mişcă, tresărind abia perceptibil. Un mic obiect metalic zbură printr-o spărtură de geam şi zăngăni pe cimentul pardoselii, la picioarele celor doi.

— E pentru Don Stefano, îl lămuri o voce de gheaţă. Aşa să-i spuneţi. S-a terminat. Aşa să-i spuneţi.

După aceea, năluca înaltă în straie negre plecă, dispărând la repezeală în umbra dindărătul paravanului.

Poate că n-au trecut mai mult de zece secunde de la primul răpăit al pistolului automat.

Cei doi martori ai înfiorătorului eveniment nu se mişcară din loc până nu auziră uşa deschizându-se şi apoi închizându-se; după aceea clientul se retrase un pas clătinându-se, şi murmură înfricoşat: „Cristoase, l-ai văzut pe tipul ăla?”

Mecanicul îngenunchie şi întinse o mână tremurândă spre obiectul metalic de pe podea. Îl ridică, îl studie, şi scoase o fluierătură.

— A-ha. Va să zică asta e, spuse el, răsuflând uşurat.

— Ce e? Ce-i aia?

— O decoraţie de trăgător de elită. În zilele noastre a fost înlocuită cu „Ordinul dragostei frăţeşti”.

— Adică, vrei să spui că tipul a fost Maci? Bolan, cel căruia i se spune „Călăul”? Întrebă celălalt îngrozit. Se aplecă pentru a privi decoraţia mai bine. Vrei să spui că aici ne aflăm pe câmpul de luptă al Mafiei?

— Pe fostul câmp de luptă, răspunse calm mecanicul, scrutând prin spărturile geamului la rezultatul faptelor Morţii. Pentru că... După cum a spus tipul, acum s-a terminat.

Nu era tocmai aşa.

Mack Bolan o ştia mai bine.

Teroarea abia începuse la Philadelphia.

ÎN ATENŢIA POLIŢIEI

COMUNICAT RESTRÂNS

CIRCUITUL SPECIAL, AUTORIZAT CU NR. PH 105

EXPEDIAT DIN PHILADELPHIA P.D. 141 025 L

CĂTRE H. BROGNOLA – DEP. JUSTIŢIE, WASHINGTON, D.C.

URGENT

TRIMIS PRIN TELEFAX

BOLAN A AJUNS ÎN ORAŞ ASTĂZI PE LA ORA 9.00. GANGSTERUL MICHAEL J. CAPPOLINI, TRĂGĂTOR ÎNCHIRIAT ŞI PATRU SUBALTERNI. INFORMATORI LOCALI RAPORTEAZĂ MIŞCĂRI MASIVE DE TRĂGĂTORI ÎN LUMEA INTERLOPĂ. CEREM ÎNTREGUL AJUTOR FEDERAL POSIBIL.

TRIMIS PRIN TELEFAX

EXPEDIAT DE DOUGHERTY.

PHILADELPHIA

ÎNCHEIAT MESAJUL

CAPITOLUL 2 – GRADIGGHIA

Într-un oraş din vestul statului Massachussetts, aflat la câteva sute de mile distanţă de suburbiile Philadelphiei, numărul doi al Mafiei locale patrula fără astâmpăr prin modestul său birou situat în partea de jos a oraşului.

Era un bărbat chipeş, abia trecut de treizeci de ani, avea o greutate şi o înălţime mijlocie, ochi negri sclipitori, care puteau trece într-o secundă de la căldura prietenoasă la o răceală distantă.

Numele său era Turrin; uneori i se spunea Leo „Drăgălaşul”, dar niciodată pe faţă.

Leo Turrin era nepotul direct al răposatului Sergio Frenchi, bossul regiunii vestice a statului Massachussetts, până în clipa în care organizaţia lui a intrat pe bune cu familia Frenchi, implicând însă totodată întregul guvern federal în oala lor.

Această „infiltrare” a dus ulterior la cea mai fructuoasă operaţiune poliţienească de demascare întreprinsă vreodată printre mafioţi. Bucurându-se de privilegiul poziţiei sale de rudă directă a fostului „Capo”, evoluţia importanţei lui Turrin a fost aproape automată în ramura din Pittsfield a Mafiei. S-a aflat aproape cinci ani pe muchie de cuţit, a fost numit „Caporegime” sub bătrânul Frenchi, iar la apariţia lui Bolan „Viteazul” începea să fie luat drept un erou naţional.

Maestrul bătăuş trecuse regatul unchiului Sergio prin foc şi pară, fiind cât p-aci să-l detroneze până şi pe Turrin. Numai dezvăluirea de ultim moment a adevăratei misiuni a lui Turrin l-a salvat pe acesta de răzbunarea lui Bolan. Din propria cenuşă, poliţaiul-spion şi-a reclădit o poziţie şi mai puternică, iar prestigiul său a devenit considerabil în faţa capilor mafioţi din toată ţara.

Din aceeaşi cenuşă salvase şi începuturile marii sale prietenii cu Mack Bolan, deşi se expusese astfel unor teribile primejdii.

Personal, Turrin nu se mai considera nici peşte, nici pescar. În gândul său, prietenia la toartă cu Bolan nu-i producea conflicte de conştiinţă. El era copoi... însă nu pe de-a-ntregul. Era „mafioso”... dar nu pe de-a-ntregul. Singurul lucru, concret pe care l-a găsit pe parcursul a cinci ani de grijuliu joc dublu a fost prietenia cu omul considerat inamicul public numărul unu atât de către mafioţi, cât şi de reprezentanţii legii. În mintea lui Turrin, Mack Bolan era cea mai mare fiinţă aflată în viaţă. Nu era întruchiparea perfecţiunii, nu – nu era nici măcar de neînvins, – dar să dea dracu’ dacă nu era fiinţa cea mai mare întâlnită de Turrin.

Un om ca Bolan nu se naşte zilnic în lumea asta, nici măcar o dată la o generaţie sau la un secol. Oameni ca Bolan au apărut puţini pe lume, şi la distanţă mare în timp. Toţi cei care ar fi putut să-i semene vreodată s-ar putea număra pe degetele unei mâini de om.

Leo Turrin îi purta mult de grijă lui Mack Bolan.

Probabil nimeni, nici însuşi Bolan. Nu înţelegea mai bine ca Turrin că în jurul hărţuitului se săpaseră o mulţime de tranşee din focul cărora i-ar fi greu să mai scape. Turrin era în stare să vadă lucrurile de ambele părţi, adică din punctul de vedere al copoiului şi al mafiotului... şi să dea dracu' dacă nu avea motive de îngrijorare pentru amicul său. În ultimele câteva zile a patrulat prin birou ca-n cuşcă, aşteptând, întrebându-se când se va strânge odată jbiltul la gâtul Mafiei.

În această situaţie se afla în melancolica după-amiază de primăvară, când primi în sfârşit telefonul.

Gorila lui Turrin, un zevzec numit Ribiello „încinsul". Înşfăcă telefonul şi mârâi în receptor:

— Da. Nu ştiu. Stai o clipă.

Privi la ochii uimiţi ai lui Turrin şi-l încunoştiinţă:

— Interurban cu taxă inversă. Pentru tine, boss. Unu' care-l cheamă La Mancha. Răspunzi?

Boss-ul numărul doi din Pittsfield răspunse indiferent:

— Nu cunosc niciun La Mancha.

— Nu cunoaşte nici urmă de La Mancha, transmise Ribiello centralistei. Spune-i că să-l ia dracu'!. – Spune-i să nu-şi mai cheltuiască rahatul de mărunţiş cu telefoanele. Îl instrui Turrin plictisit.

— Să-şi păstreze rahatul de mărunţiş, să nu mai dea telefon! repetă supus şi zelos zevzecul. Râse în microfon şi închise. Hai că unii au tupeu.

Io n-am dat în veaţa mea telefon cu taxă inversă.

— Frumos din partea ta. Mârâi Turrin.

Îşi frecă ceafa, apoi se masă în jurul gâtului.

— Pe dracu'! spuse el gorilei. Plec să iau puţin aer. Ies să adulmec o leacă de soare.

Turrin porni spre uşă. Ribiello îşi târşâi picioarele în urma lui.

— Fără tine, mârâi Turrin. Stai acasă. Aştept să sune Jacke. Întreabă-l la ce telefon să-l sun când mă întorc.

— Să te fereşti de colţurile străzilor. Îl sfătui gorila, Întorcându-se bucuros spre fotoliul său.

Turrin grohăi ceva de neînţeles, apoi păşi iute în hol. Aprinse o ţigară şi-l apucară năbădăile în faţa uşii liftului. Ajuns la parter, schimbă câteva cuvinte cu fata de la ziare, apoi ieşi pe uşa din dos şi se angajă în traversarea parcării, oprindu-se din când în când pentru a inspira aerul curat, rotindu-şi umerii în soarele după-amiezii.

Exact la cinci minute după ce refuzase interurbanul cu taxă inversă din partea lui La Mancha, Turrin intră într-o cabină de telefon public, la un bloc şi jumătate distanţă de, biroul său, tocmai la timp pentru a răspunde la primul apel.

— Să dea dracu'! De ce n-ai putut să mă suni până acum? Întrebă el abrupt.

Din aparat se auzi un râset împăciuitor, iar o voce plăcută îl informă:

— Am primit mesajul tău abia acum douăzeci de minute. Care-i pontul?

— Pontul e că-ţi vor pielea, asta e, mârâi Turrin. Toţi sunt porniţi să te jupoaie de viu, aşa că, dată fiind situaţia, m-am gândit că mai bine mi-ai telefona înainte de a o face...

— Prea târziu, răspunse La Mancha. Adică Mack Bolan.

— Da, ştiu, am auzit, spuse Turrin posac. Dar, dintre toate locurile, de ce-ai ales tocmai Philadelphia, sergentule? De ce nu Kansas City, sau Hot Springs, de ce nu Dallas ori Phoenix, ori – pe dracu, Saint Louis sau Detroit? În Philadelphia mişună pistolarii de mâna întâi, în Philadelphia...

— Leo, tu ştii de ce mă aflu aici.

— Da, da. Cred că-mi închipui.

— Mămicule, îţi trece vreo soluţie prin cap? Vezi altă ieşire, sau vrei să ne luăm la revedere?

— Soluţie – ha! Turrin mormăi. Ceva aş vrea totuşi să-ţi spun. Un mesaj de la omul tău din Washington. Îţi sugerează – deschidem ghilimelele: ia-ţi o vacanţă – închidem ghilimelele.

— De Brognola vorbeşti?

— Da. L-ai făcut să meargă pe sârmă ca la circ. Oficial, el conduce la scară naţională spectacolul „Puneţi mâna pe Bolan". În particular însă, i se întorc maţele pe dos când se gândeşte ce misiune îi revine. Dar tu ştii cum e Hal. Pentru el, datoria e mai presus de toate.

— Nici nu se poate altfel, şopti Bolan. Apoi oftă. Turrin auzi clinchetul unei brichete, apoi şuieratul fumului expirat încet. Parcă m-aş fi întors din concediu la muncă.

— Chiar mai rău. S-a-ncins tărâţa – tare de tot. Unii congresmani au grijă să aţâţe focul. Hal consideră că cel mai bine ar fi să te dai puţin la fund. Zicea că Argentina e frumoasă în acest anotimp.

Chicotitul de la celălalt capăt al firului fu rece:

— E vânătoarea dracului şi-acolo, Leo.

— Da, aşa-i. Numărul doi în Pittsfield luptă cu un fior din şira spinării. Ei bine, ascultă...

După un moment Bolan răspunse:

— Află că te ascult.

— În locul tău, eu aş lăsa pe moment Philadelphia de-o parte. Don Stefano e pregătit să te întâmpine. Am auzit că şi-ar fi adus o armată de import, care abia aşteaptă să ieşi la iveală. Cred că...

— Importată de unde?

— Vechea poveste: Sicilia. Foarte răi...

— Gradigghia, şopti Bolan.

— Asta-i. Şi-ţi mai spun una, gagiule: Malacarni. Nişte filfizoni spilcuiţi, însă foarte câinoşi. Iar acei gradigghia sunt criminalii de bază ai Mafiei siciliene, toţi unul şi unul. Lipsiţi de orice scrupule.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Bolan. Dar cum i-au adus în America?

— Canada e drumul obişnuit. A fost folosit pentru prima oară de către capii din New-York. Aud că Augie Marinello ţine un magazin în care poţi angaja astfel de oameni. Şi, pe unde trece bătrânul Stefano Angeletti, nici iarba nu mai creşte. Are el...

— Ăştia sunt bătăuşi din neam de neamul lor?

— Ar trebui să ştii că da, răspunse Turrin sobru. În orice caz, Don Stefano are la dispoziţie o astfel de armată de torpiloare importate. Şi nu-i ţine în jurul său doar pentru a-i face umbră la scăfârlie, să nu-l ardă soarele.

— Mulţumesc, Leo. Am să bag la cap ce mi-ai spus tu. Ei bine...

— Stai aşa, să nu închizi... ascultă. Asta nu-i de la Brognola. E de la mine. Nu numai de trupa lui Don Stefano să te temi. Au de partea lor tot felul de copoi de prin împrejurimi. Din oraş, de la sat, de la centru, federali. Le-am urmărit mişcările. De data asta sunt hotărâţi să te jupoaie, gagiule.

Vocea lui Bolan deveni în întregime serioasă, şi numai cu puţin ceva mai şoptită:

— Nimeni nu trăieşte veşnic, Leo. Trebuie să lupt acolo unde se iveşte ocazia.

— Da; de data asta chiar ţi-ai găsit locul potrivit!

— Aşa-i că l-am găsit?!

— Daa. Turrin îl aprobă cu un oftat. Cred că asta-i menirea ta, să-i macini ca o piatră de moară, O.K. E războiul tău personal, nu mă bag. Am vrut doar să-ţi aduc la cunoştinţă ce te aşteaptă acum.

— Mulţumesc. Pentru că tot discutăm, spune-mi ceva...

— Ce?

— Dă-mi un punct slab..

— Da... Turrin gândea intens. Cred că piciul ar fi – Frank Angeletti – fiul lui Don Stefano. Bătrânul îl pregătea pe Frankie să-i urmeze la conducere. Dar nimeni nu este de acord cu alegerea lui.

— Adică nu e încă destul de stricat, nu? spuse Bolan.

Turrin râse uşor.

— Nu e încă un bărbat în toată puterea cuvântului. Nu poate fi un „capo”, sergentule.

Bolan răspunse:

— O.K., o să-l am în vedere. Dar ce spui despre fată?

— Încep să mă întreb, spuse Turrin, care din noi doi ştie mai multe. Pariez că tu cunoşti familia lui Don Stefano Angeletti mai bine ca el însuşi.

Râsetul distant se auzi din nou.

— Ce spui de ea, Leo?

— Stai că-ţi spun, sergentule. Dacă gaşca mafiotă n-ar fi plină de porci cu capul pătrat, bătrânul Stefano ar face mai bine să îi înmâneze ei cheile de succesiune şi nu fiului. Spre necazul bătrânului, ea are tot ceea ce-i lipseşte lui Frankie.,

— O.K. Corespunde cu informaţiile mele. Mulţumesc, Leo. Uf, încă ceva...

Turrin ştia despre ce mai era vorba. Bolan părea întotdeauna emoţionat când trebuia să, întrebe despre fratele său mai mic Johnny, şi despre fata care rămăsese în grija lui Leo. Credincioasa Val.

— Sunt bine amândoi, răspunse Leo. Au...

— O.K., nemaipomenit, îmi ajunge. Oricum, am depăşit timpul de discuţie. Mulţumesc, Leo. Fără tine, fac pe mine.

— Hai, nu mai fă pe tine! răspunse Turrin îngăduitor.

Urmă bâzâitul legăturii întrerupte.

Turrin oftă, puse receptorul în furcă, ieşi în zăpuşeala soarelui, fără a mai lupta împotriva fiorilor din şira spinării.

Gagiul n-o va putea duce aşa la nesfârşit, în mod sigur.

Foarte probabil că nu va ieşi basma curată nici măcar din Philadelphia. Cu toate belelele pe capul lui... copoi, copoi de toate felurile... şi mai ales gradigghia aia...

Vax!

Leo „Drăgălaşul” duse pieptul în faţă şi-şi reluă atitudinea obişnuită de om sigur pe sine, întinzând pasul spre birou.

Un singur lucru’ ar fi trebuit să ştie nenorociţii de gradigghia ai lui Angeletti.

Mack Bolan însuşi era un *malacarni* feroce, mai tare ca orice *gradigghia*.

CAPITOLUL 3 – PROVOCAREA

Desigur Bolan ştia de importul acelor *gradigghia* din patriamumă, aduşi pentru a întări braţul slăbit al Mafiei americane.

Era cursul normal al lucrurilor.

Tipi asemeni lui Capone, Luciano sau Anastasia fuseseră produse ale timpului lor – ale acelor vremuri grele din trecut, ale unei epoci de afacerişti cheflii şi impulsivi, în care italienii din America se aflau la subsolul societăţii, în care orice tânăr flămând sau îmbufnat de fel putea înşfăca pur şi simplu ceea ce-şi dorea, ducă-se-n colo de urmări!

Dar timpurile s-au schimbat.

Mahalalele marelui oraş erau acum populate de negri, de portoricani, de un talmeş-balmeş de toate neamurile şi rasele.

Bandele de irlandezi au dispărut.

Bandele de italieni au dispărut şi ele.

Băieţii evrei au dispărut.

Negrii şi ceilalţi rămaşi prin mahalale nu s-au putut organiza – cel puţin nu aşa cum o făcuseră băieţii lui Luciano, Lansky, Schultze, Legs Diamond sau Mad Dog Call. Unul dintre motivele pentru care nu s-au putut organiza a fost faptul că scena crimei americane devenise aşa de instituţionalizată – aproape ca într-un mare trust, – şi excelent organizată. Cei din vârful piramidei erau supravieţuitorii şi urmaşii acelor zile grele ale începuturilor, când „bunăstare” însemna să ai o cazma sau o lopată, iar italienii erau cei mai lipsiţi de scrupule, cei dintâi şi cei mai hotărâţi să scape de blestemul cazmalei şi al cozii de mătură.

Teritoriul american al crimei organizate continua să se afle în aceleaşi mâini.

Însă tipii care dominau îmbătrâniseră. Iar cei care veneau din urmă erau produsele unor timpuri mult mai distanţate. Aceştia nu cunoscuseră foamea, disperarea, hotărârea neclintită de a supravieţui într-o lume câinoasă, de luptă pe viaţă şi pe moarte.

Cel puţin în comparaţie cu vremurile trecute, Mafia americană „se muiase”.

Pe Johnny Matthew l-a ruinat succesul.

Acum dorea să se ştie în siguranţă. La adăpost şi în puf. Voia să aibă fără să rişte, să păstreze fără să lupte, să reuşească fără să încerce măcar.

Astfel că-şi angajase negri şi portoricani, precum şi alţi înfometaţi de pe drumuri, pentru a face în locul lui toate mizeriile posibile.

Dar pur şi simplu nu mergea. Tâlhărimea îşi pierduse simţul solidarităţii frăţeşti şi, cu această pierdere, se duseseră colţii, muşchii şi inima organizaţiei. Găinarilor acestora puţin le păsa de *omertă*, adică de devotamentul familial, implicând disciplina.

Ceea ce l-a făcut pe Johnny Matthew stăpânul junglei sale a fost cruzimea de fiară a sufletului său, răutatea nesecată, impulsivitatea violentă.

Şi aceste „calităţi" erau pe cale de dispariţie la noul „mafioso" american.

Un bărbat nu putea ajunge un „capo" datorită dragostei supuşilor săi. Un „capo" ajungea în vârf pentru că era cel mai josnic şi cel mai de temut. Nu-i trebuia mai mult.

Desigur lumea geme de oameni josnici. Bolan putea să depună jurământul asupra faptului. Doar scosese el însuşi destui din circulaţie. Mai mulţi chiar decât forţele federale. Aceste acţiuni, alături de obişnuita râcă străveche din sânul clanurilor, conlucrau la condamnarea Mafiei, lucru clar pentru cei care aveau ochi să vadă. Aşa că, pentru Bolan n-a fost nicidecum o surpriză să afle că „organizaţia" colindase toată ţara-mumă în căutare de sânge proaspăt, ca infuzie pentru imperiul aflat în prăbuşire.

Sicilia trăia încă în greutăţile vremurilor de demult.

Satele ţinutului pietros şi străzile mahalalelor sordide ale oraşelor siciliene unde se născuse „onorata societi" – adică Mafia, – erau practic în stare să asigure la infinit criminali de genul *malacarni*; noul sânge era încă supus vechilor legi, supus disciplinei impuse de *omertă* – sfânta tăcere – şi de credinţa faţă de şefi.

Fusese un timp, nu cu mult în urmă, când eşalonul de jos al mafioţilor de peste ocean era tratat cu dispreţ de mafiotul american. Erau numiţi „soioşii" sau „Gică-mustaţă", sau în fel şi chip.

Dar nu şi acum.

Noilor emigranţi li se acorda un respect considerabil, chiar şi de către cei pe care urmau să-i înlocuiască. Augie Marinello, super-boss-ul new-yorkez începuse importurile din Sicilia, aducând câte unul pentru afaceri ocazionale, pentru misiuni precise însă uşoare, după care îi oprea în rândul oamenilor săi.

Se dovediseră a fi criminali cu sânge rece, pe cât erau de supuşi executanţi, devotaţi clanului.

Astfel procedând şi bătrânul Angeletti, s-a dovedit a fi un mai bun urmaş al lui Marinello. A adus în America trupe întregi de *gradigghia*, bande întregi, făcând din Mafia un adevărat culturist înfricoşător, ceea ce încercase să facă înaintea lui bătrânul Castellammarese, dar fără a-i reuşi.

Potrivit informaţiilor primite de Bolan, Don Stefano intenţiona să folosească noile „cadre” nu numai pentru a-şi întări propria securitate, ci şi ca o temelie pentru puterea fiului său, Frank Angeletti, care îl va urma în curând ca boss al Philadelphiei.

Pentru Bolan, se ivise o mare ameninţare în războiul său. Până de curând, se părea că există un licăr la capătul tunelului; întrevedea posibilitatea victoriei în absurda lui luptă. Dar dacă acei „capi” vor fi în stare să tot aducă forţe noi, – ei, atunci se schimbă lucrurile, şi totul ar putea fi iar disperare pentru el.

Aşadar, Bolan se afla acum la Philadelphia pentru a da ochii cu noul duşman, pentru a-l cântări şi a-l pune la încercare; şi dacă va fi cu putinţă, pentru a-l da peste cap.

Va trebui să le scoată din cap importul de mafioţi. Şi dacă nu va reuşi să-i facă pe capii americani să creadă că au recurs la cea mai proastă metodă, se va strădui cel puţin să-i facă pe sicilieni să cunoască o frică mai mare decât cea în faţa şefilor.

Aceştia veniseră din păşunile uscate ale Siciliei ca într-o ţară cu lapte şi miere.

Aventurându-se în America, aveau atât de puţin de pierdut, în timp ce puteau câştiga totul.

Dar Bolan va găsi ceva pe care să-l piardă ei.

Tocmai din acest motiv sosise la Philadelphia – să aducă războiul, moartea, frica, teroarea. Mai ales moartea.

Călăul sosise la Philadelphia ca să pună pe fugă armatele de import.

Dar, – s-ar putea să reuşească, s-ar putea să nu.

Poate că Leo avea dreptate spunându-i că n-are nici-o şansă în faţa lor, însă va trebui să încerce. Trebuie s-o facă.

După scurta convorbire telefonică susţinută cu Leo Turrin, Bolan se reîntorsese la microbuzul său blindat, ultimul tip de acest fel.

Era un Chevrolet de ultimă oră, foarte asemănător celor folosite de companiile telefonice. De fapt, putea fi numit un arsenal pe roţi. Avea înăuntru tot necesarul pentru a-şi duce războiul împotriva Ordinului Dragostei Frăţeşti şi a tuturor cavalerilor acestuia.

Peste uniforma sa neagră de războinic, îşi îmbrăcase o salopetă de telefonist.

Descoperise locul unde era concentrată principala forţă a inamicului. Îşi făcu apoi vizibilă prezenţa, anunţându-şi intenţiile războinice.

Două zile de cercetare anevoioasă şi de punere la cale a planului de luptă îi clarificară modul de angajare în războiul cu noii duşmani.

Nu-i mai rămăsese decât să dea drumul ostilităţilor.

Sosise momentul. Sosise clipa să le spună acelor *gradigghia* că au părăsit păşunile uscate ale Siciliei pentru a se aventura în păşunile iadului.

Sosise momentul primei lui mari lovituri în Philadelphia.

CAPITOLUL 4 – CÂMPUL DE LUPTĂ

I-a urmărit îndeaproape timp de trei ore, cercetând fiecare mişcare de-a lor, notând fiecare intrare şi ieşire de persoane, numărându-i şi memorându-le înfăţişarea şi caracteristicile mersului sau ţinutei.

Printre numeroşii puşi de el pe răbojul luptei se numărau „Marele Fudul” şi „Micul Fudul”, un tandem de golani din Palermo, care păreau şcoliţi de vizionarea unui film american cu gangsteri. Şcoliţi sau neşcoliţi, păreau totuşi foarte fioroşi.

Era acolo şi Joe Oaie. Un zdrahon cu pieptul cât butoiul şi picioarele ca fusele, mergând de parcă bustul i s-ar fi aflat sub presiunea unei veşnice poveri – probabil că în Sicilia trăsese din greu la plug prin câmpiile bolovănoase. Bolan băgă la cap că va trebui să păstreze o bună distanţă faţă de acest animal gigantic. Mâna lui putea frânge uşor o coloană vertebrală.

Mai era apoi sluga uscăţivă care se foia permanent primprejur supraveghind orice mişcare, ţinând braţele încrucişate la piept şi fără a scoate o vorbă, ducându-şi ades dosul palmei la umflătura din dreptul inimii, ca pentru a se asigura că pistolul cel greu se află încă la locul său. Bolan îl porecli Gică Trăgaci, şi îl consideră una dintre primele victime de viitor.

Pe timpul cercetării sale, bătrânul Angeletti apăru de câteva ori în micuţa curte, chiar în faţa clădirii, pentru a flutura un semn de adio cu mâna sau pentru o scurtă conversaţie emoţionantă cu vreunul dintre aceşti oameni de nădejde, fără îndoială şefi de bandă sau cum se vor fi numit ei în rândul păturii *gradigghia*.

Fugitiv, Bolan l-a întrevăzut pe Frank Angeletti, presupusul urmaş în miniatură al lui Don, flancat de un alai de bodiguarzi. i se păru de asemeni că percepe şi o faţă, de femeie, la o fereastră de la etaj, dar lumina soarelui îl jenă la ochi şi nu putu fi sigur de aceasta.

Asupra unui lucru putea fi totuşi sigur. Ocupaseră cu toţii poziţii de apărare, de parcă prevedeau un atac de noapte. Don Stefano îi înşirase pe poziţii aproape în acelaşi moment în care aflase despre atacul din garajul lui Liberty. De atunci, pregătirile pentru vizita Călăului se făceau cu sufletul la gură. Întinseseră aproape tot atâtea laţuri câte pregătise şi Bolan pentru ei; instalaseră capcane ingenioase pe bază de celule fotoelectrice, săpaseră gropi acoperite cu frunziş, postaseră echipe de trăgători.

Dar Bolan nu va ataca la modul prevăzut de ei. Urcase pe rând pe toţi stâlpii de telegraf din împrejurimi, prefăcându-se că repară linia telefonică, în realitate studiind interiorul curţii din toate unghiurile şi construindu-şi propriul plan de bătaie.

Şi, aşa cum stabilise, va fi o luptă la lumina zilei.

În partea de nord-vest a Philadelphiei, dincolo de cartierul german, în partea de sus a parcului Fairfnount – acolo stabilise Bolan să aplice lui Papa Angeletti prima lovitură a unui război-fulger. Era o zonă liniştită de parcări, spitale, instituţii, şcoli şi cluburi particulare de tot felul.

Pe câmpul de luptă se aflase odinioară un mic colegiu, pe o suprafaţă de patru acri de teren ce se învecina acum cu parcul, fiind împrejmuită de un zid de piatră aflat în paragină, datând din secolul 17. Clădirea iniţială se mai afla încă acolo, zidită din cărămidă şi năpădită de viţă pe înălţimea ambelor etaje, părând destul de pricăjită faţă de ambiţiile arhitecturii moderne de azi. În jurul acestei clădiri se afla un grup de zece vile mai scunde. Vilele fuseseră în mod vizibil construite mult mai recent, fără intenţia de a fi o legătură arhitectonică între stilurile a două epoci diferite.

Colegiul se desfiinţase de mult. Cândva, pe la începutul secolului 20, clădirea a devenit reşedinţa unui milionar localnic, care a modernizat şi a restaurat interioarele. Până în anii 50, când a devenit iar o instituţie de învăţământ, puţine îmbunătăţiri s-au mai adus clădirii. Atunci s-au reînfiinţat clasele de cursuri şi s-au construit vilele alăturate, luând astfel naştere Şcoala din Fairmount pentru handicapaţi.

Noua şcoală a fost destinată copiilor handicapaţi provenind din familii onorabile, asigurându-le învăţătura în regim de internat şi asistenţă medicală, într-o atmosferă „ca la mama acasă”, această ultimă pretenţie fiind confirmată de dormitoarele-vilă, fiecare putând adăposti de la opt la zece copii, într-o atmosferă familială. Fiecare vilă era prevăzută cu bucătărie, sală de mese, sală de joacă, un salon mare, şi cinci dormitoare cu câte două paturi.

Stefano Angeletti a pus mâna pe clădire în 1965 – „la un preţ ce nu putea fi refuzat”, – şi a transformat-o pentru fiul său Frank, pentru a-l „împiciorongi” puţin.

Adevărata lui intenţie însă era de a institui aici bordelul cel mai select al estului american, rezervat afaceriştilor de seamă şi personalităţilor politice. Vechea clădire fu somptuos renovată, zidăria modificată, s-au pus pardoseli de marmoră şi s-au instalat havuzuri, ca-ntr-un adevărat palat crăiesc.

Lucrarea încheiată l-a costat pe Don, după cum umbla vorba, „peste un milion de verzi”. Nespus de multe alte sute de mii se duseseră pe împodobirea vilelor, în

care mici „petreceri intime” puteau fi puse la îndemâna celor mai performante apetituri sexuale.

Lui Frank îi venise primul ideea. Don Stefano pusese la bătaie banii, influenţa de care se bucura, relaţiile sale. Pentru a pune în funcţiune noul „club”. Frank a avut ideile necesare pentru renovare şi a adus o liotă de decoratori de interioare. Tot el a selecţionat personal pe fiecare dintre uluitoarele frumuseţi şi, după cum se spune, „le încercase la pat în fel şi chip, de la prima până la ultima”.

De la înălţimea renumelui său, clubul particular „Cheia împăratului” organiza petreceri şi întâlniri de afaceri pentru doritorii din toată ţara. Potrivit unui raport al FBI, clubul număra printre membrii săi o listă întreagă de birocraţi ai administraţiei de stat şi înalte oficialităţi.

Acelea au fost cele mai glorioase zile ale lui Frank Angeletti, o scurtă perioadă în care şi-a rupt umerii cărând prin club pe cei mai puternici oameni ai statului. Totuşi, întrucât tânărul Angeletti îşi depăşea ades atribuţiile, balonul cel subţire al succesului său i s-a spart chiar sub nas destul de repede, în al doilea an al activităţii abia începute.

„Căderea” lui Frank s-a înscris printre celelalte aventuri eşuate trecute în seama lui.

Fără a-şi consulta în prealabil tatăl sau pe oricine altul, Frank Piciul şi-a asumat riscul de a „pripăşi” la Cheia împăratului un judecător local al FBI-ului, vârându-l în tainele clubului şi trimiţându-i în dar cheia cu propria monogramă încrustată pe ea. Alăturându-i invitaţia de a participa la premiera unui nou şi „foarte deosebit spectacol colectiv”.

Invitaţia, aşa cum a fost înţeleasă, s-a dovedit o regretabilă greşeală. Probabil că lui Frank nici prin cap nu-i trecuse vreodată că se va găsi cineva care să nu se simtă onorat de a fi considerat membru al bordelului personalităţilor importante din estul Americii, care să nu fie conştient de importanţa unei asemenea onoare.

Naivul judecător n-a înţeles perfect conţinutul invitaţiei şi, nimic mai normal, i-a dat curs. Însoţit fiind de soţie şi de fiică. Încurcat la culme, omul de la uşă desemnat cu recepţia oaspeţilor habar n-avea cum să procedeze, şi nici pe Frank nu-l putea găsi deloc.

Judecătorul şi însoţitoarele sale fură distribuiţi în Grădinile Romane şi instalaţi pe o canapea de cauciuc, umplută cu apă şi înconjurată de mese încărcate cu băuturi şi fructe proaspete, cu puţin timp înainte de a se ridica cortina spectacolului „Simbad marinarul şi haremul său de acrobate la pat”.

Simbad era singurul bărbat al trupei, dar s-a văzut imediat că era singurul bărbat necesar, şi că era de neîntrecut în acel gen de acrobaţii.

Judecătorul şi companioanele se retraseră cu proteste violente, în momentul în care Simbad îşi demonstra capacitatea nemaiîntâlnită de a da un „simultan” la nouă femei, toate gemând de plăcere.

Treizeci de minute mai târziu, clădirea fu invadată de o brigadă locală de razie, şi nici măcar Papa Angeletti nu mai fu în stare să salveze atunci vreun obiect de o cât de mică valoare, cu toate că reuşi totuşi să domolească zarva şi să ţină la adăpost de consemnarea în registrele poliţiei pe cei mai importanţi dintre oaspeţi.

Clubul „Cheia împăratului” s-a dezintegrat practic peste noapte. Frank Piciul, care abia împlinise treizeci şi doi de ani pe atunci, sări însă din lac în puţ. Papa Angeletti ofta şi-i susţinea mereu alibiurile, sperând zilnic că va veni şi momentul când „piciul” se va împiciorongi.

De atunci şi până foarte de curând, clădirea din Philadelphia fu ţinută la naftalină.

Acum era garnizoana recruţilor de import ai lui Don Stefano. Fuseseră încartiruiţi cinci într-o vilă, toate zece fiind acum ocupate. Din nou, vechea clădire servea într-un fel ca şcoală. Aşa arăta. Majoritatea nu vorbeau englezeşte. Dacă ar fi avut probleme la intrarea în ţară, desigur că le-ar fi fost necesară o boabă de engleză. De asemeni, aveau nevoie de acte de identitate perfecte. Însă Don era omul care să aibă grijă de toate. Categoric. I-a trimis pe tolomaci la şcoală. Majoritatea erau analfabeţi.

Acum, când aflase câţi erau şi care le era rolul distribuit fiecăruia, Bolan era mulţumit. Soarele alunecase către apus, iar umbrele se alungeau în tabăra gradigghiilor.

Întinse ultimul cablu fictiv şi Coboră de pe ultimul stâlp al reţelei telefonice. Deloc întâmplător, acesta se afla chiar în faţa porţii principale, peste drum.

Traversă strada şi, după ce-şi scoase cârligele de la glezne, angajă o discuţie – vorbea de fapt singur, – cu un membru al trupelor, un tip cu ochi sclipitori, de vreo douăzeci şi cinci de ani, care patrula prin dosul porţii, străduindu-se cât putea să nu pară un om de pază.

Bolan scutură din cap în direcţia stâlpului de pe care abia coborâse şi vorbi omului: „Caldă zi de iarnă, ce zici? Cred că o să ningă la noapte”.

Era primăvară. Cerul era curat ca-n palmă. Temperatura oscila în jurul a 15° C.

Dar tipul zâmbi, zmuci capul într-o mişcare la jumătatea drumului între da şi nu, după care desfăcu larg braţele.

Bolan îi zâmbi la rândul său, şi-i spuse: „Du-te dracu’. Cred că eşti un rahat, ştiai? Ce ţi-aş mai scoate caielele din gură!”

Tipul continuă să zâmbească. Spuse: „Aşa ziceam şi eu”, cu o pronunţie elegantă şi grijulie de şcolar, după care îi arătă lui Bolan dantura strălucitoare, îşi frecă umflătura de la piept, apoi se cără.

Tipul nu era deloc un rahat. Se descurcase frumos, citind pe faţa lui Bolan şi nu în cuvintele acestuia, iar răspunsul pe care i l-a dat nu putea fi mai potrivit.

Deşi în mod vizibil nu înţelesese o iotă.

Şi, în interiorul zidurilor, se mai aflau încă cincizeci de tolomaci ca el.

Gheaţa războiului se strecura în pieptul lui Bolan, încercând să-i oprească bătaia inimii şi să-i paralizeze plămânii.

De data asta va fi un câine turbat.

Călăul se întoarse la microbuzul blindat, trase la o parte păturile şi începu inventarierea armamentului.

Va fi o luptă la lumina zilei.

Cincizeci de paparude care nu aveau decât de câştigat, nimic de pierdut.

Va trebui să lupte impecabil.

Nu-şi va permite nici cea mai mică stângăcie sau eroare. Nu avea ce căuta aici decât moartea

— A lui, sau a duşmanului.

Bolan – câinele se va strădui să fie moartea lor. Sau să moară încercând aceasta.

CAPITOLUL 5 – DUPĂ SECUNDAR

Mă voi confrunta cu gradigghia. Nu-i doar o întrecere tâmpită, să vedem care-i mai bun. E probabil manevra mea de răscruce. S-ar putea stabili acum cine va conduce ţara asta pe viitorii câţiva ani.

— O pagină din jurnalul lui Mack Bolan

Sări peste zid în interiorul curţii, venind dinspre stradă, în ţinută de mare luptător, aterizând în spatele uneia dintre vile, fiind cât p-aci să cadă într-un tranşeu.

Din groapa săpată în grabă apăru un cap, cu gura căscată pentru a da alarma. N-avea altceva în mână decât o lopăţică.

Pistolul Beretta şuieră înfundat şi ţipătul de alarmă fu înghiţit de fălcile încleştate, redus la un scheunat jalnic. Moartea înveşmântată în negru se strecură în viteză mai departe.

Pornise asaltul în acel mai propice moment cu putinţă, când majoritatea trupelor se aflau în interiorul clădirii, pentru a lua o gustare frugală înaintea luptei.

Cei rămaşi de gardă în curte erau mai puţin de zece inşi, majoritatea fiind încă preocupaţi cu pregătirile în vederea unui atac nocturn.

La şoldul drept îi atârna mitraliera, pistolul Beretta cu amortizor avea tocul său de piele spânzurat sub umărul stâng, pistolul automat i se bălăngănea atârnat de o curea, la nivelul taliei.

De curea avea legate grenade defensive şi incendiare. Buzunarele gambei erau ticsite de bastoane fufnigene. Colaci de explozive îi înconjurau gâtul.

Unul care dă un asalt pe propria răspundere trebuie să fie mai încărcat ca un măgar de povară. Într-o asemenea reprezentaţie, dacă va ateriza unde trebuie şi când trebuie, va avea totul în palmă.

Bolan le-a avut pe toate cele în palmă.

La treizeci de secunde după aterizarea în curte, reuşise deja să pună dinamite în jurul a patru dintre vile, urmând ca fitilele să ardă timp de nouăzeci de secunde până la explozie.

După treizeci şi cinci de secunde de la declanşarea atacului, se afla între două vile centrale. În acest moment, „Gică Trăgaci” năvăli în curte, dintr-o laterală a clădirii principale, ţinând în mâna stângă un sandviş, Cu dreapta căutând frenetic pistolul ascuns sub haină, în dreptul inimii.

Îi rămase îmbucătura în gât, după care aruncă sandvişul cât colo peste umăr, rupându-şi câţiva nasturi în încercarea de a-şi descheia haina pentru a se confrunta cu moartea biruitoare.

Îi despărţeau circa patruzeci de metri. Instinctiv, Bolan recurse la mitralieră.

Gică Trăgaci se opri locului, ţintuit parcă la un zid invizibil, dându-şi sfârşitul în secunda 39, cu mâna dreaptă harcea-parcea – până acum se scărpinase cu ea după revolver de parcă ar fi avut râie, – iar glonţul îi sfâşie apoi inima.

Dar exploziile puternicei mitraliere dăduseră deja alarma printre gardieni.

Oricum, omul în negru, înalt şi feroce, n-avea o secundă de pierdut. Nici nu-i pasă de câteva clănţănituri provocatoare de armă, continuându-şi marşul.

După circa 25 de metri, aruncă puternic o grenadă ofensivă printr-o fereastră largă, în faţada clădirii, urmată de explozia unei vâlvătăi de flăcări. Explozia zgâlţâi vechea clădire, iar prin fereastra în ţăndări ieşea numai foc şi fum.

În secunda 47, ripostă cu pistolul mitralieră spre un cuib ameninţător de trăgători, obligând pe cei doi îndrăzneţi să se retragă îndărătul unei vile, în partea dreaptă, după care doborî un *malucami* în partea stângă, care fugea în zigzag pentru a găsi o poziţie mai favorabilă.

În toată hărmălaia, o gură de foc apăru undeva la fereastra unui etaj, iar Bolan se trezi împroşcat cu alice.

Din fericire, celui dindărătul gurii de foc nu-i fusese hărăzit succesul; cele câteva alice care şi-au atins ţinta nu fură de ajuns.

Bolan scutură din umeri a nepăsare, golindu-şi apoi încărcătorul armei în direcţia celor patru ferestre de unde presupunea că vine atacul. Alicele se răspândiră aiurea prin curte, însoţite de o ploaie de cioburi, după care bruiajul de la fereastră amuţi.

Trecuseră şaptezeci de secunde. Într-adevăr, mitraliera lui Bolan convinsese forţele alarmate de la etaj să rămână pe loc, deşi clădirea era în flăcări, iar Bolan întrerupse brusc asaltul, retrăgându-se printre vile, exact spre locul de unde aterizase în curte.

În urma lui se înteţea focul, se trăgea din orice direcţie. Pe deasupra, dintr-o groapă ieşise un tip, care n-avea altceva de făcut decât să-l ţintească.

În secunda 85 sau în cea imediat următoare, trimise un jet de gloanţe spre Marele Fudul, tocmai în momentul când acestuia i se păruse a percepe prima victimă a lui Bolan; după care Bolan se afla deja dincolo de zid, ghemuit şi cu ochii pe ceasul de mână cu cuarţ.

Pe tăcute, buzele-i murmurară „nouăzeci”, cifră care avea să însemne dispariţia a patru vile dinamitate de el, trecute acum pe lista dispariţiilor şi, după cum presupunea Bolan, o grămadă de *malacarni* trebuie să fi pierit totodată.

Vârî mitraliera în teaca ei, traversă nepăsător strada către microbuz, apoi plecă încetişor de la locul faptei.

La intersecţia cu Bulevardul cartierului nemţesc, întâlni un convoi de pompieri şi poliţai, la care urlă că-i barează drumul.

După ce aceştia se înscriseră pe banda lor, Bolan îşi verifică din nou ceasul, îşi şterse de pe obraz un strop de sânge, şi murmură: „Să dea dracu’, exact la secundă!”

Din jurnalul lui Bolan:

„I-am întâlnit pe duşmani şi cred că i-am terminat. Dar să nu ne fudulim. Încă zece secunde dacă mai întârziam, ăla eram. Şi doar nu s-a terminat povestea.”

Nu, lovitura de la Philadelphia nu însemna încă un sfârşit, nici măcar nu-i îngăduia un repaos. Călăul se gândea deja la următoarea lui întâlnire cu mafioţii lui Angeletti.

CAPITOLUL 6 – FĂRĂ GRABĂ

Stefano Angeletti stătea la o măsuţă joasă, cu fiul său Frank şi cu doi locotenenţi ai trupelor mafiote. Carmine Drasco din cartierul de sud al Philadelphiei, şi Giulio Sticatta din Downtown, când au început împuşcăturile.

Pe un perete, deasupra măsuţei, atârna o pancardă mare, scrisă de mână, într-o limbă străină şi care, tradusă, ar fi însemnat:

VORBEŞTE AMERICANA

GÂNDEŞTE CA AMERICANUL

FII AMERICAN

Soldaţii de la masa vecină, tot joasă dar lungă, erau în mod vizibil intimidaţi de inscripţie. Mâncau în cea mai profundă tăcere.

Devorându-şi sandvişurile cu şniţel de carne, stropindu-le apoi cu vin ieftin, în timp ce şefii de la măsuţa din faţă depănau strategia în vederea luptei nocturne.

Doar cu o clipă în urmă, Frank Angeletti aruncase o ocheadă unuia din şefii sicilieni şi, încălcându-şi propria dispoziţie, li adresă un ordin mârâit: „Scrusci, scrusci!”

În traducere literală, cuvântul ar fi însemnat „pantofi cu scârţ”, însă în jargonul mafioţilor sicilieni însemna gardian de nădejde, om capabil să adulmece pericolul.

Tipul se ridicase şi ieşise, cu sandvişul în mână.

Imediat după aceea începu iadul de pe lume, pornit dintr-o singură direcţie, anume din ţeava armei de calibru mare.

Frank Piciul îngheţă cu paharul în mână, la jumătatea drumului spre gură, cu ochii înmărmuriţi când realiză, după feţele celorlalţi, că nu fusese o halucinaţie.

Papa Angeletti sărise din fotoliu, începând să cerceteze cu privirile curtea.

Dinspre masa cea lungă a soldaţilor izbucniră exclamaţii.

Apoi clădirea fu zguduită, şi o explozie uriaşă smulse uşa din ţâţâni, după care urmă un fum înecăcios şi un val de moloz picat din tavan.

Înainte de a putea vreunul să reacţioneze, prin golul rămas în locul uşii, fulgere şi scântei ameninţătoare izbucniră în interior, risipindu-i pe toţi ca pe potârnichi.

Într-o clipită, locul fusese devastat – masa întoarsă pe dos, fotoliile zdrenţuite, oamenii puşi pe fugă de grenadele incendiare.

Don Stefano urla: „înainte! Ieşiţi afară! Afară!”

Una dintre gorilele de import ale lui Frank Piciul intră împleticindu-se prin locul fostei uşi, sângerând şi cu hainele în flăcări. Aruncă celor dinăuntru priviri întrebătoare apoi se prăbuşi în mijlocul lor.

Giulio Sticatta încercă să înăbuşe focul de pe hainele tipului acoperindu-l cu faţa de masă, dar şi aceasta se aprinse, şi hainele lui Sticatta luară foc la rândul lor.

Don Stefano le sări în ajutor împreună cu unul dintre locotenenţi, în timp ce Frank urmărea scena cu gura căscată de groază, buimăcit de mirosul de carne arsă.

Între timp, toată clădirea era în picioare, împuşcăturile răsunau pretutindeni cu furie, alăturându-se lătratului mitralierei din curte, imediat după producerea exploziei.

Frank auzea lumea urlând pe afară, strigând după ajutor sau sfătuindu-se, toţi folosind limba maternă. Soldaţii dinăuntru se buluciră spre celelalte uşi, încercând să-şi dea seama de unde le-ar putea veni necazul înainte de a ieşi afară.

Frank strigă la ei: „’n carugnuti!”, adică chiulangii şi laşi, apoi: „Va! va!”, adică „ştergeţi-o de-aici!”

Răpăitul mitralierei aproape că acoperi ordinul urlat de Frank, iar uşa dinspre o curte interioară a clădirii se deschise, şi vreo doi sicilieni reuşiră să se târască afară, pentru a se grăbi să intre înapoi, puşi pe fugă de ploaia de cioburi ce venea de la etaj.

După aceea, Frank avu ocazia să-l vadă pe ticălosul înalt de afară, îmbrăcat în negru, stând în loc deschis şi provocându-i să iasă şi să-l prindă dacă sunt în stare, trăgând la grămadă cu un pistol uriaş” argintiu, ale cărui gloanţe spulberau tot ce întâlneau în cale.

Frank se trezi în pragul uşii odată cu ceilalţi, urlând: „Puneţi mâna pe el, prindeţi ticălosul!”

O mişcare îi atrase privirile spre scara de la etaj – mai târziu avea să-şi aducă aminte că fusese soră-sa, Philippa, care stătea în capul scării lipită de perete, ţinând la piept una din mâinile-i însângerate. Privirile lor se întâlniră şi ea murmură: „L-am împuşcat, sunt sigură că l-am... l-am împuşcat... dar... dar... n-a vrut să cadă...”

Însă alte treburi mai importante îi solicitau acum atenţia, pe soră-sa o văzuse numai fugitiv, însă nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că ea nu voia niciodată să se poarte ca femeile, ci ca bărbaţii.

Părea că malacarnii îşi recăpătaseră curajul, deoarece se îmbulzeau afară prin uşi sau ferestre, căutând să ajungă la câmpul de bătaie.

Frank sări în picioare, le mai urlă un ordin sau două, apoi se întoarse să vadă ce s-a întâmplat cu tatăl său.

Totul se petrecuse al naibii de repede.

Totul era acum în flăcări.

Carmine Drasco stătea la o fereastră ce dădea înspre garaj, şi urla la cineva să scoată maşinile afară.

Giulio Sticatta alerga de colo-colo ca bezmeticul, îmbrăcat doar în izmene, urlând de durere, iar Don Stefano se agita pe lângă el, încercând să-l ajute. Bietul Giulio nu fusese azi în formă; era suficient să te uiţi doar o dată la el, pentru a-ţi da seama.

Ceea ce era la fel de evident, dacă nu se vor hotărî să acţioneze repede, toţi vor fi într-o formă proastă azi.

— Ce ne facem? urlă Frank la tatăl său.

— Să ieşim afară, urlă bătrânul Angeletti la rândul său. Spune flăcăilor tăi s-o şteargă până nu vine Zaffa (poliţia). Spune-le!

Frank înghiţi un nod. Se „împiciorongi” şi se avântă afară. Printr-o minune, dădu chiar la uşă peste unul din şefii angajaţi de el, şi-i transmise ordinul bătrânului: apoi se întoarse la papa, pentru a-l ajuta să-l ducă pe Giulio la maşină.

Celelalte explozii porniră pe când se precipitau să urce în maşini, patru bubuituri zguduiră cerul, flăcările porniră vâlvătaie în sus, iar Carmine Drasco gâfâi:

— Cristoase, un grup de flăcăi a fost surprins acolo!

Dar nu era timp de jelit după morţi. Marea limuzină alunecă înainte, grăbindu-se pe pajişte direct către poarta din dos, special construită la sugestia lui Frank, pentru astfel de eventuale situaţii, încă de pe vremea când mai funcţiona „Cheia împăratului”, punând-o şi la dispoziţia clientelei.

La volan se afla şoferul personal al lui Carmine. Drasco şi gorila sa stăteau tot pe canapeaua din faţă. Don Stefano stătea în spate, alături de grav rănitul Giulio Sticatta. Frank şi Philippa înţepeniseră pe banchetele rabatabile. O maşină înţesată cu soldaţi înarmaţi îi urma îndeaproape.

La ieşirea pe poarta din dos, Frank aruncă o privire la câmpul de luptă, după care ajunseră în stradă. Se dusese dracului frumoasa lui clădire, o mistuise focul... o arsese până la temelii.

— Aşa repede, murmură Frank. Totul s-a petrecut aşa de repede...

— Cum dracu’ a făcut? mormăi gorila lui Drasco, încruntându-se în oglinda retrovizoare. Ziua în amiaza mare. Cum dracu’ a putut?

Philippa îşi tampona dosul mâinii rănite de un glonţ, cu o batistă năclăită de sânge. Era înspăimântată, desigur – ca toţi ceilalţi de altfel, însă buimăceala depăşise la ea spaima:

— L-am împuşcat, mormăia fata. Ştiu că l-am împuşcat...

— Eu l-am văzut, declară Frank. Cum te văd şi cum mă vezi. L-am văzut, e mare cât un munte.

— Mare scofală, pufni în zeflemea cineva de pe bancheta din faţă. Auzi: l-a văzut!

— Gura! răcni papa Angeletti de pe canapeaua din spate. Lăsaţi toţi gura! Poate că încă n-am ieşit din rahat!

Frank fu scuturat de un fior. Aşa că aruncă o privire peste umăr, la maşina din urma lor înţesată cu soldaţi, pentru a se simţi mai în siguranţă. Chiar şi Don Stefano, el, neclintitul, el care nu-şi pierdea capul niciodată, era acum înfricoşat. Când papa urla şi vorbea urât, ei... atunci puteai fi sigur că bătrânul se clatină şi e pe punctul de a-şi pierde capul, ştia el Frank ce ştia.

Caravana de două maşini scrâşni la un viraj, obligând u microbuz verde să-i evite. Şoferul acestuia le făcu loc pe şosea, apoi auziră nişte sirene de care nici nu se sinchisiră, iar la intersecţia cu bulevardul din cartierul nemţesc întâlniră alaiul maşinilor de pompieri. După ce trecură de ultima accelerară la maxim; grăbindu-se către casă, şi abia atunci ridică şoferul ochii spre oglinda retrovizoare.

— Pun pariu că ştiu unde se duc, comentă el vioi.

— Aşa repede au sosit? gâfâi din nou Frank.

Cum se puteau toate întâmpla aşa de repede? Cum de-au venit şi pompierii aşa de repede?

Oftă şi susţinu în gura mare:

— Cred că am dat de belea...

— Cred că, cred că... – îl bombăni Don Stefano. Uitaţi-vă voi la mine şi ţineţi minte ce vă spun: o să-i rup gâtul! O să-i smulg capul de pe umeri deşteptului ăluia şi o să joc *boccie* cu el! Ţineţi minte asta!

Frank Piciul va ţine minte.

Dar picioarele încă îi mai tremurau în cizmele lui de 200 de dolari... şi nici urmă de împiciorongeală, nici cea mai mică urmă.

Frank Angeletti ar fi-tremurat şi mai tare dacă ar fi ştiut ce este cu microbuzul verde care a trecut pe lângă ei virând după un zgârie-nori, la volanul căruia se afla omul în negru, cu privirile de gheaţă. Se ducea acum să facă planul noii confruntări.

CAPITOLUL 7 – FĂRĂ SECUNDAR

Pompierii se luptau să înăbuşe vâlvătăile furioase şi încercau să împiedice extinderea incendiului la clădirile vecine.

La marginea zonei incendiate, se încropiseră două puncte de ajutor medical, iar infirmierii forfoteau neîncetat, în căutarea unui semn de viaţă în comportamentul victimelor.

Ofiţerii echipaţi în uniforme cercetau solul grijulii, în timp ce fotografii şi alţi specialişti ai poliţiei adunau probe care puteau cântări greu.

Căpitanul Wayne Thomkins, şeful sectorului de cercetări speciale al Poliţiei din Philadelphia stătea retras deoparte, în mijlocul unui mic grup de ofiţeri federali. După faţa lui se putea face un studiu al mâniei, dezamăgirii şi enervării adunate laolaltă. Îl întrebă pe însărcinatul FBI cu cazul Bolan, ca şi cum ar fi pus o întrebare retorică:

s

— Ei? care-i verdictul? E mâna lui Bolan la mijloc?

Agentul Joseph Persicone dădu din cap şi murmură:

— Aş spune că da. E o lucrătură caracteristică pentru el. Numai el lasă în urmă aşa ravagii.

— Văd şi eu, dar încă nu-mi cred ochilor, răspunse căpitanul. Nu-mi dau seama cum poate un singur om...

— Nici eu, şi totuşi a făcut-o, insistă Persicone.

— Doctorii au consemnat cincisprezece morţi, Dumnezeu ştie câţi vor mai fi găsiţi printre ruine.

— Şi asta-l caracterizează, oftă agentul.

Un alt poliţai îmbrăcat în civil se alătură grupului şi-i şopti ceva lui Thomkins la ureche. Căpitanul încuviinţă şi spuse:

— Desigur. Trimite-l încoace.

Poliţaiul plecă în pas alergător.

Persicone întrebă:

— Ce-a vrut?

— Are un filator pe aproape, spuse Thomkins înroşindu-se şi mai mult. Îl aduce acum să-şi depene povestea.

Unul din grup pufni în râs: „Ha, un filator!”

— Aici ne aflăm într-un CEP, mârâi căpitanul. Ceea ce însemna, în limbajul lor, cercetare cu extreme precauţii. Să auzim ce va avea să ne spună.

Grupul care cerceta urmările loviturii Călăului era format numai din oameni mari. Persicone era şeful unei forţe speciale de intervenţie armată, cu misiunea de a-l prinde pe Bolan. Mai erau de faţă doi ofiţeri superiori din divizia de criminalistică a statului, plus unul dintre oamenii cei mai de vază ai oficialităţilor din Philadelphia. Alţii, mulţi alţii, aveau misiunea de a recurge la tot soiul de operaţiuni pentru a împiedica realizarea planurilor lui Bolan în Philadelphia; pe cât posibil. Făcuseră o cursă contra cronometru pentru a plasa în împrejurimi tot felul de maşini grele, în vederea presupusului atac nocturn. După cum s-a văzut, pierduseră întrecerea. Bolan îşi dezlănţuise deja războiul fulger. Într-un oraş de mărimea Philadelphiei, cu toate problemele cotidiene, nu era uşor să răspunzi prompt într-o situaţie ca cea de faţă.

Expresia de pe figura lui Thomkins trăda preocuparea unor asemenea frământări, în timp ce grupul oficialilor aştepta într-o tăcere forţată apropierea unui tânăr ofiţer în civil.

Noul sosit părea agitat, ceea ce cam era de înţeles, în timp ce se prezentă:

— Detectivul Strauss... întinse căpitanului Thomkins o agendă îmbrăcată în piele, şi-i spuse:

— Aveţi aici relatarea, sir. Secundă cu secundă, explozie cu explozie.

Căpitanul mormăi ceva, apoi răsfoi agenda fără să citească. Intră în subiect, întrebând direct:

— Unde erai tu postat, Strauss?

Detectivul întinse mâna spre colţul sud-estic al domeniului.

— Chiar după colţ, în Parklane. L-am şi văzut pe tip sărind zidul, dom’ căpitan. Nu sunt tocmai sigur de asta. Adică vreau să spun că nu sunt absolut sigur, dar, – ei bine. Cred că s-a învârtit prin zonă toată după-amiaza. Cred că am şi vorbit cu el. A traversat şi mi-a cerut un foc pentru ţigară, apoi am schimbat câteva cuvinte.

Thomkins aruncă o privire la agentul FBI. Persicone avu o grimasă şi răspunse afirmativ din cap, la întrebarea mută a căpitanului.

— Bine, povesteşte-ne cum a fost, spuse căpitanul către Strauss.

Tânărul ofiţer nu mai părea aşa nervos. Îl privi pe căpitan direct în ochi. Şi-i spuse:

— Conducea un microbuz pentru telefoane, sau cel puţin aşa părea. Şi era îmbrăcat ca un telefonist depanator de linie. Toată după-amiaza a urcat şi a coborât de pe stâlpi, în tinzând cabluri. Pe la – uf! – ora cinci, lucra la stâlpul din faţa mea. A

traversat şi mi-a cerut un foc. A spus ceva, parcă despre chibritele care nu-i ajung pe toată ziua lucrătoare. M-a întrebat cât o mai târnosesc prin împrejurimi. *L*-am întrebat ce vrea să spună.

— eu aştept pe cineva. El a râs. A spus O.K., să cred eu că o să creadă. M-a întrebat apoi dacă ceea ce se vede peste drum mai ţine încă loc de bordel. I-am răspuns că de unde dracu' să ştiu eu. A râs iarăşi, şi s-a reîntors la lucru. Nu mi-a atras atenţia până nu...

— Stai o clipă, îl întrerupse Thomkins. Vrei să spui că tipul a mirosit că eşti un filator de poliţie? Asta vrei să spui?

— Da, sir. Ştia. Ne putem uşor da seama când cineva ne miroase, ştiţi doar. Şi parcă simt plăcere s-o spună în gura mare...

Unul din cei ce trecea drept înaltă oficialitate comentă:

— Va să zică ai semnalmentele lui Bolan. Nu? Misiunea ta era să adulmeci măcar o urmă de-a lui prin împrejurimi. Presupun că ai remarcat şi pregătirile premergătoare atacului său, desigur. Şi totuşi...?

Strauss se făcu feţe-feţe şi ridică puţin bărbia pentru a răspunde:

— Am telefonat pentru a afla dacă se fac intervenţii pe linie, imediat ce am dat ochii cu el. Mi s-a confirmat că intervenţia fusese programată, asta-i tot ce am putut afla. Cineva de la sediu urma să cerceteze în amănunt, dar n-am aflat dacă a făcut-o. Între timp, omul nostru îşi vedea de treabă, ca şi cum ştia el ce face. N-aveam motive să bănuiesc că...

— În regulă Strauss. Aruncă Thomkins. Nu te afli aici ca un civil pe banca acuzaţilor. Nu te acuză nimeni de neîndeplinirea misiunii. Ce mai ai să ne spui? Zici că l-ai văzut sărind zidul?

— Da, sir. Sunt foarte sigur că el a fost, adică, vreau să spun, depanatorul de la telefoane. Plecase într-un loc în care-mi era greu să-l mai urmăresc, înţelegeţi. Vreau să spun că a sărit ca un iepure, dar sunt sigur că era acelaşi tip cu microbuzul, care a sărit zidul hop!, ca un iepure, ieşind de sub supravegherea mea. Era îmbrăcat ca un depanator de la telefoane. Înţelegeţi, avea trusă de scule, cârlige la bocanci, şi toate cele necesare. Dar zidul l-a sărit îmbrăcat de luptă, înţelegeţi, avea pe el un arsenal întreg. Însă unghiul din care îl priveam era dificil, aşa că am stat ţintuit locului câteva secunde, întrebându-mă dacă visez sau e adevărat ceea ce văd. Ştiţi şi dumneavoastră cum se întâmplă în asemenea situaţii. Stai şi aştepţi ore în şir, aştepţi întruna, după care începi să crezi că ai halucinaţii. Bun... am telefonat apoi la secţie, şi mi s-a spus să rămân cu ochii pe microbuz. Aşa am făcut, până când au început împuşcăturile. Şi asta am raportat, după aceea am

plecat să văd ce se întâmplă. Se dezlănţuise iadul pe pământ. Adică, înţelegeţi, explozii, foc, toate cele.

Thomkins cerceta o notă din agenda detectivului.

— Eşti sigur că ţi-ai notat corect ora şi minutul şi secunda? Întrebă el şoptit.

— Da, sir. Am avut mare grijă. Puteţi să confruntaţi cu raportul agentului de serviciu. Sunt date precise.

— Spui aici circa două minute. Îi atrase atenţia Thomkins. Tot pe şoptite. Vrei să spui că a făcut tot prăpădul ăsta în două minute?

— În nouăzeci de secunde, sir, raportă Strauss cu buzele încleştate. Exact atât. S-a aflat în curte timp de numai nouăzeci de secunde, atâta doar.

— Atâta doar, repetă căpitanul.

— Da, domnule. Şi am alergat pe stradă cât mai aproape de microbuz, ca să-i pot lua numărul. Dar n-am apucat să parcurg jumătate de distanţă că s-a şi întors; după aceea, toate chichineţele astea de vile au sărit în aer. După ce s-a risipit fumul, tipul dispăruse. Unii din clădire au dispărut şi ei. Am văzut ieşind două limuzine mari, prin partea din dos.

Persicone murmură pentru sine:

— Şi Don dispăru...

— Poftiţi?

Thomkins întorcea acum problema pe alte feţe. Plescăi:

— Atunci, cum dracu’ am putut noi...? Împunse cu degetul pe unul dintre ajutoare: Dă-mi timpul nostru de reacţie!

— Cinci patruzeci şi doi! răspunse omul fără a se uita în scripte. Şi pompierii au percutat tot la aceeaşi oră. Vecinii au raportat împuşcături şi incendiu la colţul...

Ochii căpitanului se învârteau în orbite în timp ce întrerupse raportul, şi mormăi spre Persicone:

— Patru minute înainte de a raporta Strauss la secţie, patru minute înainte de a începe tămbălăul. Aşadar, cine dracu’ a telefonat, Joe? Să nu-mi spui că... să nu-mi spui!

Agentul FBI îşi cercetă ceasul. Cu un rânjet în colţul gurii, murmură:

— Cât ne-a trebuit până să ajungem aici?... Să zicem cinci minute?...

— Cam aşa, aruncă Thomkins.

— Probabil că ne-a sunat din vârful unui stâlp, peroră Persicone, rânjind de astă dată pe faţă. Aş spune că a cronometrat la perfecţie, mai bine decât m-aş strădui eu să reconstitui. Anunţă poliţia şi pompierii, coboară de pe stâlp, aruncă

totul în aer, o şterge apoi pe sub nasul a jumătate din oficialităţile Philadelphiei. Deşteaptă lucrătură, nu?

— Să dea dracu’ dacă nu mă simt depăşit, mormăi căpitanul.

— Ai şi de ce, îl asigură agentul FBI. Cred că chiar în clipa de faţă ar trebui să ne îngrijim de următoarea lovitură. Va veni, şi încă foarte curând. Am face mai bine să ne închipuim unde va avea loc.

— Nici-o problemă în privinţa asta, mormăi Thomkins. Nu avem decât să ne retragem şi să-i aşteptăm telefonul!

Agentul FBI îşi schimbă privirile asupra lui Strauss. Îi zâmbi înţelegător şi-l întrebă:

— Ne-ai putea face o descriere exactă a depanatorului de linii telefonice? I-ai putea face portretul ca un civil în faţa poliţaiului?

Stânjenit, ofiţerul îşi plecă privirile – omul le ştia pe toate – şi răspunse:

— Nu cred, domnule. La drept vorbind, nu l-am privit chiar în faţă...

Persicone dădu din cap a înţelegere, şi-i spuse căpitanului Thomkins:

— Wayne, îţi dai seama de gravitatea situaţiei. Nu urmărim pur şi simplu un infractor sau un găinar. Ne aflăm în faţa unui geniu, a unui adevărat profesionist, a unuia care cunoaşte pe de rost orice amănunt din ghidul luptătorului; e un specialist al infiltrării, un maestru al tacticii...

— Şi-al atacului fulgerător, îl întrerupse Thomkins oftând. E al dracului de bun în asta. Ştia doar că locul se afla sub supravegherea noastră. Şi totuşi şi-a făcut jocul, şi... Bine, bine Joe. Tipul e marfă bună, îl cumpăr. Unde trebuie să plătesc?

— În privinţa asta, trebuie să mergem la Don Stefano să-l întrebăm, sugeră Persicone. După care zâmbi-cu ironia pe buze şi-n ochi, adăugând:

— Dacă vom mai avea când!

CAPITOLUL 8 – CU STÂNGĂCIE

Bolan risca să dea norocului un şut dacă mai umbla mult cu microbuzul, şi era conştient de acest fapt. Era cazul să renunţe la el şi să recurgă la o maşină mai puţin remarcabilă. Reuşise totuşi să întoarcă şi să urmărească maşinile lui Don, de la „Cheia împăratului” până într-un cartier liniştit din nordul oraşului, bucurându-se să afle că bătrânul se întorsese într-adevăr acasă. Mai avea o singură misiune de îndeplinit cu microbuzul, înainte de a renunţa la el. Nimănui nu-i trecuse vreodată prin cap să-l atace pe Angeletti în propria casă. Cartierul era prea înghesuit pentru a permite lupte de stradă. Casele erau apropiate una de alta, şi apropiate de strada circulată; exista deasemeni marele risc de a ucide lume nevinovată.

Totuşi casa putea servi de câmp de luptă şi era posibil ca acum să fie un moment propice.

Bolan simţea imboldul să încerce.

Cu două zile în urmă, meşterise o derivaţie pe linia telefonică a lui Angeletti. Şi trăsese firele într-o cutie de distribuţie aflată la o distanţă de un bloc şi jumătate faţă de casă. Folosind telefonul său de intervenţii, putea asculta la momentul oportun.

Acum era un moment oportun.

Făcu o raită prin împrejurimi, după ce se asigură că limuzinele lui Angeletti s-au întors acasă, apoi înconjură zona pentru a se familiariza cu locurile.

Sigur că da, bineînţeles: şi acest teren se afla sub ochiul filatorilor de la poliţie.

Zări doi tipi care nu puteau fi decât iscoade; câteva maşini paşnice se aflau în apropierea casei lui Angeletti însă în afara privirilor celor dinăuntru, alta era parcată pe o străduţă laterală, în dreptul unei alei înguste ce dădea direct spre casă.

Dar nu pe Angeletti aveau ei misiunea să-l supravegheze.

Pe Mack Bolan îl aşteptau.

Această tactică a poliţiei îi dădea cel mai mult de furcă lui Bolan. Mai mult decât celelalte

A

acţiuni ale lor. Nu-i condamna pe poliţai. Îşi făceau doar datoria. Nu neapărat că protejau duşmanul, deşi în această ţară cu o ciudată structură legal-morală nelegiuiţii se bucurau de protecţie în Aceeaşi măsură ca toată lumea corectă. Nu asta le era misiunea. Probabil că poliţaii se bucurau ca oricare să aibă ocazia de a

vedea pe aceşti mafioţi sforari, pe care nu le era dat niciodată să-i înhaţe, puşi acum în pericol de acţiunile implacabilei dreptăţi a Călăului. Dar se spune că America e ţara dreptăţii. Legea trebuie să primeze. Mack Bolan trebuie scos din circulaţie.

În Philadelphia, legea îl pusese pe Bolan sub urmărire.

Desigur, el era conştient de acest fapt. N-avea ce face. Era o parte din războiul său. Bolan nu ceruse nimănui acordul pentru a-şi începe vânătoarea de mafioţi, ba chiar odată, demult, refuzase ajutorul ce i s-a oferit.

Nu curcanii erau duşmanii lui. Aceştia erau, cel puţin pentru consideraţia lui Bolan. O armată aflată de aceeaşi parte cu el. Nu putea lupta împotriva lor. Putea doar să spere că-i va evita. Ceea ce devenea pe zi ce trece tot mai dificil.

Cercetă precaut împrejurimile, socotindu-şi şansele şi calculând toate probabilităţile. După care se hotărî să lase totul în voia soartei, şi-şi abandonă microbuzul pe strada din partea de nord a casei lui Angeletti.

Se afla pe acea străduţă îngustă un bloc scund, case nu erau în apropiere şi nici vreun felinar electric. Se înnoptase. Răsărise luna pe cer, însă copacii înalţi aruncau o umbră deasă, întunecând străduţa.

Nici nu-şi putea dori condiţii mai bune.

Cu excepţia mitralierei şi a pistolului Beretta, îşi lăsase tot armamentul în maşină. Urcă pe un stâlp, pentru a intercepta convorbirea vreunui *capo*.

Când şi-a conectat el telefonul de intervenţii, convorbirea începuse deja.

Cineva din casă vorbea cu un doctor, unul dintre cei care ştiu probabil să-şi ţină gura în privinţa anumitor răni ce ar putea deveni jenante pentru un clan josnic, cum erau mafioţii lui Angeletti.

La câteva minute după concluziile acestei convorbiri, bătrânul în persoană chemă un avocat. Acesta era însărcinat să ia unele măsuri de protecţie elaborate anterior de către Don Angeletti, ceva în legătură cu falsificarea unui act de închiriere a „Cheii împăratului”, amintindu-i: „ştii tu ce să spui la venirea poliţailor”.

Avocatul îl asigură că nu va putea fi implicat în încurcăturile de acolo, cel puţin nu în mod oficial.

Al treilea apel porni imediat mai apoi. O legătură cu un birou bancar din New-York, şi Bolan realiză pe loc că aceasta era convorbirea aşteptată de el cu nerăbdare.

O voce îngrijorată răspunse la al treilea apel, încercând să fie calmă:

— Da; alo, cine e acolo?

Don Stefano anunţă:

— Eu sunt, de la Philadelphia.

— A, da, tocmai despre tine vorbeam. Bolan recunoscu vocea unui anume Augie Marinello, boss-ul boşilor de pretutindeni.

— Ascultă-mă cu atenţie. Ne-au descoperit şmecheria, ştii tu care.. Acum tocmai dezbăteam.

— Da, ştiu, răspunse Angeletti. Cât timp ne trebuie să facem rost de alta? Să ştii că trebuie să-ţi vorbesc urgent.

Bolan ştia că „şmecheria” era un mecanism telefonic, o măsură de protecţie împotriva interceptării convorbirilor.

— O zi sau două, spuse Marinello. Poate ar fi mai bine să vii încoace.

— Nu pot. Ascultă, aici e un rahat mare de tot.

O scurtă pauză, apoi:

— Tocmai discutam şi despre asta.

— E toată lumea acolo? Vreau să spun, sunteţi toţi de faţă?

— Da, răspunse neoficialul *capo di tuiti capi*. Am făcut o şedinţă şi ne consultăm să vedem cum te putem ajuta.

— Bun. Ascultă-mă. Mă puteţi ajuta. Trimiteţi pe toţi care ştiu cum arată ăsta la figură, adică să-l poată identifica fără greş. Cum pot să-i vin de hac dacă nimeni nu l-a văzut până acum la faţă? Ascultă, dacă ai pe cineva în stare

să-l recunoască şi după pârţ. Trimite-l încoace. S-au nasolit treburile rău aici.

— N-avem prea mulţi din ăştia la îndemână, răspunse calm Marinello.

— Aveţi câţiva, insistă Don. Îl aveţi pe Leo Drăgălaşul. L-ai trimis şi la Londra, de ce să nu-i dai ocazia unei scurte vacanţe la Philadelphia? Mi-ar fi de folos. Da, şi negrul acela, de la Washington, îl cunoşti? Şoferul noului nostru prieten, Arnie. Care-i numele lui? A fost jucător de fotbal...

— Wils Brown. Oftă Marinello.

— Da. Ăsta e. Am nevoie de el.

— Nu e omul nostru.

— Ce dacă? Hai să mai lăsăm mândria la o parte. Pe vremurile astea... De acord?

— Da, cred că ai dreptate, încuviinţă vocea din New-York. Ascultă, Steven. Nu vreau să lungim vorba. Ne zbatem şi noi aici. Îţi vom trimite o mână de ajutor. Fii pe pace. Uf, mai bine m-ai lămuri... ce se întâmplă acolo?

— Nebunul ăla a prăvălit iadul peste noi. Poate-mi spui tu cum a reuşit, că nu-mi dau seama, nu-mi dau seama de niciun fel. În viaţa mea n-am văzut una ca asta. Află că nici în Bronx n-a fost aşa ceva. Nici măcar cu mult timp în urmă.

— Ai pierdut pe vreunul dintre cei cunoscuţi de mine? Întrebă Marinello.

— Nu prea. Amicul Giulio va avea o perioadă ceva dureri, însă e în regulă. Restul sunt – ştii tu, flăcăi de dincolo. Cred că pe douăzeci-treizeci dintre ei n-o să-i mai vedem niciodată.

— Cristoase, aşa de mulţi! E pe nasoale rău, spuse Marinello pe un ton uluit şi consternat.

— E posibil să fie şi mai mulţi, încă nu pot şti. Adică înţelegi, niciunul din flăcăii mei n-a fost capabil de ripostă. Parcă ar fi fost nişte paiaţe de mucava. Nu sunt sigur că se mai poate conta pe sicilieni, Augie...

— Aşa-i... Urmă o pauză, apoi: Cred că vom discuta asta mai târziu. Acum aş vrea să te ştiu calmat. Îţi dai seama. N-o să te lăsăm de izbelişte. Avem... ascultă, nu-ţi pot vorbi prea mult... dar avem un expert pe care tocmai ţi l-am trimis. E în drum spre tine. Aşteaptă puţin...

Bolan auzi o sporovăială în jurul telefonului, după care Marinello reveni la microfon. Chiar acum se îndreaptă spre tine. Cu maşina. Aşteaptă-l peste circa un sfert de oră.

— Unul singur? izbucni bătrânul Angeletti. Doar unul singur?

— Da, unul singur, care face cât o armată, Steven. Ţi-am spus, e un expert. Ascultă, linişteşte-te. Tipul e cunoscut ca unul din cei mai buni. Prietenul nostru Mike îţi trimite salutări.

Bolan îşi aminti de Mike Talifero. Ultima dată îl văzuse pe podeaua unui cazinou din Las Vegas, întins într-o băltoacă de sânge.

— Credeam că Mike a... e bine-sănătos acum? Întrebă Angeletti, ghicind parcă şi gândul lui Bolan.

— E binişor. Acum e chiar lângă mine. Îţi trimite salutări, Steven. Mă înţelegi?...

— Te înţeleg, oftă bătrânul de la capătul firului. Totuşi Augie, un singur om?

— Uf, îţi trimitem mai mulţi. Din Buffalo a plecat o delegaţie întreagă. Peste circa două ore mai pleacă vreo două trupe din Manhattan spre tine. Ştii doar, ca să aduni şi să urneşti la drum asemenea „delegaţii” îţi trebuie ceva timp. Îţi dai seama, la ora actuală, cu necazurile noastre din Brooklyn...

— Da, am auzit, spuse bossul de Philadelphia înţelegător. Bine. Să ştii că apreciez orice gest venit din partea voastră, Augie. Ştii doar. Însă de data asta e coaptă rău. În ceea ce priveşte expertul tău... eu îl cunosc?

Altă pauză.

— Mike zice că şi da şi nu. De fapt, nimeni nu-l cunoaşte perfect, Steven.

— A-ha, ăla e? Îşi aminti Angeletti înviorat şi interesat.

— El e. Aşa că, ia-l cu uşurelul. Ţine-te cât poţi de bine la adăpost, şi lasă restul în voia soartei. Ştii doar că întotdeauna bafta a fost de partea noastră.

— Sigur. Bun, ştii cât sunt eu de recunoscător – însă insist şi asupra celor pe care ţi i-am pomenit. Leo Drăgălaşul şi jucătorul de fotbal. Şi alţii ca ei, dacă ai...

— E inginerie grea ce-mi ceri tu, Steven. Dar voi încerca. Ai cuvântul meu.

— Uite ce e, cred că în momentul de faţă nu are rost să facem economie de oameni, cât or fi ei de buni, sublinie Angeletti.

— Îmi dau seama. În privinţa ta nu vom fi economi, Steven. Ai cuvântul meu. A, uitam; ce mai face Frank?

— Frank e bine, răspunse tatăl său. Azi am fost chiar mândru de el.

Minciună. Bolan ştia că minte, ştia că şi Marinello ştie.

— E bine să ai un fiu capabil să mai alunge din greutăţi, spuse Marinello. Majoritatea tinerilor de azi nu fac nici cât o ceapă degerată. Ştii şi tu.

— Da, ştiu. Aprobă Angeletti scurt.

— Ei bine, ştiu câtă siguranţă îţi dă în casă un fiu tare. Eu n-am avut pe niciunul mai împiciorongit. Ştii asta, însă, ce să-i faci, uneori trebuie să ne acceptăm soarta. Nu-i aşa? Trebuie să ne obişnuim câteodată şi cu necazul...

Era un fel de înţepătură adresată de bossul-boşilor către bossul din Philadelphia. Bolan îi cunoştea felul. Şi Angeletti îşi dădea seama. Bătrânul oftă şi spuse în direcţia New-Yorkului:

— Frank face paşi înainte. Nu te îngrijora în privinţa lui, Augie, şi nu mă lua drept un idiot. Ştiu eu cum să procedez. Ascultă acum, cred că mai bine închid telefonul. Am un catralion de treburi pe cap. A, expertul tău... Cum o să-l recunosc?

Urmă o sfadă în şoaptă. Apoi:

— Mike spune că o să-l recunoşti pentru că el te va căuta.

— Nu-i suficient ce spune Mike. Se plânse Angeletti. Ne învârtim într-o lume nesigură. Aţi face bine să-mi daţi semnalmentele lui.

Pe fir intră o nouă voce de la New-York, o voce puternică de afacerist, cu ifose de Harvard, lăsându-l pe Bolan cu gura căscată. Era Mike Talifero în persoană, marele boss de care ascultau toţi mafioţii din lume.

— Salut Steven, te-am auzit în întregime, înţelegi pe cine ţi-am trimis?

— Salut Mike, sigur că înţeleg. Chestia e că tipul a fost mereu arma voastră secretă. Niciodată n-a apărut de două ori la rând cu aceeaşi faţă. Trebuie să ştiu după ce să mă ghidez.

— Te ghidezi după un Maserati.

— După ce?

— Ei. Cunoşti doar marca asta de maşină. Are un Maserati. Lasă-l să intre în curtea ta. De acolo e în stare să joace toată poliţia pe degete.

— M-am prins. Cred că va fi bun. Sper doar să nu lovească pe drum prea multe maşini.

Talifero râse şi răspunse:

— Nicidecum. Şi-a dat chiar ultimul dolar pe armăsarul ăla cu patru roţi. Ascultă Steven, băiatul e bun. Lasă-l de capul lui. Nu-l dăscăli.

— L-aţi trimis aici ca şef? Întrebă Angeletti posac.

— Numai aşa acceptă să lucreze, Steven. Ştii cum e.

— Mda. Bine. Deşi îl făcusem pe Frank şef, peste turmă.

— Hai să fim bărbaţi de înţeles, Steven.

— De acord. O.K. Bătrânul oftă din greu şi îl ceru din nou pe Augie la telefon. Marinello răspunse:

— Te ascult, Steven. Ascultă şi tu: imediat ce se liniştesc apele, vino să ne vezi. Trebuie să dezbatem pe îndelete.

— Da. Mulţumesc, Augie. Mulţumeşte-le tuturor celor de acolo din partea mea. Şi nu uita, nu mă lăsa numai în baza tipului ăluia, oricât ar fi el de bun.

— Mă voi strădui, Steven.

— Mulţumesc. La revedere, Augie.

— La revedere, Steven.

Bolan aşteptă ca de ambele părţi să se audă receptoarele puse în furcă, apoi decuplă şi el, învârtind conversaţia şi pe faţă şi pe dos, de câteva ori la rând.

Lucrurile ar putea ajunge la un sfârşit mai rapid decât s-ar fi aşteptat. Auzise despre „arma secretă” în cauză, un trăgător nemaipomenit de-al lui Talifero, care primea numai misiuni grele, având mână liberă din partea mafioţilor.

Tipul era un trăgător de clasă. Era de obicei ţinut la naftalină în vederea misiunilor speciale, cum ar fi lichidarea unor înalte personalităţi care nu jucau în buiestru, sau a unor *capi* băţoşi faţă de hotărârile luate de *Cosa Nostru*. Umbla vorba că „arma secretă” avusese mult de lucru în ultimul timp, în Brooklyn şi Jersey.

Odată, Bolan se deghizase sub aspectul acestuia.

Se ivise posibilitatea – dar numai posibilitatea, – ca Philadelphia să asiste la reluarea spectacolului „Mack Bolan Armă secretă”.

Însă... exista şi posibilitatea ca „arma secretă” să fie un ciomag cu două capete. Cu toate că puţini ar fi fost în stare să afirme că l-au văzut pe Bolan la faţă şi l-ar mai putea recunoaşte, Leo Turrin l-ar fi recunoscut, fireşte.

Şi Wilson Brown, deasemeni.

Însă ar putea ieşi pe nasoale, rău de tot. O zbârceală, un pas greşit, o ocheadă sau o vorbă pe de lături, şi...

Pe dracu', trebuie să încerce, de ce să nu încerce?

Poate mai bine nu.

Poate mai bine s-ar lăsa de încercări nesfârşite.

O maşină de patrulă a poliţiei apăru la intersecţia străzii, aproape de poziţia lui Bolan, frână şi bară trecerea. Alta apăru în partea opusă. Şi brusc, Călăul auzi mişcare sub el, forfotă mare.

Se aprinse un reflector, ţintuindu-l în vârful stâlpului, şi o voce amplificată la megafon izbucni de undeva din beznă:

— Mack Bolan, aici sunt oamenii legii. Eşti încercuit. Aruncă armele, una câte una.

Asta este. Bafta lui.

Cam forţase lucrurile.

— Nu căuta să ne înfrunţi, Bolan. Te vom prinde, viu sau mort. Ai de ales între astea două. Îţi dăm cinci secunde, atât. Nu încerca să ne înfrunţi!

Bolan nu înfrunta pe nimeni.

Stătea cuminte în vârful stâlpului luminat de reflector, văzând cu propii-i ochi sfârşitul unui război foarte murdar, foarte obositor şi foarte sălbatic.

Avea impresia că mâna universului hotărâse să se descotorosească de Mack Ticălosul.

CAPITOLUL 9 – INTERVENŢIA

Pentru Bolan, a cădea pe mâna poliţiei nu avea decât o singură semnificaţie.

Va fi dezarmat, va fi vârât în haine vărgate şi aruncat într-o cuşcă, din care cei un milion de duşmani se vor da peste cap în încercarea de a-l scoate afară.

Bineînţeles, la „Cererea lor, legea îi va acorda întreaga protecţie. Va fi tratat ca o mare personalitate, şi i se va asigura cea mai grijulie protecţie, mai atentă decât ar fi primit probabil oricare alt puşcăriaş. La drept vorbind, Bolan chiar era o personalitate de vază pentru mafioţi, datorită acţiunilor sale cu efecte vizibile asupra conducătorilor şi a cercurilor de afacerişti. O sumedenie de comitete şi agenţii federale şi-ar fi dorit să-i ia mintea la cercetat pe toate feţele.

Pe deasupra, el ajunsese un soi de erou popular. Unii dintre cei mai renumiţi avocaţi de instanţă declaraseră în mod public că s-ar oferi cu plăcere să-l reprezinte pe Călău în momentul când ar pica pe mâna poliţiei.

Cineva i-ar cere probabil să scrie o carte despre gâlceava lui cu Moartea, şi probabil toate revistele din ţară, poate şi câţiva producători de cinema, s-ar bate pentru a primi exclusivitatea drepturilor de publicare a jurnalului său.

Categoric, ar fi un circ total.

Numai că era un cui mare la mijloc: nimeni nu va avea ocazia să-şi vadă aceste dorinţe împlinite. Cu toată paza, cu toţi oamenii legii, cu toată zarva şi cu tot interesul în rândul maselor, deci în ciuda tuturor acestor lucruri, Bolan nu va apuca 24 de ore în puşcărie. Cineva, cumva, se va strecura până la el. Mafioţii au tot felul de metode. *Te vom lua*, *viu sau mort*. *Alege*. Ce să aleagă? Pentru Mack Bolan nu exista alternativă. Să moară ca un şobolan în cursă... sau să moară în luptă. De mult alesese: va muri în luptă.

Avea agăţat de centură un dispozitiv la care putea apela ca la ultima soluţie, numit de el „Judecata de apoi”, aflat la câţiva centimetri de mâna cu care se ţinea de stâlp.

Aruncă o punte între viaţă şi moarte – repede şi cu hotărâre. – lăsându-se în picaj, după ce împinsese puternic cu picioarele în stâlp, arcuindu-se pe spate către pământ, ieşind de sub jetul de lumină al reflectorului, găsind în zbor butonul de telecomandă al „Judecăţii de apoi”, care urma să dinamiteze microbuzul.

O armă pârâi în momentul în care se pusese el în mişcare, urmată instantaneu de acompaniamentul ucigaş al celorlalte, dar noaptea, amestecul împuşcăturilor, saltul mortal al lui Bolan, toate acestea fură acoperite şi desfiinţate

de explozia cutremurătoare a microbuzului dezintegrat în bucăţele, aruncate în universul aflat în expansiune.

Bolan se aruncase într-o săritură de leu, însă pe spate, lăsându-se complet în voia instinctului, pentru a ajunge la sol în poziţia cea mai propice supravieţuirii, cu picioarele în jos şi ghemuit în vederea amortizării impactului la aterizare, încercând din răsputeri să perceapă în beznă vreun reper care să-i arate cât mai are până jos, înainte de a primi şocul.

Totuşi, mai întâi a venit şocul exploziei microbuzului, şi compartimentul în care timpul încremenise în creierul lui Bolan îi spuse că se aflase mult prea aproape de maşină, urmând apoi o deviere de aterizare, pe când se afla încă în zbor, suflul îl aruncă nici el nu mai ştia încotro, probabil în infinitul etern.

Apoi se trezi într-un loc solid dar destul de moale, ceva care se legăna cu el şi se lăsa ca un amortizor, ceva care parcă se întinsese spre el şi-l cuprinsese în braţe. Mintea lui ascuţită îl duse cu gândul la mâna universului întinsă pentru a-l salva, deşi un fragment de conştienţă încăpăţânată îi spunea că de fapt se afla într-un copac primăvăratic înflorit.”

Instinctiv, mâinile i se întinseră şi dădu peste crengi tinere, după care începu să sară ca o maimuţă caraghioasă, fără să vadă prin beznă, fără să realizeze ceea ce face, alunecând din cracă în cracă, până ajunse pe pământ.

Se ghemui într-o plantaţie de tufişuri – nu putea şti de ce fel, – străduindu-se din răsputeri să lupte împotriva unei perdele ue întuneric tot mai vârtos, care nu putea fi decât apropiata pierdere a conştiinţei – sau a morţii.

Compartimentul „cunoscător” al minţii sale alerga primprejur după vreun stimul care să-l scoată din criză şi să-l readucă la realitate, şi-l atrase către un joc de lumini, un vacarm de voci răstite şi ordine urlate printr-un megafon.

Şi, după o scuturare zdravănă a capului răvăşit, realiză că este încă în viaţă şi, – în urma vreunui miracol, – în bună stare de funcţionare, despărţit de vacarmul din stradă printr-un gard scund de cărămidă, mărginit de tufişuri şi arbuşti.

Le dorea poliţiştilor tot binele din lume, sperând sincer şi din toată inima că niciunul dintre soldaţii ce luptau totuşi de partea lui nu s-a aflat prea aproape ca să nu poată fugi de cea din urmă contribuţie a microbuzului la războiul lui Marck Bolan. – şi-i lăsă acolo în plata Domnului, cu urările de bine cu tot, şi se puse în mişcare, pe terenul „neutru” al proprietăţii lui Don Stefano.

Bolan nu era speriat, era doar atât de calm pe câtă siguranţă îi puteau oferi împrejurărilor de faţă.

Fusese momentan „lăsat la vatră”, susţinut, întărit şi reanimat de vaga impresie că cineva mult mai mare ca el făcuse un fel de minune.

Universul intervenise. Călăul era în viaţă, încă în stare să umble prin Philadelphia.

Cel puţin deocamdată.

CAPITOLUL 10 – BINECUVÂNTAREA

Au sosit pompierii, dar n-au găsit nici măcar rămăşiţe de incendiu, şi au plecat – lăsând la faţa locului numai o echipă de curăţenie şi una de specialişti în cazuri de incendieri premeditate.

Cincizeci de poliţişti precauţi, deşi înarmaţi, cercetau amănunţit împrejurimile, la centimetru pătrat.

Pentru conformitate, o echipă specială aştepta sosirea unei împuterniciri de percheziţie a proprietăţii lui Angeletti, loc unde era totuşi puţin probabil că vor găsi ceva.

O echipă de salvare în caz de urgenţă se afla în apropiere, fumând şi bând cafea din pahare de plastic, întrebându-se ce rost aveau, ei acolo.

O echipă de poliţai specialişti în dinamitări, de laboranţi şi tot soiul de alţi experţi – mic sau mare, – sosise de asemeni; aceştia începură şi ei o cercetare zeloasă a străzii, a epavei microbuzului, a împrejurimilor, pe o rază de circa cincizeci de metri.

Perimetrul fu complet izolat, barat cu panouri de interdicţie, cuprinzând cam patru hectare din zonă.

Sosiseră şi echipe de telefonişti şi de electricieni de intervenţie, însă aceştia nu primiră aprobarea de a pătrunde în terenul blocat, rămânând pe poziţie până la noi dispoziţii.

Câteva grupe de poliţai în civil sau în uniforme mohorâte se reîntoarseră la capătul zonei interzise, privind neputincioşi şi înciudaţi că au sosit, la spartul târgului.

Un şef de la Biroul Misiunilor Speciale, căpitanul Wayne Thomkins, stătea cu mâinile în buzunare până la coate, privind nemulţumit şi cu profunzime la peticul de trotuar dintre pantofii săi.

Agentul FBI Joe Persicone se ghemuise în faţa rămăşiţelor pământeşti a ultimului vehicul ce aparţinuse lui Bolan concentrându-se asupra lor de parcă ar fi vrut să-i descifreze tainele printr-un intens proces de osmoză psihică.

Detectivul Ed Strauss, care fusese alăturat grupului de urmăritori ai lui Bolan din momentul abandonării cercetărilor de la „Cheile împăratului”, sări în stradă peste gardul de zid al lui Angeletti şi se îndreptă spre căpitanul Thomkins cu intenţia de a-i pătrunde meditaţiile.

Thomkins se încruntă la tânărul ofiţer şi mârâi:

— Da?...

Detectivul îşi ridică mâinile până la nivelul umerilor şi răspunse:

— Zero. Nimic.

Căpitanul oftă şi spuse:

— Nu poţi găsi acul în carul cu fân, nu-i aşa?

— Poftiţi?

— Las-o baltă...

Thomkins se îndreptă spre zidul scund şi-l cercetă.

— Ar fi trebuit să-l găsim exact în acest loc, spuse el. Aici i-a aterizat fundul.

Strauss măsură distanţa din ochi. Descriind cu capul un triunghi ce avea ca laturi stâlpul, traiectoria parcursă de Bolan în aer şi distanţa de după gard, încercând-parcă să refacă saltul mortal urmat de dispariţia acrobatului. Îşi plimbă privirile în aceste trei direcţii, şi ridică din umeri când dădu peste zidul gardului.

— Da domnule, aprobă vioi. Aceasta a fost şi prima mea impresie. L-am văzut sărind de pe stâlp de parcă înota pluta pe spate, şi-mi amintesc că mi-am zis: Să dea naiba, ce scăpare şi-a găsit! Eram ferm convins că...

— Aşadar, care a fost cea de-a doua impresie a ta? Îl întrebă Thomkins posac.

— Poftiţi?

— Unde a dispărut?

Strauss ridică braţele ca într-un tic automat, şi răspunse:

— Să dea naiba dacă-mi pot da seama. Credeam că va ateriza în vreunul din copacii ăştia, dincolo de zid. Nu este exclus ca...

— Mă bucur c-ai spus-o, mârâi Thomkins pe un ton ceva mai înmuiat. M-ai scutit pe mine s-o spun. Dar cum a procedat, şi-a pus pelerina Omului-liliac şi a zburat în copac?

— Un sportiv de clasă ai putea... în fine, e posibil. Nu ştiu, dom’ căpitan. Am spus doar că nu este exclus.

Persicone se ridică oftând, şi începu să susţină dezbaterile asupra problemei:

— A fost doar o întrebare academică, sugeră el. Trebuie să acceptăm evidenţele. Bolan a căzut chiar în mijlocul exploziei şi a fost spulberat.

— Tu trebuie s-o ştii mai bine, i-o tăie Tomkins ironic. Aşa e la cercetări, unul ştie mai mult ca celălalt. Tu te afli cot la cot cu mine, şi ai văzut totul la fel de limpede ca mine. Dar tu ai văzut că el a căzut în afara exploziei şi nu direct în mijlocul ei...

Omul de la FBI aprinse o ţigară şi suflă fumul spre măruntaiele fostului microbuz.

— Ochii pot juca feste, spuse el. Mai ales în astfel de împrejurări. Tot ce am văzut e că tipul a căzut în afara exploziei. Eram aşa de încordaţi, că ne puteam aiuri de cap. Am îndreptat spre el reflectorul, singura lumină ce o puteam folosi, dar a sărit în afara jetului său. În afară, dar unde? În jos, asta-i sigur; era singura direcţie în care se putea îndrepta. Apoi a urmat explozia, noi primind mai multă lumină decât ne puteau suporta ochii. În faţa ei, l-am pierdut din vedere în momentul în care s-a desprins de stâlp, în vreme ce ochii noştri căutau să se obişnuiască cumva cu lumina şi să-şi revină, şi, aş adăuga, în timp ce minţile noastre căutau să priceapă întregul eveniment precipitat, ei bine, tot ce vreau să spun e că noi ne-am imaginat doar traiectoria lui. Nici nu ştiu ce naiba ne-au văzut ochii...

— Eu ştiu ce-am văzut, insistă Thomkins.

— Ascultă Wayne, ascultă-mă bine. Noi ne aflăm la o jumătate de bloc mai departe, şi trebuie să ai în vedere întunericul, unghiul din care priveam, orbirea instantanee provocată de explozie. Să ne lăsăm pe mâna logicii. Nu am găsit rămăşiţele cadavrului, nici măcar nu am găsit urme de sânge. Am cercetat fiecare centimetru pătrat al zonei, am cercetat copacii, am căutat în orice loc unde ar fi putut cădea. Nu, nu contează cât de bun sportiv ar fi, dar nimeni nu s-ar mai ridica de jos dintr-o astfel de căzătură, d-apăi să mai şi umble normal, sau măcar să se târască. Aşa că... nu ne rămâne decât o singură şi inevitabilă concluzie...

— Vinde-mi-o şi ţi-o cumpăr, mormăi Thomkins, dar numai când voi găsi ceva concret de care s-o leg.

Persicone zâmbi în colţul gurii şi spuse:

— Eşti un copoi încăpăţânat...

— Mulţumesc de apreciere, îi răspunse Thomkins.

Interveni Strauss:

— Permiteţi, dom’ căpitan... Aş avea nevoie de ajutorul pompierilor – aş vrea să mă ridice puţin cu găleata aia a lor telescopică...

— Da, dă-i drumul! aprobă poliţaiul. Numai să nu-ţi treacă prin cap să zbori de acolo ca un gâscan!

Strauss rânji şi plecă.

Cei doi îl urmăriră o bucată de drum. După care Persicone stabili:

— E un băiat bun...

— Daa, aprobă Thomkins. Oricum, nici el nu dă banii pe teoria ta, Joe.

— Cazul îl implică acum în mod direct şi pe el, explică omul de la FBI. Bolan l-a făcut şi pe el de toată isprava...

— Nu numai pe el. Observă Thomkins cu ironia lui.

Între cei doi se lăsă o tăcere stânjenitoare. Thomkins se întoarse la meditaţia profundă de adineauri, cu ochii în asfalt. Persicone începu să se retragă uşor îndreptându-se către stâlpul rupt din dreptul zidului.

Curând după aceea, un căpitan de pompieri se apropie, zâmbind forţat. Aruncă o ocheadă pe lângă agentul FBI. Apoi îi spuse lui Thomkins.

— E un obiect de domeniul cercetării laboranţilor, dar cred că v-aş putea spune ce a declanşat explozia. Băieţii mei au adunat nişte fărâme. Pare a fi fost un detonator prin teleghidare...

— Prin radio.

— Da. Un emiţător în miniatură.

Poliţaiul spuse:

— O.K. Se potriveşte cu presupunerile noastre. Căpitane, te rog să aduni cât mai multe fărâme dintr-astea. Găseşte-mi eventual vreo talpă sau buric de deget, un ochi sau vreun testicul. Găseşte-mi o bucăţică din cel care a declanşat detonatorul...

— Dacă tipul s-a aflat în microbuz, renunţaţi la asemenea speranţe, răspunse pompierul. Mare minune că nu s-au înregistrat răniţi. Se pare că explozia a izbucnit mai mult pe verticală decât pe orizontală, ceea ce explică restrângerea ariei vătămate. Asupra acestui punct, băieţii dumneavoastră de la dinamitări sunt de acord cu noi. O astfelde explozie poate fi premeditată, probabil că tipul o aranjase în prealabil. Oricum, dacă a fost prins de explozie, renunţaţi la rămăşiţe...

Căpitanul de pompieri mai aruncă o privire lui Persicone. Şi plecă

Omul de la FBI se întoarse din plimbare şi-i spuse celui însărcinat cu cazul Bolan:

— Wayne. Eu no caut să-ţi spun ce ai de făcut...

— Bun. Să nu cauţi...

— Nu, căpăţânosule. Nu...

Urmă un moment de tăcere, pe parcursul căruia amândoi urmăriră cu mult interes cum tânărul detectiv era ridicat în slăvi de găleata telescopică a pompierilor.

În timp ce acţiunea era în plină desfăşurare, emiţătorul de la centura lui Thomkins îl chemă la apel, încunoştiinţându-l că mandatul de percheziţie îl aşteaptă lângă poarta principală a casei lui Angeletti.

— O.K.. Aşteaptă-mă acolo, dădu el instrucţiuni. Vin peste două minute.

— Pierdere de timp. Comentă Persicone zâmbind subţire.

— Vom vedea, îi spuse Thomkins. Vii şi tu?

— Chiar presupunând că tipul a scăpat din explozie în curtea lui Don Stefano şi-ar fi căutat el un refugiu?...

— Tu le ştii pe toate în privinţa lui Bolan. Răspunse poliţaiul. Crezi că aşa ar fi făcut?

Persicone oftă şi spuse:

— Pe dracu'. E posibil..

De la înălţime izbucni un chiot puternic, oprindu-i pe cei doi din drumul spre maşinile lor.

Dispozitivul telescopic se ridicase deasupra, cuibărindu-se în cele din urmă în coroana unuia din copacii aliniaţi în lungul gardului. Strauss, cu faţa luminată de reflectorul din capătul telescopului, flutura un obiect în mână şi ţipa în direcţia lor.

— Un buzunar, dom' căpitan urlă el. Un buzunar negru, dintr-o uniformă ruptă, nu arsă!

— Ai făcut şi tu ceva. Spuse Thomkins ca răspuns abia perceptibil la descoperirea detectivului.

— Dă-i o ţigară şi avansează-i un grad, comentă Persicone.

— Vax. Spuse şeful cercetărilor în cazul Bolan. Dar asta te pune în încurcătură. E şeptarul care te taie. Îţi imaginezi. Te taie de tot.

De data aceasta se îndreptară spre maşini.

Persicone îi spuse:

— Amărâtă victorie, nu crezi?

— Victorie: care victorie? replică poliţaiul. Dacă nu-l vom găsi în curtea lui Angeletti, ştii ce-am să fac?

Omul de la FBI rânji:

— Hai că muşc momeala: ce-ai să faci?

— Dau un anunţ la ziar că-i fac tipului cadou o maşină de pompieri şi o ambulanţă. După aceea mă duc acasă, mă îmbăt şi mă culc...

Persicone chicoti diabolic şi-i spuse:

— Te bucuri că a reuşit să scape, recunoaşte!...

— Du-te la dracu'! mârâi vânătorul-şef al cazului Bolan.

Acest răspuns în răspăr putea fi considerat o binecuvântare pentru Călău.

Categoric, zăpăceala din jurul rezultatului saltului-mortal avea darul să sporească minunile acestei nopţi.

CAPITOLUL 11 – CAPTIV

Bolan cercetase amănunţit terenul în urmă cu două zile, făcându-şi chiar schiţe topografice ale denivelărilor, încercând să deseneze cu aproximaţie şi planul interior al camerelor.

Era una din cele câteva clădiri cu două etaje asemănătoare din cartier, într-un mediu ce trece cu puţin peste nivelul de bunăstare mijlocie.

Terenul avea o suprafaţă de aproape jumătate de hectar, din care mare parte era ocupat de construcţie.

Toate cele patru laturi erau împrejmuite de gardul scund de cărămidă, poarta de fier forjat artistic lucrată se deschidea automat prin telecomandă, ori din casă ori din interiorul maşinii; un drum şerpuit înconjura casa oferind numeroase avantaje în caz de nevoie, ducând la garaj şi întorcându-se iar spre poarta principală. Drumul părea să confere casei mai multă importanţă decât avea cu adevărat.

Vecinul lui Angeletti era un medic pediatru. Cel de peste drum era reprezentantul unei firme locale de comerţ cu vopsele. Celălalt vecin era un profesor universitar pensionat.

Toţi erau destul de des vizitaţi, însă nu erau bogaţi.

Bolan aflase că Angelettii locuia acolo de douăzeci şi doi de ani, imediat după ce-i murise soţia în urma unei pneumonii. Părea că întreaga clădire a fost construită după dorinţa şi necesităţile celui rămas văduv, cu doi copii pe care nu-i trimisese la şcoală tocmai la vârsta potrivită, şi care se jucau prin toată casa şi prin toată curtea.

Nepoţi nu avea, nici măcar un ginere sau o noră.

Philippa avea zece ani la moartea mamei sale.

Poate acesta era motivul pentru care, după cum spuneau gurile rele, nu învăţase niciodată să se comporte cu feminitate.

Bolan nu primise nici-o explicaţie de ce nu reuşise Frank niciodată să se comporte cu bărbăţie. În anumite privinţe desigur, Frank reuşea să se arate bărbat. Se spunea că pusese cu roţile în sus toate prostituatele din Philadelphia şi din împrejurimi. Dar numai prostituateleîntrucât Frank nu manifestase niciodată un interes serios faţă de femei.

Aşadar, acesta era „căminul” lui Don Angeletti. Nu avea nevoie să impresioneze pe nimeni. Nici atunci, nici mai târziu. Ceea ce i-a scutit pe agenţii

fiscali ai statului să-l ia la întrebări asupra unui trai excesiv. Don Stefano nu ducea un trai excesiv, cel puţin aşa indicau aparenţele.

Desigur, erau şi zile când aparenţele ar fi indicat contrariul. Bolan auzise despre existenţa unor „vile de vacanţă” mult mai fastuoase, ţinute la distanţă de ochii şi urechile indiscrete, unde aveau loc week-end-urile şi vacanţele „secrete” ale lui: Erau numite „refugii”. Dar se spunea că singurul lucru din faţa căruia se refugia Angeletti era propria familie.

Păstrase un cămin comun – în care locuiau împreună atât cât îi putea suporta, – un cămin care nu era pe de-a-ntregul cămin.

Era de fapt sediul afacerilor sale, în jurul căruia crease o atmosferă artificială de comuniune şi supunere familială, cu gorile înarmate prin preajmă, cu veniri şi plecări în miez de noapte, cu întruniri de afaceri, petreceri ocazionale cu invitaţi de clasă, cu un du-te-vino de amanţi ai Philippei sau prostituate de-ale lui Frank, stare de lucruri în mijlocul căreia mafiotul *capo* se zbătea să menţină disciplina necesară într-un imperiu aflat în prăbuşire.

Pentru câţiva ani, familia lui Angeletti avea s-o ducă rău.

Într-o anumită măsură faptul se punea în seama vârstei înaintate a lui Don Stefano. Avea şaptezeci şi patru de ani. Suferea de ulcer, de hipertensiune, avea un început de arterită, iar rinichii îi slăbiseră. Însă inima lui bătrână era puternică, şi încă se mai arăta a fi suficient de josnic şi păcătos.

Majoritatea necazurilor veneau de afară. Don Stefano pierduse avantajele şi protecţia anonimatului cu câţiva ani în urmă. Datorită lui Ketauver, mai apoi din cauza lui Bobby kennedy şi a cocostârcului acela din Arkansas, Senatorul Meclellan. De atunci au început hărţuielile din partea FBIului. Iar mai târziu şi din partea poliţiei locale.

Totodată Don Stefano a fost suspus presiunilor politicoase dar insistente ale ramurii mafiote *La Commissione*, în vederea stilizării şi modernizării acţiunilor sale, sfătuindu-l să-şi aducă oameni noi pentru a se întări, să-şi strângă relaţiile cu organizaţia din toată ţara.

Philadelphia fusese acaparată de el prea multă vreme, ceea ce constituia un anacronism în ochii Mafiei moderne.

Augie Marinello încercase să pună la cale o căsătorie a Philippei cu un tânăr turc dintr-unul din clanurile new-yorkeze – era un simplu aranjament de interes. – dându-i lui Don un moştenitor supleant, care putea fi privit ca unul de-ai clanului.

Dar Philippa însăşi a catalogat ideea ca moartă în faşă. Iar Don nu a insistat, nefiind nici el prea entuziast în această privinţă.

Frank va fi moştenitorul său. Şi să dea naiba dacă Frank nu se va „împiciorongi” Într-o bună zi. Chiar dacă Don Stefano personal va fi obligat să-i meşterească nişte picioare.

Părea că tocmiţii *gradigghia* îi vor servi un moment de picioare artificiale.

Totuşi, pentru a fi cu adevărat un *capo,* nu erau suficiente numai picioarele. Mai trebuia pentru asta şi un cap. Şi încă nu s-a gândit nimeni cum se poate transplanta un cap de bărbat în toată firea pe umerii unui pici.

Acestea erau statul şi suirea căminului lui Angeletti în noaptea neverosimilei vizite a lui Bolan.

Habar n-avea ce urma să facă acolo, nici cum se va descurca. Călăul îşi interpreta aria după ureche, sperând cu neruşinare că va găsi şi acum o scăpare dintr-o situaţie fără ieşire, ajungând cumva iarăşi la cârma jocului disperat şi neplăcut de-a războiul.

Era absolut conştient că sorţii fugiseră fantastic de repede spre partea adversă.

Ştia că împrejurimile forfotesc de poliţai, că blocada avea indiscutabil rolul de a-l prinde într-un spaţiu geografic cât mai restrâns, că era doar o problemă de timp până va auzi repetându-se înfiorătorul ordin: „Oamenii legii... aruncă armele... viu sau mort... alege!”

Dar nu. N-or să repete ordinul. Or să-i tragă direct la cap, ca să-l omoare – de fapt ar fi preferat asta decât să fie prins. În faţa unui glonţ şuierând în aer nu ai ce hotărâre să mai iei – n-ai preferinţe, n-ai alternative.

Poate că zarurile sunt totuşi încă în aer, cum s-a întâmplat când se afla cocoţat pe stâlp. Dar nici terenul pe care se aventurase nu era un club pentru cei din lumea bună. Angeletti avea nu mai puţin de douăzeci de pistolari care mişunau uneori prin curte, poate că-i dublase după incidentul de la „Cheia împăratului”. Avea aici echipe de trăgători arţăgoşi, sosiţi de la Buffalo şi din Manhattan, plus un general de clasă trimis de comandantul trupelor de asalt, Mike Talifero.

Probabil îi şi sosiseră „armele secrete” în persoana lui Leo Turrin şi Wils Brown.

Wils colaborase cu Bolan la ultima acţiune comună. Dar asta se întâmplase probabil de dragul vechii lor prietenii: probabil că fostul jucător de fotbal face acum pe dracu-n patru pentru a încasa premiul guvernamental de o sută de mii pus pe capul lui Bolan.

Leo Turrin era un suflet mare şi un mare prieten. Dar avea şi el ceva de pus la adăpost, şi Bolan era conştient că un poliţai corect va continua să fie întotdeauna

corect, în primul şi în primul rând, niciodată nu puteai fi complet sigur pe un poliţai – mai ales pe unul care el însuşi se legăna pe buza prăpastiei.

Aşadar, cum putea cânta Bolan decât după ureche?

De trei ori în zece minute auzise respiraţia şi paşii precauţi ai cercetaşilor de poliţie chiar lângă gardul proprietăţii lui Angeletti.

De două ori în tot atâtea minute se aflase în apropierea bătăuşilor lui Angeletti, care încercau să afle ce se petrece în împrejurimi.

Odată, însuşi bătrânul apăru în cadrul unei uşi dosnice, întrebând pe responsabilul cu paza curţii:

— Ai aflat ceva despre explozia aia?

Primi răspunsul că pe stradă a fost „o ciocnire de maşini, sau ceva de genul ăsta”, după care Angeletti servi de bună-voie o informaţie:

— Trebuie să fi fost rău; telefoanele din casă nu mai funcţionează...

Un alt paznic de curte mormăi cum că ar fi auzit şi împuşcături odată cu explozia. Până să poată face Angeletti vreo remarcă, un altul veni în pas alergător dinspre poarta principală, anunţând:

— Poliţiştii vor să intre să ne scarmene. Spun că Bolan e prin împrejurimi.

— Spune-le să scarmene împrejurimile dară, lătră bătrânul. De curte avem noi grijă.

— Spun că sunt în misiune, raportă gorila. Dacă va fi nevoie, vor aduce şi un mandat de percheziţie.

— Mai întâi să facă rost de mandat, răspunse Angeletti şi trânti uşa în urma sa.

Da... desigur... cum să cânţi, dacă nu după ureche?

Şi ce poate pierde un condamnat la moarte?

Căci aşa se considera atunci luptătorul în negru, când se deschise poarta automată destinată autovehiculelor, şi o maşină strălucitoare intră în curte, o maşină străină şi cu siguranţă foarte scumpă, condusă neîndoielnic de o „armă secretă”, care ar avea ce pierde pe lumea asta în caz de confruntare.

CAPITOLUL 12 – RISC NEBUNESC

Maşina putea să fie un Maserati, însă părea un rechin în valuri, aşa cum aluneca uşor pe aleea şerpuitoare din curte. Era foarte joasă. Tipul de la volan fusese probabil pe vremuri atins de microbul maşinilor de curse de Formula 1, sau încerca să-şi închipuie cum ar arăta un campion de curse european. – cel puţin aşa considera Bolan.

Pe cap nu purta nimic, la gât avea o eşarfă de mătase albă, la ochi ţinea o pereche de ochelari fumurii, şi era îmbrăcat cu un sacou alb, cu gulerul ridicat.

Atât maşina cât şi şoferul puteau servi ca reclamă, cu următorul text. „Iată cine citeşte revista Playboy”. Văzându-l, celor de la „Playboy” le-ar fi putut veni o astfel de idee.

Bolan distinse cu uşurinţă bărbia masivă şi un şir bogat de dinţi impecabili, în momentul în care maşina ajunse la intersecţia cu aleea din faţa casei, oprindu-se.

Şeful pazei de curte era de faţă cu o mână în aer, ca pentru un ordin mut. Înaintă spre portiera şoferului, şi Bolan auzi cererea respectuoasă: „Actele vă rog, domnule”.

Ochelarii se ridicară pe frunte, şi o voce groasă dar plăcută răspunse:

— De câte ori trebuie să mă legitimez pe ziua de azi?

— Scuzaţi, domnule. Datoria...

Şeful pazei de curte primi un portofel pântecos, privi în interiorul acestuia, şi i-l înmână înapoi.

— Mă bucur că aţi sosit domnule Cavaretta, spuse el. Puteţi intra. Vă parchez eu maşina.

Tipul pufni pe nas şi răspunse:

— Parchezi pe dracu’. Eu am plătit-o, eu o conduc, şi să dea dracu’ dacă nu tot eu o parchez.

— E o frumuseţe, spuse paznicul retrăgându-se câţiva paşi, ca la expoziţie. Cred că a costat o avere...

— Porneşte cu 30. 000, şi mai adaugă 10.000 în cecuri, spuse playboy-ul lumii interlope din vestul Americii.

La drept vorbind, ce folos să-ţi cumperi o aşa dihanie de maşină dacă nu uluieşti lumea cu ea? Prin urmare, îl informă fudul:

— Azi am cumpărat-o. Asta e prima ei cursă...

— Cât prinde la oră? 250?

— Zi mai bine 270. Aş fi fost aici cu 20 de minute mai devreme, dar au fost drumurile blocate împrejur. Am avut impresia că trebuie să trec prin „cortina de fier”.

— Uf, tipul ăla, ştiţi, deşteptăciunea aia; îi arde de joacă cu noi. Ne-a adus toată poliţia în preajmă, făcându-i să alerge pretutindeni după năluci. Ei spun că se află pe undeva prin apropiere, chiar în clipa de faţă.

Tipul dinăuntrul rechinului de 40.000 de dolari râse şi replică:

— Să sperăm că-i prin apropiere. La New-York mă aşteaptă o blondă s-o încălzesc la domiciliu.

Paznicul râse şi el.

— Cred că totuşi tipul e iute, domnule Cavaretta, nu credeţi?

— Mai iute decât vei învăţa tu să-mi spui Johnny, răspunse noul sosit, mişcându-şi maşina ceva mai în faţă.

„Arma secretă” din New-York habar n-avea ce iute se vor petrece lucrurile.

O umbră vie, în costum negru de luptător, îl urmărea pe ultimul drum ce-l va duce în iad.

Frână maşina pentru ultima oară, coborî, îi dădu târcoale plin de admiraţie, apoi se duse în faţa ei şi-i ridică capota.

Bolan îl urmărea îndeaproape ţinându-se tot în umbră, postându-se la mai puţin de trei metri distanţă.

Şeful de curte traversa terenul şi se îndrepta spre poarta principală.

Un alt paznic de exterior stătea sub streaşina casei, la circa nouă metri de garaj. Şi încă unul patrula agale în lungul gardului de piatră, pe latura de nord, cam la cincisprezecemetri depărtare.

Un al patrulea om ieşi din casă, ţinând o ceaşcă de cafea în mână: trecu exact pe lângă Bolan. Şi se apropie de Maserati. Era Frank Angeletti.

Rămase tăcut o clipă lângă bara de protecţie din faţă a maşinii, după care se adresă musafirului:

— Don Stefano ştie că ai sosit. Te aşteaptă să intri în casă.

Tipul nici măcar nu-şi ridică privirile. Spuse doar:

— Viu într-un minut. Cred că drăcia asta pierde ulei.

— Te aşteaptă, repetă Prank Piciul.

Mai ezită puţin, apoi trecu razant pe lângă Bolan şi intră în casă.

Bolan fu atins de o undă de simpatie faţă de Pici. E al naibii de greu. Gândea el. Să te încalţi în pantofii lui Don Stefano şi să te crezi una cu acesta. Ce se poate aştepta să aibă un părinte dominator dacă nu un fiu dominat?

Barosanul încă stătea aplecat cu capul în motor, pipăind delicat cu mâinile şi mormăind nemulţumit.

În spatele său, Bolan luase locul lui Frank. Îi spuse calm:

— Poate ai cam forţat-o pe serpentine, venind încoace.

Tipul răspunse:

— Dacă e ceea ce cred eu. Am să i-o răsucesc după gât; nu cred să fie garnitura...

— Lasă-mă să văd şi eu, spuse Bolan, după care se întinse cu amândouă mâinile spre el, apăsându-l pe radiator.

Tipul scoase două vorbe strangulate;

— Ei, ce faci...

Ochelarii îi căzură de pe creştetul cârlionţat iar eşarfa de mătase îi alunecă pe umeri, în timp ce mâinile lui Bolan dăduseră de pielea gâtului, înăbuşindu-i protestele.

Tipul era totuşi tare.

Lupta mută dură circa cinci secunde, înainte ca cealaltă mână a lui Bolan să-i aplice cu succes figura numită „vinh ha torque”, de o mare eficacitate asupra anatomiei umane. Coloana vertebrală a victimei se despărţi cu uşurinţă de baza craniului cu un scârţâit scurt, iar lupta se încheie, capul atârnându-i moale, corpul muindu-se într-o relaxare finală.

Bolan îl lăsă prăvălit peste radiator, pentru a cerceta poziţiile celor din curte; apoi găsi cheile şi deschise portbagajul, aruncând acolo armele şi costumul negru, apoi îl dezbrăcă pe tip şi-l puse în portbagaj, îmbrăcându-se el cu hainele acestuia, în cea mai mare viteză.

Cămaşa i se potrivea, dar pantalonii îi dădură o mică bătaie de cap. Erau prea scurţi pentru el, iar talia prea mare. Îi trase puţin în jos pe şolduri.

Cizmuliţele până la glezne îl încăpură în cele din urmă, dar cu preţul unei teribile strânsori.

Portofelul era nou-nouţ, la fel erau toate acareturile dinăuntrul lui. Permisul de conducere era pe numele John J. Cavaretta, cu domiciliul în New-York; pe acelaşi nume erau şi împuternicirile de detectiv, eliberate de statul New-York, împreună cu permisul de port-armă.

Avea peste o duzină de cărţi de credit bancar, un compartiment cu 5 bancnote de 50 şi un teanc de 20. Plus un cec al băncii din Atlanta, în valoare de 50.000.

Să fie jumătate din recompensa pusă pe capul lui Bolan? Posibil.

În portmoneu se mai afla şi o mică învelitoare din piele de o parte, din plastic pe cealaltă. – în care găsi un cartonaş de mărimea unei cărţi de joc. Una din feţele acesteia era o carte de vizită, conţinând un număr de telefon în colţul din stânga sus, precum şi o adresă. În mijloc, litere gotice tipărite cu auriu indicau acelaşi nume, John J. Cavaretta. Sub nume se aflau următoarele cuvinte: Consilier de Securitate.

Pe cealaltă faţă a cartonaşului se afla tipărit un as de cupă.

Acesta era lucrul cel mai important acum, deoarece reprezenta recomandarea organizaţiei *La Commissione*.

Bolan vârî portofelul în buzunar şi renunţă la sacou – îl aruncă pe canapea – cu gândul de a proba un pardesiu de-al lui Cavaretta. i se potrivea la fix. Având chiar şi un buzunar cât sacul la piept, o ascunzătoare perfectă pentru pistol.

Bolan remarcă lipsa oricărei arme grele. Pistolul îl găsi într-un compartiment din spatele canapelei şoferului. Un toc de armă din piele de şarpe conţinea un mic pistol Browning, cu încărcătorul complet – 30 de gloanţe de 9 mm în patul armei, plus altul de rezervă. Un mic buzunar al tocului de piele conţinea o surdină.

Până acum totul era în regulă.

Închise portofelul şi-l puse la loc, apoi se învârti după ochelarii şi după eşarfa pierdute în timpul luptei. Puse ochelarii în maşină, iar eşarfa şi-o legă la gât.

Se întoarse la portbagaj, pentru a cerceta „consilierul de securitate”.

Nu prea semănau. În afara aspectului general.

De ambele părţi ale mandibulei, tipul avea lipite două bucăţi de leucoplast de culoarea pielii omeneşti. Bolan le smulse şi zări două zgârieturi subţiri, aproape vindecate, cam pe întreaga lungime a mandibulei.

Cavaretta. Sau care i-o fi fost adevăratul nume. Suportase de curând o intervenţie chirurgicală.

Descoperirea era în conformitate cu legenda din jurul omului. Se spunea că îşi schimbă identitatea după fiecare misiune importantă, luându-şi o altă înfăţişare.

Da. O adevărată „armă secretă”.

Bolan transferă leucoplastul pe fălcile sale, cercetând dacă mai sunt şi alte anomalii.

Găsi că poartă lentile de contact albăstrii, dar le lăsă pe ochii săi uscaţi de moarte – nu avea nevoie de ele.

Buricele degetelor îi erau acoperite cu un fel de leucoplast subţire şi transparent.

Deşteaptă chestie, gândi Bolan: Îl scutea de purtatul mănuşilor bătătoare la ochi. Şi-i erau la fel de utile: nu lăsa amprente la locul faptelor.

Dezlipi fâşiile de pe degete şi le lipi pe ale sale; încercându-le. Realiză că simţul pipăitului nu i-a fost diminuat.

Totuşi, alte simţuri îi spuneau că trebuie să se grăbească – forfota din curte şi din afara zidului se auzea tot mai intens.

Era preocupat cu cadavrul, când se auziră paşi până în apropierea garajului, după care cineva întrebă:

— Aveţi necazuri?

Sosise vremea să dea o probă de voce. Bolan se îndreptă de şale cu o privire încruntată şi răspunse:

— Necazuri or să fie la New-York. După ce le duc înapoi găleata asta de şuruburi. În viaţa mea n-am mai întâlnit o afurisenie aşa de... de...

— Bătrânul se cam şucăreşte. Mergeţi în casă...

— Imediat, spuse Bolan-Cavaretta liniştitor. Dă-mi o mână de ajutor, la chestia aia de pe banchetă şi du-o în casă. A, şi portofelul, te rog! E în spatele banchetei.

Bolan nu-l mai întâlnise pe acesta până acum. Era posibil unul dintre „băieţii” de interior. Se duse să ia lucrurile din maşină, apoi intră în casă. Bolan avea din nou de lucru în portbagaj.

— Pentru numele lui Cristos, domnule, bătrânul se va înfuria!

Bolan îl privi cu un zâmbet în colţul gurii:

— Du-te şi ţine-l de mână un minut. Vin îndată.

Tipul părea mai dispus să încaseze o chelfăneală decât să se întoarcă în casă neînsoţit de musafir, dar se mai învârti puţin pe afară. Bodogăni ceva printre dinţi şi dispăru.

Bolan era foarte ocupat, nici discuţie.

Îmbrăcă trupul inert al mortului în costumul negru de luptă. Studie ultimele amănunte. Îi aranjă pantalonii prea lungi, apoi oftă uşurat şi trânti capacul portbagajului.

Mişcările de afară deveniseră tot mai agitate, mai zgomotoase şi mai vizibile.

Zgomotul cel mai mare venea din stradă, de la copoi; pâlcuri de copoi cu reflectoare formaseră un cordon în lungul gardului.

Când Bolan tocmai ieşi din garaj, şeful pazei curţii dădea colţul casei. Flutură prieteneşte mâna spre Bolan şi-i spuse:

— Cred că aţi ajuns tocmai la timp, domnule Cavaretta. Poliţaii s-au adunat în faţa porţii şi spun că le-a sosit nenorocitul de mandat de percheziţie.

Bolan îi răspunse:

— Bravo lor!

— apoi plecă spre uşa din dos.

Tipul care-i luase pistolul şi sacoul din maşină stătea în pragul uşii. Aşteptându-l.

Bun, totul era O.k.

Mack Bolan „armă secretă” – Cavaretta trecuse de prima probă. Următoarea îl aştepta chiar dincolo de pragul uşii.

Da, asul de cupă venise tocmai la ţanc.

CAPITOLUL 13 – DUPĂ URECHE

Se strecură pe lângă tipul din cadrul uşii intrând apoi în casă, după care porni hotărât pe holul din dos, ajungând în salonul spaţios destinat recepţiilor, cu pulpana pardesiului fluturând, sucindu-şi capul în toate direcţiile cu cea mai mare viteză, ca pentru a-şi întipări cât mai bine în memorie orice amănunt.

O scară în spirală pornea chiar de la uşa principală, iar balustrada acesteia ducea la etaje, probabil unde se aflau dormitoarele.

La dreapta lui se afla un glasvand acoperit cu draperii de catifea, una dintre uşi fiind larg deschisă înspre un salon imens, înţesat cu mobilier greu însă modern, o grămadă de fotolii, canapele şi mese în toate colţurile. Cel mai mare ecran de televizor de cameră construit vreodată în lume era în funcţiune. Însă nimeni nu-l lua în seamă: zece sau doisprezece oameni erau acolo, aşezaţi pe fotolii şi canapele, discutând cu glas scăzut.

La dreapta lui Bolan era un şir de uşi de lemn masiv, una dintre ele fiind deschisă către un soi de bibliotecă sau cabinet de lucru, în dreptul acestei uşi stăteau patru oameni. Unul era Frank Piciul, i*/ coperegime* al sudului Philadelphiei, Carmine Drasco era al doilea, al treilea era un om ce părea că suferise de pe urma unor răni, al patrulea fiind chiar Don Stefano. Pe rănit Bolan nu-l mai văzuse până acum.

Bolan intră valvârtej, dovedind că e un om al autorităţilor. Fără a se adresa cuiva anume ci tuturor fără deosebire, declară în gura mare:

— A sosit omul legii. S-ar cuveni să ne ridicăm în picioare, nu?

Îşi scoase hotărât pardesiul şi pocni din degete către cel care-i adusese revolverul în casă:

— Deschide tocul şi dă-mi ce găseşti înăuntru, cât mai repede!

Tipul bâjbâi la deschizătoarea tocului şi-l desfăcu. Bolan luă tocul şi scotoci înăuntru. Slavă Domnului că nu era prea mic pentru mâna lui.

Înşfăcând revolverul, îl îndreptă spre Frank Piciul şi fixându-l cu privirile îl întrebă:

— Câţi dintre cei de afară sunt mexicani?

Piciul se împletici într-un răspuns la repezeală.

— Cum? Nu e niciunul mexican.

— Unde i-ai trimis?

— În curte. Avem clare poziţiile fiecăruia, conform planului stabilit. Şi fii pe pace. Sunt cu toţii acoperiţi la acte.

Bolan mormăi:

— Să dea naiba că aşa trebuie.

Bătrânul Angeletti aruncă noului sosit o privire supărată, foarte supărată.

Bolan îşi puse iar pardesiul, fără a-l încheia cu nasturii, apoi murmură.

— Mulţumesc pentru micile favoruri ce mi le acordaţi. Dar toată lumea de aici are acoperire în acte?

— Cum? Întrebă Frank Piciul.

Bolan înşfăcă de haină pe cel din spatele său. O descheie şi-i scoase de la piept un revolver nichelat. Îl întrebă:

— Eşti acoperit în acte pentru asta?

Mâna tipului tremura când îi întinse permisul de port-armă. Bolan aruncă o privire şi i-l întinse înapoi:

— E expirat, urlă el.

Îndesă pistolul în tocul tipului, comandând apoi supărat.

— Fugi şi îngroapă-l! Iar voi verificaţi-vă naibii oamenii, până n-o fac copoii!

Paznicul aruncă lui Don Stefano o privire neliniştită.

— Acum! urlă Bolan.

Bătrânul Angeletti puse o mână pe umărul lui Frank şi-l împinse uşor:

— Dă-i o mână de ajutor. N-avem nevoie de încurcături cu poliţia...

— Nu le veţi arăta nici cel mai mic cusur, înţelegeţi? Nimic! urlă Bolan.

Frank şi paznicul, care se dovedi ulterior a fi şeful paznicilor de interior, se grăbiră să treacă în salonul cel spaţios, traversând holul.

Don Stefano îl privi din nou pe Bolan încruntat. Vizitatorul încălca vizibil orice etichetă.

Bolan vorbise cu fermitate şi cu arţag. Se întoarse acum spre bătrân, îi luă mâna uscată şi i-o sărută:

— Prietenii dumneavoastră din New-York vă trimit toată dragostea şi cele mai bune urări ale lor, Don Stefano.

Anunţul fusese rostit pe tonul cel mai condescendent.

Angeletti dădu din cap. Într-o acceptare mută a politeţei exprimate de Bolan. Studia leucoplastul din lungul bărbiei acestuia. Buzele-i subţiri tremurară o clipă şovăielnic, după care se deschiseră pentru a-l întreba pe Călău:

— Ai avut răni, sau ce?

— Am avut şi nu tocmai, răspunse Bolan. Fără a încerca să-şi stăpânească un zâmbet.

Angeletti îi întoarse zâmbetul şi-i spuse:

— E foarte reuşit, şi foarte drăguţ. Crezi că doctorii ar putea face ceva cu o faţă zbârcită cum am eu?

Bolan răspunse:

— S-ar putea să vă uimească de ce sunt ei capabili în zilele noastre.

Era cazul, să treacă iar la cârmă. Se uită la Carmino Drasco şi-i spuse:

— Salut, Carmine! Cum merg treburile în sudul Philadelphiei?

Il caporegime etală un zâmbet ce aducea mai degrabă a rânjet jenat:

— Teribil, teribil. Ne... pe naiba, că nici nu ştiu cum te cheamă...

La aceste cuvinte, bătrânul chicoti înfundat şi croncăni:

A

— Îl cheamă „Soarbe-zeamă”. Vrei să treci numele în registru?

Bolan trase micul plic de piele afară din portofel şi i-l întinse lui Angeletti. Bătrânul îl cercetă cu vădit interes, apoi i-l înmână lui Drasco.

Comandantul Sudului spuse:

— Cavaretta... Cavaretta... Cunoşteam şi eu un... un chitarist, într-un local din...

Bolan râse şi-şi luă cartea de vizită înapoi.

Don Stefano îl imită pe Drasco în zeflemea, pomenind despre un chitarist cu un as de cupă în buzunar.

Apoi se deschise uşa din faţă, şi un tip vârî capul înăuntru pentru a anunţa:

— Gata. Au venit!

— Adu-i încoace, mormăi Bolan.

Tipul intră în salon şi trânti uşa după el.

Cam tulburat, Don Stefano execută o jumătate de piruetă şi dispăru în bibliotecă.

Bolan îi spuse îmbufnat:

— Sigur, pleacă. Lasă-mă să mă descurc singur.

Tipul care adusese ştirea intrării poliţiei în curte dispăru, în salonul cu televizorul. Angeletti se retrăsese în bibliotecă şi se aşezase solemn la biroul său.

Bolan îşi aţinti privirile pe cel de-al patrulea om găsit de el în rândul micului comitet din faţa uşii, care-şi schimbase numai cu un pas locul. Îl întrebă pe Drasco:

— Nu-l cunosc pe omul ăsta. Cine e?

Drasco îi răspunse:

— O, scuze, Johnny, dumnealui e doctorul Kastler. A venit să îl oblojească pe – dar nu cred c-ai auzit până acum... Doctore, dumnealui este foarte importantul nostru prieten de la New-York, Johnny Cavaretta.

Bolan primi stângacea prezentare cu câteva clipiri din ochi, ignorând mâna întinsă spre el. Îl întrebă:

— Cine a fost rănit? Sper că nu de împuşcătură...

Doctorul îl informă:

— Nu, nicidecum, doar puţine arsuri de gradul unu şi doi, la braţe şi pe partea superioară a toracelui. Se va vindeca repede.

Drasco explică:

— Prietenul nostru, Giulio Sticatta... I-au luat hainele foc.

Bolan plezni cu limba şi zise:

— Îmi pare rău pentru prietenul nostru Giulio...

Se auzi soneria la uşă.

Bolan le ordonă celor prezenţi:

— Lăsaţi-mă pe mine, şi plecă spre uşă.

Pipăindu-şi pieptul în dreptul pistolului din pardesiu, constată că mai are în buzunar şi o pereche de ochelari cu ramă de aur şi lentile fumurii. Îi probă şi găsi o mică diferenţă de dioptrii la lentila stângă. Într-o astfel de situaţie, orice amănunt e folositor. Smuci uşa pentru a o deschide brusc, postându-se chiar în mijlocul ei, barând intrarea cu statura lui.

O liotă de poliţai se îngrămădiseră în prag, iar alţii puteau fi văzuţi mişunând prin curte.

Un tip înalt cu părul blond, îmbrăcat într-un costum gri şi cu pardesiu negru pe deasupra, stătea pe alee privind atent împrejurimile. Altul, mai mărunt, – părea italian, – era postat în spatele primului, fixându-l pe Bolan ca la fotograf.

Bolan spuse:

— Aţi venit să admiraţi peisajul, sau cu vreun gând de râcă?

Poliţaiul înalt se întoarse spre el cu o privire îngheţată. Oftă şi-i întinse o hârtie pliată, ce părea un document oficial.

— Ai aici permisul meu de râcă, mormăi el. Bolan nici nu se uită la hârtie. Spuse:

— În regulă, intraţi. Apoi le făcu loc.

Cei doi în haine civile păşiră în salon şi micul detaşament de poliţai în uniformă îi urmă.

Bolan comentă:

— Aşa de mulţi pentru atât de puţină treabă?

— Vă rog să vă legitimaţi, domnule – plescăi individul înalt.

— Mai întâi dumneavoastră, îl înfruntă Bolan.

Copoiul îi sclipi insigna în ochi.

Bolan rânji:

— Poate aveţi ceva mai valabil...

— Cine caută acum râcă? mârâi tipul şi scoase legitimaţia pentru a o cerceta Bolan. Apoi întoarse privirile spre Drasco: Salut, Carmine!

Drasco îi spuse:

— Salut căpitane. Pari obosit azi...

— Obosit al dracului, spuse copoiul.

Bolan ignoră schimbul de cuvinte al celor doi, îi înapoie nepăsător legitimaţia şi scutură capul în direcţia mărunţelului ce părea italian:

— Şi el să facă la fel!

Fără un cuvânt, acesta vârî sub nasul lui Bolan împuternicirea FBIului.

Bolan îi spuse:

— A, aţi primit de la FBI mandatul de percheziţie?

Agentul FBI replică:

— Am dreptul să fiu prezent, dar dacă insişti, pot să rămân afară.

— E totuna, faci cum vrei, ridică Bolan din umeri.

— Să vedem şi legitimaţia dumneavoastră, îi reaminti copoiul cel înalt.

— E în regulă la acte, interveni Drasco. Garantez eu pentru el.

Expresia de pe faţa căpitanului părea să spună că nu i-ar permite lui Drasco să garanteze nici pentru primarul Philadelphiei.

Bolan vru să-i întindă portofelul dar numitul căpitan Thomkins îi spuse:

— Vă rog să-l păstraţi şi să-mi daţi numai permisul de conducere.

Bolan spuse:

— Să zicem că n-am permis de conducere...?

— Ar fi bine să-mi arătaţi totuşi ceva, domnule.

Bolan mustăci şi-i arătă permisul de conducere eliberat de New-York, apoi legitimaţia. Poliţaiul deveni foarte atent.

— New-York, aşadar? Puţin cam departe de teritoriul dumneavoastră, nu credeţi?

Bolan răspunse:

— Sunt în liber. Azi am sosit.

— Aţi face bine să mergeţi dimineaţă la secţie şi să vă înregistraţi. Acesta e permisul de port-armă? Tot pentru New-York?

— La miezul nopţii voi fi înapoi, îl asigură Bolan. Îi arătă apoi cealaltă faţă a legitimaţiei, numai pentru a-l aiuri de cap.

Thomkins comentă:

— Consilier, prin urmare? Trebuie să fiţi un om foarte aglomerat.

— Încerc să fiu. Îi spuse Bolan. Sper să nu-i iei pe toţi cei de faţă tot aşa de amănunţit.

— Vreţi să citiţi mandatul?

Tipul de la FBI îşi rotea privirile, de parcă filma împrejur totul.

Bolan se adresă copoiului înalt:

— Hai să vorbim ca-ntre bărbaţi. Sunt sigur că aţi venit în misiune şi aveţi de lucru. Daţi-i drumul. Faceţi-vă datoria. Repede şi cu grijă.

— Va trebui să vorbim cu Stefano Angeletti.

— Aşa scrie la mandat?

— Nu. Dar nu mă-ndoiesc că va fi bucuros să colaborăm. Destul de ciudat, însă momentan avem o cauză comună, deşi nu sunt tocmai mândru de aceasta.

Bolan îşi agită degetul gros al mâinii spre bibliotecă şi spuse:

— E înăuntru. Însă e târziu, şi e obosit. Nu uitaţi că e în vârstă şi doctorul său, aici de faţă, pentru el a venit. Îl arătase pe doctor tot cu degetul gros. A fost o zi grea, şi bănuiesc că înţelegeţi ce vreau să spun...

— Dumneavoastră îmi spuneţi mie?

— spuse Thomkins şi intră în bibliotecă.

Drasco şi Kastler îl urmară.

Un poliţai tânăr îmbrăcat în haine civile intră, se uită curios la Bolan o clipă, apoi trimise pe cei în uniformă în salonul ticsit cu mobilier.

Un alt poliţai intră şi urcă la etajul doi.

Bolan şi agentul FBI rămăseseră singuri în salonul de recepţii.

Tipul îl privea insistent. Îşi drese glasul şi pe un ton foarte nesigur şi foarte şoptit, i se adresă lui Bolan:

— Brognola vă trimite salutări...

Un fior rece trecu prin pieptul lui Bolan, încercând să nu se schimbe la faţă şi la priviri pe când îi răspundea.

— Hai că-i bine. Nu *dumneata*, ci *amicu di Vamici*...

— Las-o baltă, i-o întoarse dezgustat agentul FBI, dispărând apoi în bibliotecă.

Bolan îl urmări din priviri. Cu glas scăzut, îşi şopti: „Da. Aproape că am reuşit...”

În aceeaşi clipă, o hărmălaie de la etaj îl aduse pe poliţaiul în civil în camera înţesată de oamenii casei. Doi inşi în uniformă se retrăgeau în debandadă în josul scărilor, ţinându-se de balustradă, fiind însoţiţi de o sumedenie de obiecte zburătoare, din care multe plezneau în ţăndări, lovite de peretele opus, cioburile de porţelan şi de sticlă sărind până la parter.

În capul scării apăru o fată, ţipând la ei tot soiul de porcării, într-o cascadă nepotolită. N-avea pe ea decât sutienul şi chiloţii.

Frank Piciul năvăli în hol şi urlă spre ea:

— Philippa!

Tânărul poliţist căpătă curaj şi vru să urce la ea.

Bolan îl împinse la o parte, mârâind:

— Las’ pe mine!

— după care porni la etaj.

Unul dintre copoii în uniformă îi spuse lui Bolan, la trecerea acestuia pe lângă ei:

— Trebuie să ne uităm şi-n camera aia!

Bolan îi răspunse:

— Desigur. Haideţi!

Se aplecă pentru a evita o glastră, şi o înşfacă pe fată cu totul, cărând-o sub braţ în lungul holului. Le strigă poliţailor peste umăr:

— Hai la datorie!

Şi s-au dus.

Philippa cea Curvă îşi zbătea picioarele şi mâinile, încercând să muşte o ciozvârtă din pulpa lui Bolan.

Cu mâna liberă o înşfăcă de păr, şi-i spuse:

— Îl superi pe tăticu’ tău! ce-i cu tine, ia să-mi spui?!

Fata urla:

— Vă omor! Pe toţi vă omor!

Tânărul poliţai se strecură pe lângă ei, îi aruncă lui Bolan o privire plină de simpatie, îi zâmbi, apoi se alătură cercetaşilor în uniforme albastre.

Bolan îl recunoscu: Întreţinuse cu el pe ziua de azi o plăcută discuţie de aproximativ un minut.

Inspecţia de la etaj se încheie în câteva clipe. Curcanii se strecurară precauţi pe lângă ei, ţinându-se cât mai mult la distanţă de mâinile şi picioarele în mişcare ale fetei, după care Bolan duse coletul în dormitor şi-l depuse în pat.

— Fii fată cuminte, ce naiba!

— spuse el politicos, apoi ieşi.

Ea se potolise acum, privind galeş în urma lui cum închide uşa.

Un tip din josul scării raporta altuia:

— La etaj e-n regulă. Nimic deosebit. Poliţaii începuseră retragerea.

Fusese depăşit un alt punct critic, trecuse de o altă probă.

Oricum, pe Mack „armă secretă” îl mai aşteptau alte probe. Noaptea încercărilor abia începuse.

Îşi aranjă haina la umeri, scoase ochelarii şi-i strecură în buzunar, după care coborî să vadă rezultatele; poate că va fi ultima lui noapte pe acest pământ.

CAPITOLUL 14 – RĂVĂŞEALA

Căpitanul Thomkins ţinu o mică şedinţă cu şefii grupelor sale de investigatori chiar în faţa proprietăţii lui Angeletti; imediat după aceea, armata de poliţai se întoarse din împrejurimile cercetate.

Căpitanul, împreună cu agentul FBI Joseph Persicone aflat în acelaşi autovehicul, plecară printre primii. Părea să fie omul căruia să nu-i placă nimic mai mult pe lume decât să lase totul baltă şi să dea drumul unui urlet grozav.

Persicone îi respectă tristeţea introvertită până când ieşiră din zonă, după care rupse tăcerea, pentru a recunoaşte:

— Tipul ăla... Cavaretta... pentru o clipă, pentru o clipă trecătoare, mi s-a părut că este Mack Bolan. M-am măscărit singur: o clipă a crezut că sunt un „amicu di l-amici”, un prieten de-al mafioţilor, un copoi vândut lor.

Thomkins se încruntă şi spuse:

— L-ai urmărit prin prea multe oraşe, Joe. Mă bucur că am ajuns aici. Cu câteva minute în urmă încercai să mă convingi că a fost prins de explozie.

— Ştiu, oftă Persicone.

— Oricum, nu putea fi aşa. Ştiu cine este acest Cavaretta. Am să mă interesez asupra lui, dar ştiu deja cine este. I-ai observat... buricele degetelor? Avea ceva lipit pe ele. A fost trimis acolo de către cei din New-York. Şi se vedea clar că lucrează ca un împuternicit. Domina toată casa. L-ai văzut cum a înşfăcat-o pe Philippa Loaza?

— Puştoaica aia zurlie? Da, l-am văzut. Fata lui Angeletti, nu?

— Unica şi singura.

Persicone spuse.

— Mi-am dat seama că nu e prea iubită în casă. Am perceput o grămadă de chicoteli şi încurajări când a înşfăcat-o Cavaretta. Până şi bătrânul Angeletti şuiera: „Cârpeşte-o, cârpeşteo!”. Mă simţeam cam jenat pentru el. Sunt şi eu italian, şi-mi dau seama ce simţea.

— O.K. Italianule, lămureşte-mă asupra unui lucru ce mă frământă mereu. Care sunt simţămintele fetei? Ştiind că a fost crescută în rândul lor. Nu? Ştie ce hram poartă bătrânul ei tată, ştiind tot ce a făcut pentru a ajunge în poziţia actuală. Care e locul ei în toată afacerea?

— N-are niciun loc, răspunse calm Persicone. Mafia sau nu, liberalul secol douăzeci sau nu, femeile unei familii tradiţionaliste nu au niciun loc în cadrul clanului. Acestea gătesc, fac copii, îi cresc, îi învaţă s-o iubească pe fecioara Maria şi

pe Dumnezeu, şi în general stau în centrul universului familial. Dar nu au voie să deschidă gura, nu au un cuvânt de spus. Mai ales în afacerile bărbaţilor. Ceea ce-i mai rău, ele trebuie să-şi ducă necazurile pe proprii umeri.-

— Asta a fost odată, spuse Thomkins, nu-i aşa?

— Într-o familie ca cea de adineauri? Fii convins că aşa-i cum ţi-am spus.

— Atunci se potriveşte, spuse căpitanul. Vreau să spun că se potriveşte în privinţa Philippei. Vreau să spun că e gata să le dea totul peste cap. Ţi-aş putea afirma că nu este o fecioară smeritã...

— Posibil, încuviinţă Persicone. Am să notez asta în agendă, ca să am în vedere pe viitor. Numai dacă Bolan nu va face asta inutil.

— Ce părere are specialistul tău în acest caz? mormăi căpitanul. Se va arăta din nou? Sau a încheiat, cu acest oraş?

— Dacă nu e mort, nu a încheiat, răspunse Persicone pe negândite.

— Ei bine, n-a murit, declară calm Thomkins.

— Atunci n-a încheiat-o...

Căpitanul oftă. Îşi vârî o ţigară între buze şi duse instinctiv mâna la bricheta de la bord.

— Nici eu, spuse acesta.

Persicone mormăi un protest:

— Ce vrei să spui? Fără sticle şi fără gagici?

— Nu înainte de a-l termina pe el, mormăi şi Thomkins.

— Va fi o noapte lungă, oftă Persicone.

Thomkins îşi aprinse o ţigară, expiră fumul şuierând, şi spuse:

— Deja a fost o noapte lungă. L-am lăsat totuşi pe Strauss acolo. E tânăr, poate suporta.

— Ce să suporte?

— Încordarea. L-am priponit ca pe un câine-lup. I-am dat ordin să nu plece acasă până nu-l înşfacă de gât.

— Poate fi periculos... Un om singur...

— Nu e tocmai singur. Îl susţin trei grupe

— Sunt mai retrase, dar nu aşa de mult ca să nu poată interveni în viteză.

— Aşadar, nu-i tocmai priponeală, spuse Persicone. Ai plasat o echipă de gardă chiar la poarta inamicului...

— Exact aşa am făcut, spuse şeful însărcinat cu prinderea lui Bolan.

* * *

Don Stefano urcă să vadă ce-i cu Philippa.

Doctorul Kastler plecase, lăsând în urmă un sac de sedative, atât pentru Philippa, cât şi pentru Giulio Sticatta.

Frank Piciul îşi găsi coletul de sedative în barul din bibliotecă, şi era clar că din clipă în clipă urma să iasă la privată.

Bolan-Cavaretta plecă prin curte să cinstească paznicii, ţinând în mână o sticlă din cel mai bun whisky al lui Frank, depozitat pentru scopuri protocolare, întorcându-se cu o cincime din ea şi cu o mulţime de prieteni.

Îl găsi pe Carmino Drasco înconjurat de băieţii lui la o masă de jucat cărţi de lângă televizor, Şi-l trase de o parte, la o discuţie „de bucătărie”.

Era cât se poate de vizibil că Drasco nutrea pentru „arma secretă” o mare apreciere. Plesnea de o mândrie acaparatoare faţă de ciracii săi pentru relaţiile cu luptătorul-fulger din New-York, având mare grijă să se pună într-o lumină înălţătoare.

Însă Bolan îl dezumflă ca pe un balon.

— Eşti cam sigur pe tine Carmine. Îi spuse el. Ne închipuiam noi că eşti prea deştept...

— Nu te pricep, Johnny! răspunse Drasco pe nerăsuflate.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să mă joc baba-oarba cu oameni ca tine.

— Care oameni? Nu înţeleg – ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui ce s-a întâmplat, continuă Bolan cu înţepatul. Ce s-a întâmplat azi în oraşul ăsta nenorocit, Carmine.

— Doamne, ei bine – înseamnă că nu ştii. S-a prăvălit iadul peste noi. Au venit belelele una după alta.

Bolan încetini mersul brusc, zâmbind înţelegător şi luându-şi însoţitorul pe după umăr, pentru a-l conduce într-un colţ retras al camerei. Vocea îi deveni aproape o şoaptă când îi spuse:

— Ştiu mai mult decât crezi tu. Ascultă, de ce crezi că mă aflu eu aici?

— Ei bine... pe naiba, Stefano spunea că ai fost trimis – că ai venit să ne scapi de Bolan, nu-i aşa?

— Aşadar, Bolan ăsta era pe urmele voastre, Carmine, aşa-i?

— Dă-o naibii că ştii doar! L-a băgat pe *cupa* în sperieţi de dimineaţă. Iar după-amiază ne-a lovit la „Cheile împăratului” ca un – ar fi trebuit să fii acolo ca să ştii ca un ce.

— L-ai văzut pe tipul, Carmine?

— Care tip? Pe Bolan? Desigur că...

— L-ai văzut? Cu ochii tăi?

— Ei bine... nu cred. Dar cineva în mod sigur l-a văzut. A lăsat vreo treizeci de morţi în urma cui ştiu eu că l-a văzut. Şeful sudului începuse a vorbi în şoaptă. Însă ridică glasul pentru a întreba:

— De ce naiba vorbim şoptit?

— Ori vorbeşti la fel. Ori taci din gură, îl domoli Bolan. Locul ăsta blestemat poate avea urechi. Ascultă: ce te face să crezi că Bolan a fost azi la „Cheile împăratului”?

— Ce mă face să cred?... Vrei să spui că?... Nu te înţeleg, Johnny! Ce naiba vrei să spui?

Bolan îl îngrămădi în colţ.

— Ascultă, îi spuse el. Eu nu aparţin de, niciun clan. Ştii asta? Cum sunt cei din districtul Columbia, lângă Washington, înţelegi? Un aşa om nu aparţine măcar de vreun stat. Înţeles? Asta sunt eu, Carmine. Şeful meu sunt eu. Şi şeful meu îmi spune: „Fă ce se poate,. Johnny. Vorbeşte-le celor din Philadelphia, dar cu calm. Şi nu face un pas mai departe până nu ne vom consulta”.

— Să vă consultaţi asupra căror lucruri?

— Ştii tu care. Bolan îşi răsuci privirile, se bătu cu palma în piept, apoi lăsă privirile în podea.

Carmine se afla în pericol de a-i plezni câteva vene pe faţă sau la gât. Ochii îi fugeau de colo-colo, şi începu să gâfâie. Pe jumătate şoptind, pe jumătate ţipând, spuse:

— Ce naiba tot îndrugi acolo?

— Nu-ţi îndrug nimic. Îl asigură Bolan-Cavaretta calm, cu glas scăzut. Dar îţi voi arăta ceva, Carmine. După care te priveşte ce hotărâre vei lua. După cum ţi-am spus, eu trebuie să rămân neutru. Aşa trebuie să rămân, până când cineva de sus va spune altfel. Înţelegi?

Desigur, Carmine Drasco înţelegea.

Într-adevăr, fusese cea mai grea zi din Philadelphia. O zi în urma căreia puteai crede orice. În clipa de faţă, Drasco era dispus a crede aproape orice.

Johnny Cavaretta era un tip al naibii de simpatic, dar îl lăsase pe Carmine cu minţile răvăşite ca după un cutremur de pământ. Posibil să fie... da, Carmine Drasco era dispus să înghită orice...

Totuşi, nu era pregătit să privească la ceea ce Bolan-Cavaretta tăinuise în portbagaj.

Bolan îl conduse acolo fără a scoate o vorbă, deschise capacul, şi-i spuse:

— Vezi ce ai de văzut. Dar – pe sângele tău Carmine, – să nu scoţi o vorbuliţă la nimeni...

Carmine privi cu ochii holbaţi. Întinse mâna să pipăie, pălmui faţa lividă, apoi o scuipă.

Bolan îl trase la o parte şi acoperi exponatul, apoi îl târî în casă pe *caporegime*, rămas mut şi aproape înlemnit.

Drasco se prăvăli într-un fotoliu şi-şi trecu mâna tremurândă peste figură. Spuse:

— Nu-mi dau seama – cred că nu – De când se află acolo, Johnny?

— Cam de pe la prânz, minţi Bolan-Cavaretta fără şovăială.

— Bun, în regulă... da... Cred că mi-am dat seama după... vreau să spun...

Omul era dat peste cap, ţintuit cu cruzime între bucurie şi teamă şovăielnică.

Bolan îl sâcâi pe coarda celui de-al doilea sentiment:

— După cum ţi-am spus Carmine, îţi voi arăta ceva. Ţi-am arătat. După asta, faci cum crezi.

— Dar dacă l-ai pus la desagă pe la amiază... atunci... ia stai aşa... Cine...?

Bolan aprobă din cap şi din clipiri, cu seriozitate:

— Exact, spuse el. Cine a dat lovitura la „împărat”?

— Să fiu al naibii dacă îmi dau seama, afirmă Drasco furios. Sincer să fiu, nu văd cine.

Ochii i se aprinseră brusc şi chiui:

— Hei!

— Sări ca ars din scaun, se răsuci spre uşă şi exclamă: Ticălosul ăla!

— Care ticălos?

— întrebă calm Bolan.

— O ţinea într-una că l-a văzut, cum te văd şi cum mă vezi, aşa spunea! Şi curva aia mică! spunea că l-a lovit! Închipuie-ţi! Eu credeam că doar spune aşa, de florile mărului. Cristoase, ce tembel am putut să fiu! Săracul Giulio, era gata să moară ars de viu!...

Drasco se învârti în cerc pentru a-i arăta lui Bolan o supuşenie terorizată, trădată şi demoralizată faţă de şeful său. Aproape că boci când îl întrebă:

— De ce a procedat aşa, Johnny?

Bolan se simţi chiar ca un ticălos, şi n-a fost nevoie de prefăcătorie pentru a răspunde trist:

— Pentru că e pe moarte, asta e. Un bătrân ajunge câteodată la disperare, mai ales când s-a scăldat în mocirlă. Nu-l condamn prea mult.

— Hai că ai luat-o în câş. N-a fost Stefano. A fost ticălosul de Frank fustangiul, misterul de nouăzeci de secunde. Şi erau băieţii lui, macaronarii lui, şi a măcelărit o grămadă din ei, numai pentru a ajunge la noi. Ce poţi să spui despre un ţânc care şi-ar ucide tatăl?

— Şi nici măcar n-ar reuşi, adăugă Bolan.

— Sigur că n-ar reuşi! Tot ce a reuşit a fost o mână de macaronari şi o bucată din bietul Giulio. Păcătosul, o să-l...

Bolan îl înşfăcă şi-l trase deoparte, căci încerca să se repeadă spre uşă.

— N-o să-l deloc!

— spuse el distant. Nu te agita, e în şedinţă. De asta mă aflu eu aici.

— Bun, dar eu ce am de făcut, să stau şi să încrucişez braţele la piept?

— Chiar îţi voi spune ce aş face eu, Carmine. Las restul la latitudinea ta. Dacă aş fi în locul tău, l-aş duce pe Giulio acasă, adică direct acasă. În primul rând asta aş face. Apoi aş înconjura zona şi aş pune să se tragă asupra primului intrus. După care m-aş duce acasă şi aş lua aceleaşi măsuri şi aş sta liniştit, lăsându-l pe Cavaretta să-şi ia măsurile lui.

Privirile lui Drasco alergau prin bucătărie. Cugeta – cugeta de mama focului. Aşa că întrebă:

— Dar ce se va întâmpla cu Don Stefano?

— Johnny Cavaretta se află aici, alături de Don Stefano.

Drasco putnea şi răbufnea, încă dus pe gânduri.

Bolan aprinse o ţigară şi i-o întinse.

Tipul mai pufni de câteva ori ignorând ţigara, apoi spuse:

— De asta te afli tu aici?

— Exact ăsta este motivul prezenţei mele. Nici nu aveam de ce să vin la Philadelphia altfel. La Jersey îmi încheiasem socotelile.

Drasco ajunse la o hotărâre. Îl luă pe Bolan de mână şi i-o ţinu aşa pe tot lungul discursului său:

— Vreau să ştii Johnny şi să spui asta tuturor prietenilor noştri din New-York, că ce ai făcut tu pentru mine n-a făcut nimeni vreodată. Vorbesc cu mâna pe inimă. În toţi anii câţi am fost alături de Stefano, el n-a făcut nimic asemănător pentru Carmine Drasco. A stat chiar ca boul pe coadă când alţi *capi* au intrat pe teritoriul meu fără să-mi dea vreo explicaţie, nici măcar n-a făcut o aluzie. Nu, nici măcar n-a tuşit ca avertisment. Vorbesc serios Johnny, asta n-am să i-o iert niciodată...

Bolan Ticălosul îi spuse:

— Sunt sigur că nu, Carmine.

Cinci minute mai târziu, Drasco şi toţi oamenii săi, plus supraîncărcatul de sedative Giulio Sticatta părăseau domeniul lui Don Stefano, pornind spre casă.

Bolan „armă secretă” le trimise în urmă toate binecuvântările. Ar fi făcut tot posibilul ca ajunşi acasă, să li se prăvale tavanul în cap. Lui şi lui Frank Piciul, tuturor iubiţilor lor *gradigghia.*

CAPITOLUL 15 – REQUIEM PENTRU UN IMPERIU

Bolan transmise noului său prieten, şeful pazei de curte, ordinul ca nimeni – dar absolut nimeni – să nu intre pe domeniul lui Don Stefano fără aprobarea personală a lui Johnny Cavaretta. După aceea plecă în căutarea lui Don Stefano pe care îl găsi aşezat la birou, urmărind dezamăgit pe fiul şi moştenitorul său, care considera în momentul de faţă drept o mare realizare faptul că reuşise să stea în mâini pe spătarul unui scaun.

Bătrânul se întoarse spre noul venit cu un oftat, şi-i spuse lui Johnny:

— Un băiat ca tine trebuia să am eu, Johnny...

— Dă-i un răgaz, Steven – răspunse Bolan, folosind numele cu care se obişnuieşte a te adresa unui *capo* sau altuia dintre fruntaşii organizaţiei. Încă ai putea avea surprize din partea lui.

— Nu cred că în noaptea asta. Spuse Don.

— Mereu stă aşa pe scaun? Întrebă Bolan.

— Nu; de obicei îşi pierde vremea cu tot felul de mărunţişuri, iar acum s-a întâmplat să fie scaunul mai la îndemână.

Bolan râse pe înfundate:

— Poate eşti cam dur faţă de el...

— Dur pe dracu', răspunse Angeletti dispreţuitor, i-am dat tot ce-am putut, şi s-a ales praful...

— Dar ţie cine ţi-a dat totul, Steven? Întrebă cu blândeţe Bolan.

— Cum? Mie nu mi-a dat nimeni... A, înţeleg unde vrei să ajungi. Da, poate că ai şi tu dreptate. Şi eu m-am gândit că l-am răsfăţat...

Bolan întrerupse o tăcere ce se anunţa îndelungată, pentru a raporta:

— Am pus pe liber paznicii. Iar pe Giulio şi Carmine i-am trimis acasă.

O vână zvâcni la gâtul bătrânului şi se îmbăţoşă în fotoliu înainte de a protesta:

— Eu le-am spus să stea locului... cum te-ai găsit tu să le dai ordin unde şi când să plece?

— Ei, mai au ei şi alte locuri de păzit, îi reaminti Bolan şefului Philadelphiei. Acesta nu este singurul loc din oraş pe care s-ar hotărî individul să-l atace. Ai asigurată toată paza necesară, deocamdată. Aşa că vezi-ţi de treabă, şi lasă totul în seama mea.

— Tu să-ţi vezi de treabă!

— urlă bătrânul. Aici e bârlogul meu. Nu-mi spune tu să-mi văd de treabă!

— Afară sunt o sută de copoi, susţinu Bolan. Eşti surmenat. Retrage-te puţin;

— Credeam că au plecat, spuse bătrânul, ceva mai uşurat.

Bolan zâmbi:

— Au plecat, dar nu prea departe. Fii pe pace. În seara asta tipul nu va apărea aici. Şi dacă totuşi apare... Bolan plezni cu dosul palmei prin aer... pică direct în cursă şi-şi rupe gâtul. Ar trebui să ai mare încredere în oamenii legii din oraşul tău, Steven.

Bătrânul pufni şi se întinse după o ţigară. Bolan i-o aprinse şi-i spuse:

— Nu ne-au mai rămas mulţi ca tine, Steven...

— Mă bucur că spui asta, Johnny. Pentru că şi eu te apreciez pe tine. Ştiu ce eşti în stare să faci... Ştiu şi ce ai făcut. Lovitura de luna trecută în Jersey a fost cea mai grozavă din câte am văzut, şi am văzut destule.

— Îmi face o mare cinste să te aud vorbind aşa, spuse Bolan. Cred că noi doi ne potrivim de minune. Râse. Păcat că nu eşti cu patruzeci de ani mai tânăr şi că nu sântem rubedenii...

Bătrânul consideră aprecierea drept o mare impoliteţe. Râse aproape sugrumat, luă o gură de vin, bătu darabana cu degetele pe birou timp de jumătate de minut, apoi îi reaminti oaspetelui său, pe un ton de vulpoi şiret:

— Ştiu pe cineva în familia Angeletti care te-ar putea face marţ, şi numele său nu este Frank!

Bolan râse şi ridică mâinile:

— Ei, că doar n-am plecat în peţit, Steven. Încă nu mi-am găsit perechea pe măsură...

— Bine, alege până o să culegi, spuse Angeletti ceva mai mult decât o glumă. De altfel, pariez că nu dă un scuipat pe tine. Pun pariu.

Bolan răspunse:

— Am să ţin asta minte.

— Ar trebui. Ei, cum să-ţi spun, la drept vorbind... ştii, Johnny... Adevărul e că...

Bolan interveni prompt:

— Sunt gata întotdeauna să aud adevărul, Steven.

Ochii întunecaţi ai bătrânului aruncară o fulgerătură spre bar, către fiul său. Vocea îi scăzu în timp ce mărturisi:

— La Frank aproape că am renunţat. Vreau să spun... hai să vorbim pe şleau, ca bărbaţii, Johnny. Piciul n-o să fie niciodată bărbat în puterea cuvântului. Iar eu...

Bolan îl întrerupse cu o fluturare a mâinii. Se încruntă a îngrijorare şi-i spuse lui Don Stefano:

— Te rog Steven, te rog. Hai să nu discutăm asta. Adică... înţeleg, cunosc problema... dar sunt prea aproape şi...

Bătrânul stătea într-o rână pe braţul fotoliului, sfredelindu-l pe Bolan cu priviri critice.

— Nu... nu pricep, Johnny. Eşti prea aproape de ce?

— S-o lăsăm baltă...

— Lăsăm pe dracu'. Hai. Spune!

Bolan zâmbi sobru şi spuse:

— Noi doi avem o treabă împreună. Aşa-i? Hai s-o facem şi să dăm la o parte sentimentele. Să nu fii pe urmă nevoit să te plângi că ai stat faţă în faţă cu Johnny Cavaretta. Ai discutat cu el şi nici măcar nu te-a luat în seamă. Nu mă pune în situaţia asta, Steven...

— Ei, ascultă. Eu îţi respect... N-aş vrea să abuzez De prietenia ta, Johnny. Dar dacă e ceva care se cuvine să aflu. Atunci trebuie să aflu. Nu poţi să vii în casa mea, să arunci o vorbă şi apoi să faci pe mutul. Adică, te rog, ai cuvântul meu solemn, şi jur pe sângele meu – îţi spun că eu unul, niciodată, nu, niciodată n-am să divulg vreo taină de-a prietenilor mei.

Bolan îl privi îndelung îşi lăsă ochii în jos, apoi întinse gâtul înainte şi spuse:

— N-am să-ţi spun, Steven. Nici unui om pe care îl respect aşa cum te respect pe tine nu i-aş spune că problemele moştenitorului său s-au încheiat aşa cum mi-ai spus tu.

— Cum?

— Nu aş putea spune aşa ceva unui om care a făcut atâtea pentru organizaţie. Vreau să spun... că, chiar n-aş putea. Chiar dacă aş sta la masa de colo şi problema ar fi încheiată, tot n-aş putea spune o vorbă.

Don Stefano îşi reaprinse ţigara. Mâinile îi tremurau. Goli paharul, şi mâinile i-o luară razna.

— Când ai stat tu la masa aia, Johnny? Întrebă el aproape scâncind.

— N-am să-ţi spun, Steven. Te rog!...

— Azi? Azi ai stat?

Bolan îşi duse un deget la falcă.

— Azi eram doar la New-York, ştii asta. Acolo am stat aproape o lună, după misiunea din Jersey.

— Înţeleg. Era clar că bătrânul înţelegea puţin. Mulţumesc, Johnny. Încă ceva. Strict confidenţial. Uite, eu sunt bătrân. Ce aş putea face? Şi ce voi face? După atâţia ani de devotament, mă pot eu opune organizaţiei? Dorinţa lor e şi dorinţa mea. Dar am dreptul să ştiu. După atâţia ani, am dreptul asta. Ce se discută că au de gând în privinţa mea, Johnny?

Bolan ezită dând momentului cea mai dramatică notă, apoi oftă şi-i spuse bătrânului:

— Nu-s numai discuţii, Steven...

— Dar ce? Ei? Dă-o naibii, ce sunt?

— De ce ţi-au spus că m-au trimis aici, Steven?

— Ei bine, eu... adică ei... nu putem discuta în amănunt. Mi-au spus că îmi trimit un ajutor...

— Un ajutor în ce privinţă?

— Ei, în privinţa rahatului de Bolan, cum altfel? Nu asta voiau să spună?

— Au menţionat şi nişte „delegaţii” care urmau să sosească? Nişte băieţi din nord? Şi alţii din New-York?

— Ce tot îndrugi? De ce-ai venit tu aici, Johnny?

Privirile lui Bolan alunecară spre Frank Piciul, care se foia în fotoliul său. Spuse:

— Doamne, nu-mi place să fiu eu acela care să ţi-o spună, Steven.

— Să fim bărbaţi, Johnny!

— O-K. Bolan îşi împinse iar bărbia înainte. Îl fixă pe bătrân cu o privire dură, rece, şi-i spuse:

— Lucrurile nu mai pot merge aşa, Steven. Privirile trecură spre Frank Piciul, reîntorcându-se la tatăl său. Mă înţelegi? Tu nu te poţi impune, aşa că au hotărât să se impună ei. Şi ei nu aşteaptă, Steven. Nu aşteaptă să mori tu. Nu cu Frank-Zmetie la cârmă, urmat de mexicanii lui. Ei spun că va curge sânge pe străzi, bani la canal, şi tot iadul se va întinde în toată ţara, Steven. Asemenea lucruri ţin oameni ca mine într-o permanentă tensiune. Şi asta nu le va fi de ajuns. Nu le va fi, Steven...

Urmă o lungă tăcere.

Angeletti se juca cu ţigara între degete, freca paharul cu vin, îşi pleznea buzele, se uita la Frank, se uita la „arma secretă” de la New-York care îi adusese asemenea amărăciuni de veşti, mai plezni o dată buzele, apoi oftă:

— Să dea naiba dacă le va fi de ajuns...

— Mi-ai promis discreţie, Steven.

— Ţi-am promis pe dracu’, Johnny. Doar n-o să-ţi dau singurul meu copil!

— Îţi rămâne Philippa...

— Putoarea aia?

— Hai. Lasă...

— Nu ţi-l pot da, Johnny...

— N-am venit pentru el, Steven.

— Atunci, pentru ce naiba ai venit?

— Dacă ai fi dispus să ieşim la o plimbărică, ţi-aş arăta...

Bărbia bătrânului coborî spre piept, mâinile i se încrucişară pe birou. Înspăimântat, întrebă:

— Pe mine mă vor ei, Johnny?

— O, Doamne, nici pomeneală. Am obţinut deja lucrul după care am venit. E în maşină. Dacă vrei să vii să vezi, bine. Dacă nu, las-o baltă. Nu contează. Dar să nu cumva să crezi... dă-o dracului, Steven, să nu crezi că...

— Nu cred că vreau să merg cu tine în bezna de afară, Johnny...

— Toţi băieţii tăi sunt pe-aproape. Băieţii tăi, nu ai mei. Bolan întinse mâna spre tocul revolverului, iar bătrânul sări ca ars.

— Stai locului, ţi-am spus, nici să nu te gândeşti că... Priveşte!

Întinse peste birou cartea de credit a lui Cavaretta.

— Citeşte data de pe ea. A fost eliberată astăzi. Uite unde a fost eliberată: Atlanta – Georgia, nu? Cum am putut-o avea aşa repede? Pe calea aerului, cu un avion special. A zburat pentru mine, Steven. Citeşte suma. Cincizeci de babane, nu? Am luat-o de la aeroportul Philadelphiei, azi la ora 2. La ora 2, Steven. Deci: dacă mergi cu mine până la maşină, să dea naiba dacă nu-ţi arăt cum i-am câştigat...

Curiozitatea bătrânului fusese categoric stârnită.

Pufni pe nas, împinse înapoi scrisoarea pe masă, apoi se ridică alene de pe fotoliu.

— Arată-mi, ordonă el.

Un minut şi jumătate mai târziu, Bolan îi arătă.

Angeletti pipăi faţa mortului, îi mişcă mâinile şi picioarele înţepenite, examină armele.

Spuse:

— Prin urmare, ăsta-i tipul...

— Asta a fost, îl corectă Bolan.

Stefano scuipă în lături, apoi se întoarse repede în casă. Bolan încuie exponatul pentru a doua oară, şi-l urmă pe Don înăuntru.

În uşa bibliotecii, Angeletti îl întrebă:

— Ce înseamnă asta? Spui că ţi-ai încasat banii la ora 2. Eu am fost atacat de tip pe la ora 6. Ce înseamnă asta, aşadar?

— Înseamnă că cineva îţi joacă feste, Steven.

— Cine?

— Cine spuneau ei că urmează să apară?

— O delegaţie din Buffalo şi două din New-York.

— Uite că ai venit de acasă! Poate că au sosit mai devreme decât te-au anunţat...

— Posibil.

Bătrânul era vlăguit.

— Mă duc la culcare. Mă simt obosit. Mi-am închipuit eu că nu putea un singur om, oricât de al dracului ar fi fost, să-mi facă mie prăpăditul ăla. Eu sunt însă bătrân. Am obosit. Mă duc la culcare. Te apreciez mult, Johnny. Vreau să spun, pentru toate. Îţi mulţumesc...

— Dă-mi voie să-ţi mai spun ceva, Steven. Asta te va face să ai un somn uşor. A fost o hotărâre supusă la vot. Înţelegi? S-a votat. Unii au spus da, alţii nu. După ce s-a luat hotărârea finală, Mike a spus să acţionăm şi noi. Înţelegi? Să acţionăm, Steven.

— Mă bucură informaţia ta. Numai că vreau să-mi spui, Augie a spus da sau nu?

s

— Augie a spus nu.

— Bun, iarăşi mă bucur. Iar tu eşti aici pentru a vedea când se retrag cei care au spus da. Aşa-i?

— Cam aşa ceva, Steven. Du-te acum la culcare. Fii fără grijă. Am să manevrez eu totul.

— Trimite-l te rog pe Pici la culcare, vrei?

— Ştii că te ascult. Du-te să pui capul pe pernă.

— Doamne, ce n-aş fi dat să am şi eu un băiat ca tine!...

Bolan trebui să se retragă şi să-şi scoată din cap figura înduioşătoare a bătrânului bolnav.

Trebui să-şi reamintească singur că melodiile cântate după ureche nu sunt întotdeauna cele preferate de interpret, în cazul când acesta are de ales, desigur.

Pentru o clipă – dar numai pentru o clipă fulgerătoare, – se gândi că ar putea urca în rechinul de 40 000 de dolari şi s-o şteargă imediat.

Dar... dacă ar proceda aşa, ce mare scofală realizase el în Philadelphia? La ce bun toţi morţii, la ce bun toată încordarea şi toată cheltuiala la care supusese un oraş deja torturat de problemele sale zilnice? La ce bun toate astea?

Călăul n-a venit la Philadelphia pentru a participa la vot.

Venise pentru a da un knock-out.

Aşa că, după fulgerătoarea clipă de ezitare, Bolan îşi reaminti că în război nu există moralitate, nu există bine sau rău.

Trebuie să-ţi loveşti duşmanul unde ai ocazia, şi să-l laşi acolo.

Chiar şi în cazul bătrânilor bolnavi.

CAPITOLUL 16 – SEMNUL

Bolan nu s-a considerat niciodată un strateg de clasă, nici vreun geniu în vreun anumit domeniu. Se folosea numai de calităţile sale, şi încerca să reuşească.

Ştia că familia lui Angeletti nu va sta nemişcată în faţa lui ca să-i facă knock-out, oricât de genial ar fi el în toate planurile. Era o mare îndrăzneală desigur, şi acţiunea putea avea mulţi morţi drept urmare, la orice pas, la orice cuvânt, la orice mişcare. Dar aceasta a fost viaţa lui Bolan chiar din momentul începerii războiului său de răzbunare a familiei. Totuşi n-avea cum să-i ţină nemişcaţi în faţa loviturilor sale, dacă scena luptei nu i-ar fi pregătită de împrejurări prielnice, fără amestecul manipulărilor omeneşti.

Se infiltrase pur şi simplu acolo şi-şi jucase rolul pe scena lor.

Nimic mai simplu.

Era o scenă construită de mafioţi pentru uzul propriu. O scenă de scânduri putrede, pe o fundaţie nesigură, bazată pe lăcomie şi răutate, ornamentată cu înşelăciuni, minciuni, dispreţ neclintit faţă de orice nobleţe omenească, un tunel al groazei, capabil să îngheţe sângele în vene chiar şi celor care îşi irosesc o grămadă de timp înainte de a face un pas.

Da, aici va trebui să-şi găsească el pupitrul de maestru-dirijor, să se strecoare în fosa orchestrei, şi să înceapă cu nerv un marş funebru.

Nervul – probabil că, în ultimă instanţă, nervul era motorul lui Bolan. Ceea ce era la mare preţ în Philadelphia.

Acesta era punctul de vedere al lui Bolan asupra propriei persoane şi a misiunii sale. Poate că totuşi manifesta prea multă modestie în privinţa autorevaluării.

Probabil că avea o fărâmă de măreţie, un strop de efervescenţă la baza fiinţei sale care îl îndrepta întotdeauna spre soluţia optimă în momentele cruciale, la fapta potrivită în intersecţia cu momentul potrivit.

Nimeni nu putea nega faptul că Bolan fusese „mai bun ca dracul” în clipa în care poliţia îl ţintuise în raza reflectorului şi el executase saltul mortal pe spate, la voia întâmplării, în bătaia armelor inamicului din jur.

Puţini ar fi crezut că are mari şanse de supravieţuire, în picioare fiind, nu pe stâlp, şi înconjurat de forţe copleşitoare numeric.

Probabil unul sau doi s-ar fi gândit că-şi va căuta scăparea chiar în curtea duşmanilor. În locul cel mai neverosimil din lume.

Dar absolut nimeni aflat sub soare nu ar fi îndrăznit să prezică faptul că disperatul evadat, la câteva minute după pătrunderea pe terenul inamic, va risca atât de mult şi-i va băga în sperieţi, făcând să răsune nu numai Philadelphia, ci întreaga lume a Mafiei.

Aşa şi intenţionase de fapt.

Probabil că Mack Bolan nu reprezenta o idee nouă în universul numit omenire. Iată ce spune un manuscris antic chinezesc, un manual de război din anul 500 P.C.:

Semnul măreţiei şade asupra acelui general care, *prin curaj şi ingeniozitate*, *obţine victorii răsunătoare din bătălii aproape pierdute*.

Şi cine poate şti? Posibil ca, ici sau colo, universul să rezerve un loc deosebit unui astfel de om.

Dacă şi-ar fi pus Mack Bolan această întrebare, peste câteva ore numai ar fi primit răspunsul.

Dar nu şi-a pus-o. El se afla într-o permanentă luptă. Acesta era semnul lui Bolan.

CAPITOLUL 17 – COMUNICAREA INTENŢIILOR CRIMINALE

Bolan îl trimise pe şeful pazei de interior la etaj, pentru a sta de gardă în faţa uşii dormitorului lui Don Stefano, şi-i repartiză pe ceilalţi doi lui Sammy, şeful pazei curţii.

Paznicul-şef de interior odată plecat afară, la parter rămăseseră numai Bolan şi Frank Piciul, care bea de unul singur în bar.

Bolan plecă în cercetare şi găsi o cameră destinată muzicii, alăturată de bibliotecă şi de bar. Înăuntru se afla un pian mare de concert, o harpă – o harpă adevărată, sculptată perfect – mai înaltă ca Bolan, rafturi înţesate cu partituri catalogate şi, într-un colţ din fund, o minune a secolului 20, un aparat pentru ascultat muzică, încastrat într-un fotoliu de plastic de formă sferică, semănând cu o bilă uriaşă sau cu o cabină de elicopter uşor, fiind capitonat cu perne pufoase şi toate cele necesare. Un set complet de LP-uri completau peisajul, fiind albume cu muzică simfonică – iar camera îl puse pe Bolan în încurcătură, deoarece nu se potrivea cu personalitatea nici unuia din casă, după câte apucase el să-l cunoască.

Un disc de pe pick-up îi atrase atenţia, mai ales coperta acestuia. Era de culoarea levănţicăii, şi nu avea niciun înscris al producătorului; totuşi câteva rânduri lămureau misterul întregii camere. Discul, desigur imprimat în particular pe comandă, era inscripţionat simplu: *Phil Angeletti*, *Romanţe intime pentru pian*.

Această întâmplare a fost de-a dreptul o descoperire pentru Bolan. Îl puse să cânte în surdină şi ascultă aproape un minut, apoi îl opri. Nu era el un impresar artistic, însă îi sună la ureche al naibii de bine. Cine ar fi crezut-o în stare de una ca asta pe Philippa Curva?

Plecă apoi din cameră, continuându-şi cercetarea, găsind ceea ce căutase cu câteva minute mai devreme: un culuar cobora din bucătărie printr-o scară întunecoasă, la capătul căreia se afla o cameră de demisol, destinată paznicilor şi având şase paturi de cazarmă înăuntru, un mic frigider şi o plită, o masă cu patru scaune.

În spatele acestei cămăruţe, dincolo de o uşă blindată de vreo 30 de centimetri, se afla un poligon de trageri cu pistolul, bine iluminat, probabil izolat acustic. La capătul îndepărtat al sălii erau tranşee pentru cei care marcau rezultatul tragerilor, precum şi patru ţinte din oţel având conturul corpului omenesc. Una dintre ţinte era vopsită în negru, cum avusese Bolan costumul. Era ciuruită şi aproape inutilizabilă.

Bolan scrâşni şi ieşi afară.

Era cu puţin înainte de ora 8 când îl ajută pe Frank Piciul să urce la dormitorul său de la etaj. Îl îndreptă spre baie, îl aplecă deasupra chiuvetei, îi vârâ un deget pe gât şi-l ajută să-şi golească stomacul.

Îl spălă apoi cu apă rece pe faţă şi-l duse în dormitor, întinzându-l pe pat aşa îmbrăcat cum se afla.

Omul era încă transportat, pe jumătate conştient, bălmăjind ceva în dialectul sicilian.

Băutura vorbeşte mai totdeauna, nu omul – ştia Bolan asta, – însă nu mereu inteligibil.. Aşa ceva se întâmpla mai ales celor care erau cel mai ades înfrânaţi de prudenţă.

Tamponă faţa Piciului cu un prosop rece, şi mormăi:

— Vorbeşte englezeşte, ce dracu'!

— Agrigento... le-am spus... la dracu'... cei mai buni... înţelegi?... vine prăpădul peste noi... Don Cafu, să dea dracu'-n el... le-am spus eu, le-am spus...

— *Gradigghia*, îl ajută Bolan.

— Da, ei sunt, şi le-am spus... Totul sau nimic. Dar... căcat!

— Ce zici de Agrigento?

— E o provincie din Sicilia, unul din ţinuturile de născare a Mafiei.

— Don Cafu zice că le dă 1 000 pe zi. Îţi dai seama? O mie pe zi.

Tipul chicoti, se sufocă, râgâi, iar Bolan îi suci capul într-o parte, în afara patului, şi ameţitul mai vomă puţin, direct pe podea.

Interogatoriul continuă, Bolan întrebându-l printre sughiţuri cu damf de alcool, bâiguieli şi râgâieli. Se încheie după zece minute, timp în care tipul îşi descărcă baierele inimii, promiţând în final că data viitoare se va comporta mai bine.

Bolan îl asigură că aşa va fi, şi-l lăsă în durerea lui.

Merse tiptil până la uşa Philippei şi intră în camera ei.

Stătea popândău în vârful patului, privind absorbită la ecranul unui minitelevizor aşezat pe noptieră.

Aruncă în viteză o ocheadă la intrarea lui, apoi îşi reluă zgâitul la televizor.

— Respectarea proprietăţii, spuse ea şoptit, dar lipsit de emoţie. Asta îmi place mie în casă, respectarea deplină a proprietăţii!...

— Pune-ţi lacăte la uşă, sugeră Bolan.

— Pomeneşte-i tatei de asta, şi vezi ce spune! replică ea înţepată.

Tot nu se uita la el.

Bolan trase un scaun lângă pat, se lăsă pe spătar, îşi aprinse o ţigară. Realiză instantaneu că nu procedase bine. Era pentru prima dată pe ziua de azi când se ivise ocazia de a se relaxa, şi totul izbucni – stress-ul, toată încordarea maximă a tuturor sistemelor vitale, cea mai mică slăbire fizică îşi ridică pretenţiile, curând fiecare partea cuvenită de atenţie.

Fusese hăituit prea îndelung.

Stomacul protesta şi-l strângea în gheare, pentru că-l neglijase toată ziua.

Suprasolicitate, braţele şi picioarele îl dureau. O zvâcnire nenorocită îşi găsise să i se zbenguie în ceafă şi la baza craniului. Mici zvâcniri fierbinţi îl încunoştiinţau de carnea vie de pe piept şi umeri.

În acest moment de luare la cunoştinţă a propriei stări, deveni conştient şi de prezenţa fetei. Nu arăta că are 32 de ani, mai ales dacă nu era cuprinsă de pandalii. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte subţire cu volănaşe, de culoare rozalie, cu mici trandafiri de mătase în faţă, în chip de nasturi... iar ea, – ea arăta minunat. Bolan îşi reaminti că italiencele sunt printre cele mai frumoase femei din lume.

Închise televizorul cu o smucitură, şi se întoarse către musafirul nepoftit, oftând.

— Ai venit aici numai ca să te zgâieşti la mine? îl întrebă.

El îi răspunse:

— Nu. Am venit să mă relaxez o clipă admirând o doamnă drăguţă, care cântă al naibii de bine la un pian prost.

Ea păru tulburată puţin, apoi zâmbi şi-i spuse:

— Pari obosit.

— Sunt obosit.

— Un păhărel?

El scutură negativ capul, spunând:

— Mă va doborî în mod sigur. E bine dacă-ţi spun Phil?

Ea îi răspunse:

— Ei poftim! Tipul merge la sigur, nu cere permisiunea...

— Am ascultat discul tău tot fără să cer permisiunea. Suna minunat. Pun pariu că ai putea trăi din asta.

Ea îi replică:

— Tot tatei să i-o spui şi p-asta!

El continuă:

— Nu-i nevoie, Phil. Trebuie să pleci din casa asta...

— Trebuia să plec de acum zece ani, îi spuse ea deschis. Mă mai aşteaptă încă vreo douăzeci, până voi pleca.

— Lasă prostiile, vorbesc serios.

Clipi aiurită de mai multe ori în direcţia lui, apoi deschise gura:

— Atunci, înseamnă că ne aflăm în încurcătură...

— Află că aşa e.

— Despre ce este vorba? Cine eşti tu? Unde-i...?

El îi tăie avântul:

— Va veni prăpădul. Cine sunt eu nu contează. Contează ce vreau. Şi eu vreau să pleci de aici. În noaptea asta.

O clipă înainte de a răspunde, mai aruncă o privire la ecranul stins al televizorului.

— Nu am prea multe bucurii aici, dar e totuşi o casă. Singurul meu adăpost. Nu-l pot părăsi.

— Scoală-te, spuse el obosit. Şi întinde-o! Cuvintele ţineau loc de adio. O părăsi în uimirea ei, cu curiozitatea întipărită pe faţă. Bolan ieşi din dormitor.

Paznicul-şef de pe coridor îl aprobă cu o mişcare a capului, din faţa uşii lui Don Stefano. Bolan se îndreptă spre el şi-l întrebă:

.— Cât e ceasul?

— E opt şi... şaptesprezece.

— La zece şi şaptesprezece să mă scoli neapărat, şi să ai grijă să fiu treaz de-a binelea, îi ordonă Bolan.

— Da, domnule. Unde vă găsesc?

— Unde se găseşte un pat liber?

Căpitanul zâmbi şi-i arătă o uşă la capătul coridorului.

— Acolo e unul.

— Atunci acolo mă găseşti, spuse Bolan şi se îndreptă spre uşa indicată.

Dormitorul gol mirosea a mucegai, dovadă că de mult nu mai fusese folosit. Alături era o mică baie. Mobilierul din cameră era simplu, dar cu gust şi curat. Bolan deschise singura fereastră pentru a aerisi în interior, apoi se aplecă peste pervaz pentru a se orienta. Era o cameră dornică, dispusă lateral faţă de faţadă. Chiar sub fereastră se afla garajul. De unde se afla el, putu observa aripa de nord şi cea de vest, iar prin curte, umbrele patrulelor în mişcare.

Ce dracu’ căuta el acolo?

După cum îşi răspunse singur oftând obosit, se afla acolo ca să facă un duş bun, culcându-se apoi puţin, în tabăra duşmanului.

Stând în cameră fu cuprins de gânduri negre, stârnite de amintirea unui boţ de lut ce se *va* întoarce în ţărână după ce va fi scos din portbagajul maşinii de sub fereastra lui.

Aplecat afară ca o cucuvea, se gândise mai întâi la şansele sale.

Dar la ce bun?

Totul părea aşa de disperat, al naibii de disperat. Nu lupta, ci întregul său război.

Interogarea lui Frank Piciul îl întorsese pe dos. Dacă nu erau vorbe spuse în delir, simple vorbe de beţiv, atunci se pare că Mafia americană pregăteşte o masivă transfuzie de sânge proaspăt pentru propriile vene.

Potrivit spuselor lui Frank, un anume Don Cafu din provincia siciliana Agrigento înrola voluntari şi-i scotea la vânzare pe piaţă, cu 1000 de dolari pe zi, pentru fiecare cap de gradigghia.

Pe un an, s-ar aduna o sumă frumuşică. Totuşi având în vedere uriaşele profituri anuale ce revin lumii crimei organizate, o investiţie de 365.000 pe an pentru motive de „securitate” sunt floare la ureche pentru cei mai mulţi boşi.

Dar câtă „securitate” nu se poate obţine cu o floare la ureche!

La dracu’! Va trebui să-i oprească.

Dar cum?

Părea ar avea răspunsul la degetul mic al mâinii, cât se poate de aproape. Mai întâi, va trebui să compromită experimentul lui Angeletti cu armatele de import. Dacă s-ar afla în altă parte şi nu în sânul lor, atunci... Ei, dar Bolan învăţase să lupte pe porţiuni, drămuindu-şi timpul fiecărei zile, al fiecărei bătăi a inimii.

Războiul pe care trebuie să-l câştige mereu se bazează pe principiul „aici şi acum”.

Dar... tocmai aici şi tocmai acum îl lăsase benzina, pregătindu-se să se culce în valea strigoilor morţii, în preajma duşmanului său.

CAPITOLUL 18 – UN NOU TRANSPORT

Era cu bustul gol, cearceaful îi acoperea pantalonii până la centură, ţinea revolverul Browning în mâna dreaptă, lângă coapsa piciorului, pitită sub cearceaf.

Ţinea ochii închişi iepureşte, părând că doarme, avea o respiraţie uşoară şi regulată, corpul relaxat, se afla într-o stare de semi-conştienţă, numită de obicei „somn de luptă” – cufundat într-o completă stare de relaxare fizică şi mentală, cu intelectul lăsat pe planul doi; însă cu o parte a creierului în alertă, conştientă de cele înconjurătoare.

Ştiu când s-a deschis uşa, simţi o prezenţă în apropierea patului.

Deschise ochii larg instantaneu, iar piedica Browningului sări în acelaşi moment; dar nu făcu nici-o altă mişcare.

Philippa reacţionă de parcă ar fi sărit din pat şi ar fi urlat la ea. Se retrase câţiva paşi. Bâiguind aiurită:

— Cre-credeam că dormi, spuse ea, ca şi cum l-ar fi găsit într-un somn adânc, fără să aibă habar de prezenţa ei.

Îşi îndreptă ochii spre lampa cu lumină difuză de la capătul patului, şi făcu precizarea:

— Adică, aşa am crezut când am intrat pe uşă...

Era îmbrăcată de plecare, într-un costum tricotat, cu pantalonii largi. Pe creştet avea o pălărie pleoştită, iar în mână ţinea o geantă mică de voiaj.

Bolan rămăsese în continuare nemişcat, însă îşi aranjă pistolul în tocul de piele şi-l agăţă pe după umărul drept, apoi se uită la ceas. Era nouă şi cinci. Din vârful patului îi spuse:

— Pleci. Bine faci...

Philippa Doamna se uită la petele vineţii de pe toracele lui şi de pe braţe. Se aplecă atentă peste pat şi-l întrebă:

— Câte mâţe au fost în încăierare?

— Ce încăierare? mormăi el.

— Cea în urma căreia, s-au lăsat urme pe un corp reuşit clădit.

Nu l-ar fi crezut, nici dacă ar fi avut intenţia să-i spună adevărul. Aşa că zâmbi amărât şi-i spuse:

— Un mic accident. E mai greu de suportat pentru ochi decât pentru piele.

— Şeful pazei mi-a spus cine eşti. Cred că ar fi trebuit să îmi închipui.

— Oftă. Ciudat.

Azi am avut de-a face cu doi oameni importanţi. Într-unul am tras cu puşca. În celălalt am aruncat cu o glastră. Zâmbi şi-şi încreţi nasul. E întâmplarea de pomină a vieţii mele...

— Poate că lucrurile se vor schimba. Ai să găseşti afară o mulţime de oameni importanţi.

— Ei bine... vreau să-mi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru că am încercat să-ţi paradesc nasul.

El spuse:

— Scuzele sunt consemnate şi acceptate.

Ea îşi plimbă o mână peste pieptul gol şi exploră părul universului cu vârful degetelor, grijulie. Explorarea se oprea din loc în loc, la micile pete vineţii-roşiatice, care ieşeau în evidenţă. O emoţie imprecisă îi umbri un moment ochii luminoşi, şi-i spuse:

— Odată, când eram copii, Frank s-a înfuriat pe mine – îl înfuriam pe atunci destul de des, – şi a înşfăcat puşca cu aer comprimat şi a tras de trei ori în mine, direct în stomac. Alicele îmi făcuseră nişte semne exact ca astea, încercui cu degetul unul din punctele de pe pieptul lui Bolan. Şi asupra ta a tras cineva cu puşca cu aer comprimat?

Bolan realiză ce o frământă pe ea şi realiză pe moment că ea fusese autoarea focului pornit de la fereastra de la etaj, la „Cheile împăratului”.

Îi spuse:

— Alicele de armă lasă aceleaşi urme, dacă te ating fără să pătrundă în carne. Ştiu, şi eu am fost copil pe vremuri. Se forţă să râdă şi se strădui să pară natural. Şi după mine s-a tras o grămadă...

— Da, aşa se pare, spuse ea ridicându-şi sprâncenele.

În speranţa că va reuşi o schimbare a subiectului o întrebă:

— Ai venit să ne luăm bun-rămas, sau din ce motiv?

Ea îşi încreţi din nou nasul la el, păru că pe moment a dat uitării rănile, şi răspunse:

— Sau din ce motiv? Paznicul-şef spune că trebuie să am aprobarea ta ca să plec. Vai, ce om important poţi fi tu!

El scoase o exclamaţie de aducere-aminte, se ridică din pat prin partea opusă şi se aplecă peste fereastră. Strigă în curte:

— Sammy!

Auzi cum ordinul e repetat prin curte. Paznicul-şef se postă sub fereastra lui, privind în sus.

— Miss Angeletti pleacă. Las-o.

— O.K. Tocmai eram în drum spre etaj, ca să vă anunţ ceva. La poartă au sosit trei maşini pline cu flăcăi. Spun că au fost trimişi. Îi las să intre?

Bolan îi răspunse:

— Nu încă.

Apoi se întoarse spre fată şi-i spuse:

— Ai face bine s-o ştergi. Prăpădul de care ţi-am vorbit tocmai se apropie.

Apoi dădu instrucţiuni paznicului-şef:

— Vino încoace. Repede!

Când se retrase el de la fereastră, Philippa era în drum spre uşă. Strigă în urma ei:

— Stai ascunsă un timp!

Pe jumătate îmbufnată, vocea ei se auzi pe coridor:

— Nu mă mai întorc niciodată!

Bolan trase cămaşa pe el şi mormăi:

— Bine faci...

Apoi intră în viteză cu îmbrăcatul. Noroc că n-avea multe de pus pe el. Pericolul necunoscut ce aştepta la poartă îl impulsionă şi mai mult, aşa că toate simţurile şi sistemele Călăului erau acum treze şi în maximă funcţiune.

Îşi aranjă pistolul în tocul de sub haină când năvăli Sammy în cameră. Bolan îl scoase înapoi pe hol:

— Haidem!

Şeful pazei de interior o ajuta pe Philippa la cărat bagajele. Bolan îi dădu ordine:

— Condu-o la poartă şi nu vorbi cu ăia din maşini, dă-i dracului!

Apoi se năpusti cu Sammy către dormitorul lui Don Stefano.

Părea ca un salon de spital, şi tot aşa mirosea. Noptiera de lângă pat era înţesată de medicamente, în mijlocul căreia se afla o veioză cu lumină roşiatică. Bătrânul dormea proptit de partea rabatabilă a patului. Dormea cu sforăituri teribile.

Totuşi, la atingerea mâinii lui Bolan deschise ochii clipind des, iar vocea părea să fie conştientă şi pregătită de veşti proaste:

— Ce s-a întâmplat?...

— Delegaţiile alea – sunt la poartă. Trei maşini pline, raportă Bolan.

— Credeam că te vei descurca...

— Nu mă aşteptam să vină în noaptea asta. Nu aici. Nu ştiu sigur cine sunt ei, şi nu ştiu sigur nici dacă pe mine mă vor asculta. Ce zici să împărţim riscurile jumi-juma'?

— Jumi-juma' înseamnă un risc de începător.

— O.K.

— Dar... Johnny, dacă se poate – nu mai vreau împuşcături în casa mea.

— Exact aşa mă gândeam şi eu, răspunse Bolan fără să mintă. Copoii abia aşteaptă să dea buzna aici şi să ne umfle pe toţi la puşcărie. Trebuie să ne descurcăm fără gloanţe. Riscăm amândoi?

— Sunt prea bătrân ca să mă joc cu riscurile, Johnny. Ce propui?

— Ei bine... întotdeauna mi-am spus că odată şi-odată tot am să dau şi eu de belea.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă... Steven... ştim amândoi de ce au, venit ăia. Nu cred că pe mine mă vor asculta. Nici nu cred că mă cunosc măcar. Ţi-aş propune... eh, asta mă depăşeşte... nu stă în puterea mea...

— Adică dai înapoi? scânci bătrânul.

— Dau pe dracu'. Îţi spun doar poziţia în care mă aflu. Sammy, aici de faţă, e omul tău, nu al meu. Nu-i pot da eu ordin să bage maşinile în curte una câte una şi să-i ducă pe flăcăi la subsol. Eu nu pot doar să-i spun...

Angeletti opri sugestiile cu o fluturare a mâinii.

— Ştim noi cum să procedăm, plescăi el, Sammy!

— Da, domnule. Prezent la ordin!

— Te ocupi de asta. Îţi aminteşti cum am procedat atunci cu nemţii.

— Da, domnule. Înţeles!

— O.K. În tranşee trimiţi câţiva oameni cu mitraliere. Deşurubezi becurile din dreptul lor, aşa încât să se afle în întuneric când vei aprinde lumina

Bolan-Cavaretta interveni:

— Figura se cheamă „Ţapul şi Iuda".

— Întocmai, aprobă Stefano. În tranşeul lateral bagă unul din cei mai scunzi băieţi.

Bolan spuse:

— Va trebui să faci pe prostul în privinţa aranjamentului, să nu te dai de gol. Îţi dai seama de riscuri? Apoi, trebuie să te arăţi agitat. A fost prăpădenie mare, şi vrei să-i laşi în curte pentru că ai nevoie de ei, dar numai pe rând, câte o maşină. Să fim convinşi că nu vor depune armele de bună-voie. Şi nu vreau să se audă

împuşcături, îi conduci la garaj, apoi îi bagi în casă la un păhărel. Însă îi duci la subsol, acolo va avea loc „şedinţa”, după cum le vei spune tu. Înţelegi?

Sammy şef-de-pază înţelegea. Ieşi cu un zâmbet nervos de arţag, gata să-ndeplinească misiunea sau să moară pentru boss-ul său.

Bolan se adresă bossului lui Sammy:

— Ai aici un flăcău pe cinste!

— E chiar cel mai bun, încuviinţă Angeletti. A mai procedat el în felul ăsta. Ştie ce are de făcut. Îţi dai totuşi seama ce înseamnă asta, Johnny. E caz de război...

Bolan reflectă profund, şi constată că exact aşa era.

Caz de război, angajând proprii săi duşmani.

CAPITOLUL 19 – NUMĂRĂTOAREA

Bolan aşteptă la etaj pe căpitanul pazei de interior, care se întoarse din misiunea primită în legătură cu plecarea *bambinei*; îl înşfăcă de o mânecă şi-i ordonă să-l trezească pe Frank.

— În orice caz, ţine-l de-o parte, adăugă Bolan. Şi fă tot ce poţi ca să-l trezeşti din beţie. Nu mă interesează ce metode foloseşti. Îneacă-l în cadă, fă pe nasul lui, fă cum ştii. Dar trezeşte-l.

Privirile şefului de interior arătau clar că misiunea asta îi face plăcere. Plecă bucuros spre dormitorul piciului, iar Bolan se întoarse la dormitorul pe care-l folosise el câteva momente, luă ochelarii cu lentile fumurii purtaţi mai devreme, şi coborî în curte, îmbrăcat în cămaşă, cu tocul pistolului la vedere.

Se duse în bibliotecă să scotocească după ţigări, găsi la bar un pachet de Malboro început, – aprinse una şi plecă la bucătărie.

Găsi acolo pâine veche şi brânză, şi puţin lapte în sticla din care gustase ieri. Potolindu-şi nevoile biologice cu hrană pentru stomac, mintea îi umbla după alt fel de hrană.

Totul îi era limpede în cap... scena de la subsol. Vizitatorii înarmaţi vor fi conduşi la subsol, în camera gata pregătită pentru întâmpinare.

„Ţapul lui Iuda” va lătra la ei, căci doar pentru măcelărit se aflau acolo, glumind şi bătându-şi joc de super-securitatea Philadelphiei. El va coborî să aprindă luminile şi să-i acopere la nevoie, după ce uşa se va închide în urma lor.

În acel moment. Înainte chiar ca victimele să-şi dea seama unde se află, două sau trei mitraliere vor ieşi din tranşeele ţinute în întuneric. Camera izolată acustic va răsuna de grindina ucigaşă căzută de pe aripile Morţii, şi o altă trupă de artişti din Tunelul Morţii va vedea cortina căzând pentru ultima oară peste ultimul lor rol interpretat în faţa reflectoarelor din Casa Mafiei – şi vor muri aşa cum au trăit: răutăcioşi, păcătoşi, – prosteşte.

Apoi „Ţapul lui Iuda” va ieşi la iveală, va ajuta la ascunderea cadavrelor însângerate ale primului grup de *amici*, apoi va dispărea din nou, pentru altă, întâmpinare.

Bolan oftă, şi lăsă gustarea neterminată, plecă în faţa uşii blindate de la intrare, fumând retras de-o parte, ţinându-şi braţele cruciş la piept, în aşteptare.

Prima maşină înaintă încet pe întuneric; şeful Sammy mergea alături, văicărindu-se şoferului. Vehiculul opri în faţa garajului; uşile se deschiseră, şi nouă flăcăi coborâră din dubă nerăbdători, mişcându-se pentru a-şi dezmorţi picioarele.

Unul dintre ei declară cu voce obosită:

— Întâi şi întâi mă duc să mă piş.

Altul spuse;

— E al naibii de liniştit la voi. Credeam că a fost război pe aici, din câte am auzit...

Sammy interveni:

— Totul vă aşteaptă înăuntru. Intraţi. Tommy Carabă, cel de colo, vă va arăta drumul. La subsol, acolo vom ţine şedinţa. Ei... ceva haleală, pileală înainte de asta? Ce ziceţi?

Bolan le înregistra figurile când treceau prin dreptul luminilor ferestrei.

Se îmbătoşă brusc, faţa i se împietri, şi-şi scoase ochelarii.

Flăcăii veneau câte doi sau trei tăifăsuind între ei, apoi se înşirau câte unul, pentru a intra în casă.

Sammy intrase primul, distribuindu-i pe scaune, glumind cu ei de parcă-i cunoştea de când lumea. Bolan îl ajunse din urmă şi-i ordonă şoptit.

— Dă unul la o parte. Vreau să-i vorbesc puţin. Cel care intră acum – nu ăla, următorul. Pare cam mexican.

— Da, da, mexican e, îl aprobă Sammy şi plecă să-l intercepteze.

Bolan se retrase în colţul său, cu braţele cruciş, fumând şi urmărind cu privirile.

Sammy îl luă de braţ pe Leo Turrin, căci el era, şoptindu-i ceva şi scoţându-l din cortegiu.

Aruncă degetul mare spre Bolan, şi Leo Drăgălaşul întoarse curios capul în acea direcţie.

Fără a-şi schimba poziţia sau expresia, Bolan strigă:

— Mergem în bibliotecă, Sammy.

Şeful pazei dădea instrucţiuni; Leo se uită curios la omul cel înalt retras de-o parte, care porni pe culoar şi dispăru.

Bolan se întoarse, mai aruncă o privire generală asupra turmei de mieluşei, apoi plecară în bibliotecă.

Leo se aşeză la biroul lui Angeletti, legănându-şi picioarele şi strângându-şi buzele gânditor.

Bolan trecu pe lângă el, se duse la bar şi desfăcu două cola.

Leo se ridică şi rămase locului, privindu-l în timp ce umbla la bar.

Bolan îi întinse o sticlă şi luă două pahare.

Turrin izbucni:

— Al naibii găozar.

Bolan zâmbi şi-i zise:

— Mă bucur că am fost afară.

Leo îşi ieşise din sine:

— Doamne fereşte... Credeam... mă uitam şi... credeam... nu credeam că e cu putinţă. Să dea naiba dacă nu eşti cel mai curajos om din lumea asta... Paznicul-şef spunea că porţi la tine un as de cupă!

— Aşa e, răspunse Bolan zâmbind abia perceptibil. C” cauţi tu aici, Leo?

— Să-i ia dracii, m-au trimis ca un fel de consilier pentru Angeletti. Am picat cu puţin mai devreme, am luat un taxi de la aeroport şi am dat peste ei în faţa porţii. Am intrat apoi odată cu ei.

Bolan repetă:

— Mă bucur că am fost afară...

— De ce, care-i şpilul?

— Şpilul e – îi explică Bolan – că flăcăii ăştia or să fie luaţi la scărmănat. I-auzi, scărmăneala a şi început!...

Un zgomot înfundat clănţăni sub podeaua pe care stăteau.

Leo Turrin păli şi murmură:

— Mitraliere...

A

— Da. Îi seceră unul câte unul.

Turrin înşfăcă paharul de cola şi-l goli pe jumătate. Apoi se şterse la gură cu dosul palmei şi murmură:

— Urâtă meserie...

— Da, încuviinţă Bolan. Dar meseria ta nu e asta. N-o faci pentru bani. Nimeni n-ar putea plăti...

— În niciun caz, bombăni Turrin. Bun, dar ce se întâmplă? Puneţi la cale un nou masacru, cum a fost la Palm Springs?

— Cam aşa ceva, spuse Bolan, apoi se duse la fereastră, o deschise şi privi afară.

Sammy, paznicul şef al curţii, păşea împovărat de necazuri pe alee, îndreptându-se spre poartă după sânge proaspăt.

Bolan se întoarse la bar şi-i spuse amicului său din Pittsfield:

— Trebuie să-i urmăresc şi pe ăştia. Poate mai dau de încă unul... îl săgetă cu privirile pe Turrin: Wils Brown e aşteptat şi el...

— Cine-i Wils Brown?

— Un altul care mă cunoaşte la figură. Prieten de demult, e negru. Ultima dată era casierul lui Arnie Farmer.

— A, da, tipul din Liga Naţională de Fotbal.

— Nu mai e, spuse Bolan. Nu mai e fotbalist de când a aruncat un bloc în aer... în Vietnam.

— E din nou în Ligă, îl încunoştiinţă Leo pe Bolan. Augie mi-a încredinţat un mesaj pentru Angeletti. Iar fotbalistul tău zice să-l i-a dracu’ pe Don Stefano. S-a lăsat de chestiile astea de când cu lovitura voastră din Europa. Acum recrutează juniori pentru fotbal.

Bolan oftă şi murmură:

— Mă bucur nespus să aud asta.

O altă maşină înainta pe alee.

— Să nu te mişti de aici, îl sfătui el pe Leo şi plecă să mai facă o numărătoare.

Noii sosiţi, cei care abia intraseră, erau mai agitaţi.

Călăul voia să-i vadă dacă ştiu să ţină cadenţa în drum spre subsol.

Se aflau în război, căuta el să-şi amintească permanent. Acum şi aici.

CAPITOLUL 20 – MESAJUL

Indiferent care ar fi fost cursul ulterior al lucrurilor, Leo Turrin trebuia să fie acoperit.

După ce şi ultima turmă fusese dusă la abator, Bolan îi luă pe Sammy şi pe Leo la etaj, pentru a da raportul în faţa bătrânului.

Acesta stătea într-un fotoliu la fereastră, pufăindu-şi calm trabucul.

Sammy deschise primul gura:

— S-a făcut, Don Stefano...

— Bună treabă. Am să te ţin minte, răspunse Angeletti alene. Dă-le băieţilor puţin vin. Nu – dă-le whisky, dar nu prea mult. Şi spune-le să se aştepte la o primă de un miar pe luna asta.

Privirile-i calme se întoarseră încet, pentru a-l sfredeli pe Leo Turrin. O nelinişte trecătoare îi sclipi în ochi atunci când întrebă:

— Ăsta cine e?

Bolan îi răspunse:

— Suntem norocoşi, Steven. El este Leo Turrin, din partea prietenilor noştri din Massachussetts. Ei sunt neutri. Cred că Leo va trebui să ducă mesajul la New-York, să le spună ce s-a întâmplat aici.

Angeletti îi întinse mâna, iar Leo o sărută. Bătrânul deveni apoi mult mai volubil, zâmbi şi-l îndemnă pe musafir să ia loc într-un fotoliu.

Bolan rămase în picioare. Fulgeră o ocheadă spre Sammy, iar acesta părăsi încăperea.

Bătrânul spuse:

— Altceva crezusem despre tine, Leo. Îţi mulţumesc că ai venit, însă... ei bine... nu-i nevoie. S-o lăsăm baltă. Spune-mi, ce mesaj vei duce la New-York?

Turrin privi în podea.

Îşi întinse apoi gâtul, se lovi uşor cu mâna peste beregată, îşi miji ochii, apoi se bătu iar peste mărul lui Adam.

Bătrânul zâmbi:

— Bine, foarte bine, îi spuse el cu înflăcărare.

Şi ăsta a fost tot mesajul.

Don le întoarse spatele şi-şi încheie fumatul, dus pe gânduri.

Când Bolan şi Turrin se întoarseră în bibliotecă, Bolan chicoti şi spuse prietenului său:

— Hai că la asta te pricepi mai bine ca mine!

— Cum dracu', doar am crescut în sânul lor, răspunse Leo. Am văzut bătrâni mafioţi discutând astfel ore în şir. E o limbă pe care numai ei o înţeleg...

Bolan ştia că nu exagerează.

Ştia şi ce i-a spus el lui Don Stefano, în limbajul acela caraghios al Mafiei. După cum dăduse de înţeles, va spune celor de la New-York că Stefano Angeletti nu e încă aşa de ramolit încât să-şi râdă cineva de el. Da, a omorât *amici* dar în legitimă apărare şi în mod onorabil, urmând să mai facă unele incursiuni pe teritoriul aflat în stăpânirea sa, păstrând respectul cuvenit faţă de organizaţie.

Oricum, în minutele următoare Bolan avea să-i încredinţeze lui Leo un mesaj pentru New-York, un cântec cu totul diferit.

— Bătrânul e senil, parcă ar fi intrat în a doua copilărie. Habar nu are ce se petrece în jurul său, iar Frank Piciul e pe punctul de a trece la cârmă. El a pus la cale o înţelegere cu Don Cafu din Sicilia, pentru un ajutor nelimitat de trăgători instruiţi. Plănuieşte să se despartă de organizaţie şi să-şi pună pe roate propria mustărie, ceea ce a făcut să i se urce puterea la cap, de nu te mai poţi înţelege cu el. Dacă nu se dă importanţă mişcărilor lui, Frank Piciul va avea la dispoziţie o armată de mercenari sicilieni, care-i va permite să treacă la cârmă. În orice caz, va încerca să treacă la cârmă...

Acesta era miezul problemei de aici. Ca dovadă, Leo va încunoştiinţa pe cine trebuie de mârşava masacrare a celor trei echipe trimise de New-York în apărarea lui Don Stefano. Şi nu i pentru alt motiv decât că au descoperit întâmplător planurile lui Frank Piciul de a trece la conducerea clanului Angeletti.

O astfel de înseilare ar părea lipsită de credibilitate pentru un om obişnuit, dar Bolan, ştia că cei de la New-York vor înghiţi hapul – cu viteză şi cu îngrijorare. Era mai degrabă reluarea unei vechi piese, jucată de nenumărate î ori pe scenele mafiote, jucată încă şi la ora actuală cu succes în toată zona new-yorkeză. Principala diferenţă, în cazul de faţă era curgerea la trăgătorii de import, iar prezenţa lor în ţinut era un fapt deja normal.

Bolan spera *ca* reacţia ce se va produce la New-York să aibă un dublu rezultat: În primul rând să asigure distrugerea aproape completă a mafioţilor lui Angeletti şi a intruşilor importaţi, iar în al doilea rând să-i facă pe bătrânii *capi* din New-York să-şi revizuiască opiniile faţă de trăgătorii de import şi faţă de puterea care poate intra în mod practic pe mâna unor fruntaşi de teapa lui Frank Piciul.

Dar războiul lui Bolan nu plănuia numai speranţe. Reacţionând la manipulaţiile lui Bolan asupra celor dimprejur, mulţi factori vor contribui la distrugerea duşmanului.

Îl dotă pe Leo Turrin cu un automobil, îl conduse chiar el până la poartă, strângându-i călduros mâna soldatului aflat de aceeaşi parte cu el.

— Noroc! Îi spuse el la despărţire.

— Cristoase, păstrează-ţi urarea pentru tine! Vei avea nevoie de mult noroc, răspunse Turrin şi plecă să deschidă al doilea front pentru războiul dus de Bolan la Philadelphia.

CAPITOLUL 21 – PICIOARE PENTRU PICIUL

Zăcând grămadă în mijlocul camerei sale, Frank Piciul era ud leoarcă şi murdar ca o otreapă, fulgerând de moarte cu privirile pe căpitanul pazei care-l tot ştergea cu un prosop umezit deja.

Era îmbrăcat într-un halat pluşat, – umezit şi acesta, – clătinând în mână o ceaşcă de cafea aburind.

Bolan spuse şefului de pază:

— Ajunge omule, meriţi un bacşiş. Du-te la parter, Sammy face cinste.

Paznicul îi aruncă o privire recunoscătoare, însoţită de un zâmbet dezgustat, apoi o zbughi afară, înainte de a se răzgândi Bolan.

Bolan înşfăcă ţoalele lui Frank şi le aruncă în capul celui aflat la podea.

— Scoală, mârâi el. Avem treabă!

Din momentul în care intrase Bolan în cameră, Frank îşi coborâse ochii în jos. Fără să-i ridice nici acum, îi spuse:

— Eşti al dracului de curajos...

— Ai putea să fii şi tu puţin, răspunse Bolan. Bătrânul se zbate să iasă din cea mai grea noapte a lui, şi tu dormi pe zdrângă, beat cui.

Capul lui Frank reculă şi se scutură la această lovitură directă. În ochi îi apăru o sclipire pe care Bolan n-o mai văzuse la el. Se ridică în picioare bălăbănindu-se şi se duse cu greu la baie, ieşind la scurt timp cu un prosop uscat. Se şterse şi-l privi pe Bolan, pe când se îmbrăca. Apoi îi spuse:

— Am să ies eu din rahatul ăsta. Şi, într-o bună zi, am să te văd cum îngenunchezi în faţa mea şi-mi pupi laba...

— Poate dracu’ să ţi-o pupe! Hai! îi ordonă Bolan.

îl urmă în silă afară din cameră. Ajungând în hol, îl întrebă:

— Unde mergem?

— Mergem să-ţi punem alt cap pe umeri, răspunse Bolan.

Frank mormăi ceva ca pentru sine, apoi continuă drumul pe tăcute.

Sammy şi şeful pazei de casă se aflau chiar în interiorul bibliotecii, în spatele uşii, cu păhărelele în mână, discutând în şoaptă.

Amândoi tresăriră vizibil, luară poziţia de drepţi, dar Bolan îi linişti cu o fluturare a mâinii:

— Luaţi pe loc repaus, meritaţi şi voi una mică, – apoi trecu pe lângă ei împreună cu Piciul.

Străbătură bucătăria, apoi coborâră la subsol. în camera dinaintea poligonului, un grup de flăcăi îşi treceau o sticlă de la unul la celălalt, făcând mare hărmălaie pe chestia asta. Părură cam incomodaţi de apariţia celor doi baştani, dar unul dintre ei strigă:

— Hei, domnu' Cavaretta, luaţi una mică cu noi!

Bolan înşfăcă sticla dintr-o mână întinsă spre el, se prefăcu a lua un gât, apoi o pasă lui Frank, dar acesta o întinse repede mai departe, fără nici cel mai mic semn că le-ar împărtăşi cheful.

Bolan bolborosi ceva, apoi îl împinse în sala de trageri.

— Ce naiba căutăm aici? se plânse Frank. Bolan aprinse luminile în camera înăbuşită de mirosul sângelui vărsat. Cadavrele erau prăvălite pretutindeni claie peste grămadă, aşa cum fuseseră "greblate" pentru a face loc la "marfa proaspătă". Bolan numără 26 de cadavre întinse pe trepte; 26 de cadavre înţepenite şi adunate grămadă fac o impresie a naibii pentru priviri.,

Nu putea prevedea reacţia lui Frank, însă acesta fu de-a dreptul surprinzător.

Piciul păşi ca o domnişoară printre cadavre, atent să nu-şi murdărească încălţările, zâmbind şi aplecându-se pe alocuri, pentru a ridica vreun cap la vedere. Era clar că se uita după feţele cunoscuţilor săi, bucurându-se ori de câte ori găsea vreunul.

Nici măcar nu se învrednici să întrebe de ce s-au întâmplat toate acestea, pe tot parcursul cercetării sale minuţioase. Abia într-un târziu întrebă, cu faţa radioasă de bunădispoziţie:

— Ce naiba s-a-ntâmplat aici?

Bolan îşi închipuia că totuşi Frank are în el stofă de pui de căţea, şi ar putea deveni periculos dacă s-ar „împiciorongi".

Atunci, Bolan luă pe loc hotărârea să nu permită aşa ceva; aşa că, planul luptei ce o preconizase pentru la noapte trebuia revizuit în conformitate cu noul punct de vedere.

Piciul va trebui anihilat.

Îi spuse:

— E stare de război. Flăcăii ăştia au venit de la New-York ca să vă înlocuiască de la putere. Dar i-am făcut să se răzgândească.

Afurisitul de Pici încă rânjea. Spuse:

— Da, mă cam aşteptam la acţiunea asta...

Bolan se vârî sub nasul lui şi-i aruncă:

— Mie-mi spui?! după care ieşi repede din ţarcul abatorului.

„Ţapul lui Iuda” îi aştepta la uşă. Unul dintre ei observă figura îngrijorată a Piciului mergând în urma lui Bolan, şi se adresă celui de-al doilea.

— Ce să facem cu ei, domnule Cavaretta?

Bolan răspunse:

— Ce v-a spus Sammy să faceţi?

— Sammy zicea să-i lăsăm locului, până daţi dumneavoastră alt ordin...

— Rămâne valabil, spuse Bolan şi urcă scările.

La plecare, Frank dădu peste o sticlă. Bolan fu nevoit să coboare din nou, pentru a i-o smulge din mână. Îl împinse în sus pe scări, boscorodindu-l:

— Mai atinge-te tu de altă sticlă în noaptea asta şi-ţi rup nasul! Avem treabă, să dea dracu’, şi vreau să te ţii pe picioare, ai înţeles?

Dar Frank nu se sperie. Chicoti şi-i spuse lui Bolan:

— Să nu mă iei drept un machitor! M-au cam mişcat cele văzute la subsol, asta e!

Bolan îl duse afară şi-l întrebă:

— Ai luat legătura cu sicilienii tăi după lovitura de la „împăratul”?

— Bineînţeles. Drept cine mă iei? A fost primul lucru pe care l-am făcut.

— Câţi oameni ai până la ora asta?

— Cum? Eh... De ce mă-ntrebi?

— Nu fă pe deşteptul, ştii? câţi ai?

— Eh... Am doisprezece găzduiţi şi păziţi de Connie Mack-Stadion. Alţi cincisprezece în altă parte... Am cu toţi patruzeci şi doi.

— Dintr-un prim transport numărând câţi? vru Bolan să ştie.

— Du-te la furat, că nu-i treaba ta!

— Du-te la dracu’, lătră Bolan şi-i întoarse spatele îmbufnat. N-am venit aici să mă joc de-a v-aţi ascunselea...

— Ei, ei, ţipă Frank, O.K. Dintr-un prim transport de 75. M-au nenorocit. Ştii cât m-au costat ai naibii *malacarni*. Ascultă, pentru fiecare mort în slujba mea trebuie să trimit zece miare peste preţul la care ne-am înţeles. Crezi că pot sări în sus de bucurie? Să dea dracu’ dacă azi n-am pierdut 300 de babane.

Bolan fluieră. Aşadar, loviturile de genul ăsta îi ating unde trebuie. Comentă către Pici:

— Dacă aş fi fost partenerul tău, o sută de babane mi-aş fi tras de-o parte. „

Piciul îl luă de caraghios. Începu să râdă, apoi îşi duse mâna la ceafă ca un nătărău.

— Uf, uf! Poate că aşa ai fi făcut tu, dar eu mă gândesc că mai am nevoie de ei. Ei, Johnny, am cam pornit-o cu stângul unul faţă de celălalt. Hai să fim prieteni!

Da, al naibii de periculos puiul de căţea!

Bolan îl privi surprins şi-i spuse:

— Las-o dracu’ de treabă; am zis eu altceva?

— Nu cred să fi zis. Dar ce facem afară, în bezna asta?

Bolan răspunse:

— Discutăm între patru ochi.

Şi încercând toate gamele repertoriului său lăutăresc, încercă o notă valabilă pentru un pui de căţea:

— Ascultă, Frank. Ai văzut porcăria de la subsol. Ăsta e doar începutul, nu e sfârşitul.

— Presupun că eşti doar de partea noastră, nu?

Bolan ridică din umeri.

— Pe dracu’, eu trebuie să fiu neutru, îţi dai seama. Însă am fost trimis să-l sfătuiesc pe taică-tu. Ceea ce înseamnă că şi pe tine te sfătuiesc. Ştii asta. Şi cred că a sosit vremea să-ţi scoţi sicilienii la vedere...

Frank se încruntă.

— I-am adus o dată, şi ştii ce s-a întâmplat. Bătrânul are avantaj asupra mea. M-a băgat la apă spunând că „împăratul” e mai uşor de apărat. Pe deasupra, voia să-mi pună băieţii la încercare. El a pus totul la cale, sunt sigur. A măturat totul de acolo până aici, cale de doi kilometri.

— Asta e de domeniul trecutului în clipa de faţă, îi spuse Bolan. Problema se pune aşa: pierderile lui sunt şi pierderile tale. Înţeles?

— Cred că ai dreptate.

— Iar el e pe punctul de a pierde o grămadă...

— Ce vrei să spui?

— Pe naiba vreau să spun...

— Te-am înţeles. Şi-au pierdut o mulţime de timp cu atacul... nu-i aşa? Şi cu Bolan ăla la fel. Acum, tipul...

Aici voia să-l aducă. Văzu privirile Piciului şi-i spuse:

— Uită de tipul ăla...

— Ba tu să-l uiţi! Eu l-am văzut, şi n-o să-l uit deloc...

Piciul era răscolit, mişcat, întors pe dos, aşa că Bolan luă hotărârea să rişte încă o dezvelire a exponatului? spuse:

— Vino dar, ca să-l mai vezi o dată!

Îl trase de mânecă spre Maserati.

— Ce? Ce vrei să...?

— Lasă numai gura, şi priveşte...

Bolan smuci capacul portbagajului şi-şi etală exponatul pentru a treia oară, tot în „premieră”.

Frank se minună:

— Cristoase! L-ai înşfăcat pe ticălos! Când ai făcut-o?

Se aplecase în portbagaj cu totul asupra trofeului înţepenit, pipăindu-l, răvăşindu-l, scotocindu-i prin costumul de luptă, râzând de armele lui. Bolan luă revolverul Beretta şi mitraliera din calea Piciului, şi le încuie în maşină.

Nebunul încă se mai juca cu cadavrul.

Bolan îl împinse deoparte şi închise exponatul.

— Când i-ai tras în aripă?

Bolan mormăi:

— Ceea ce contează acum e că l-am înţepenit. Restul nu trebuie să te mai preocupe. În clipa de faţă ne vom concentra asupra întăririi lui Carmine şi a lui Giulio. Nu vor fi în stare să ţină piept celor de la New-York. Vor avea nevoie de sicilienii tăi, Frank.

— Nu-i nici-o problemă, am să li-i închiriez, spuse puiul de căţea.

— Mi-e ruşine de tine, Frank – spuse Bolan dezgustat.

Tipul se uita încă fix la capacul portbagajului.

— Dacă ţi-e ruşine, ruşine să-ţi fie. Sunt flăcăii mei, şi mi-a ieşit pe nas plata lor. Îţi vine să crezi: o mie pe zi? Pe o singură zi numai?

— Sunt banii lui *papa*, Frank, sublinie Bolan. *N* în ochii lui Frank licări o sclipire, iar Bolan fu nevoit să se întrebe cine pe cine manipulează.

— Giulio şi Carmine sunt băieţii tatii. Gândeşte-te, ce-ar spune el dacă...

— O.K., spuse Frank râzând şi încercând s-o ia în glumă. Ştii că în astfel de momente n-are rost să mă scumpesc. Johnny... ce ai de gând să faci cu tipul?

Avea dreptate. Se expunea pericolelor. Foarte periculos!

— Care tip?

Frank aruncă o ocheadă la Maserati:

— Ăla de-acolo!

— Am să-l duc.

— Unde ai să-l duci?

— La dracu’ îl duc. Îl duc în aia mă-si. S-au pus o sută de babane pe capul lui...

— Vinde-mi-l mie!

— Ce face?!...

— Dă-mi-l mie! Pentru mândria neamului, ca trofeu. Ne va fi de folos, în perioada prin care trecem. Nu crezi? De câte familii nu şi-a bătut el joc? Aproape de toate. Aşa-i? Ne va folosi aici, în Philadelphia, dacă... Johnny, îţi dau ce vrei tu... Dar dă-mi-l mie! Desigur, îţi dau recompensa pusă pe capul lui!

— Uf, să dea naiba... Ştiu şi eu?

— Îţi dau recompensa, plus zece babane de la mine! Să zicem chiar douăzeci. Cere cât crezi tu!

Bolan repetă:

— Nu ştiu. Nu-i numai vorba de bani. E ceva mai mult la mijloc. După cum ai spus, e vorba şi de mândrie. Ştii ce va să zică. Cel care l-a doborât nu-i un fitecine. Îţi dai seama, nu?

Să dea naiba dacă Frank nu-şi dădea seama.

Însă îi intrase în cap că trebuie să-l obţină, şi asta-l ţinea ca pe ace. Tremura carnea pe el când îi spuse:

— Zi tu cât vrei, Johnny! Trebuie să mi-l dai, ştii doar...

Bolan şovăi atât cât îi permitea răgazul apoi îi spuse lui Frank Piciul-pe-împiciorongeală:

— De fapt, nu cred că banii sunt totul, nu-i aşa? După cum ai spus mai devreme, lumea îţi va pupa mâna într-o bună-zi. În aşa zi, n-o să uiţi şi de mine, Frank?

— Ştii doar mai bine ca mine. tot ce-ţi vei dori, Johnny...

— Bun, dă-mi atunci numai recompensa. Ai face bine să mi-o dai pe loc. Ca să meargă totul strună şi să nu mă răzgândesc...

— Acum îi vrei? Pe toţi odată?

Bolan întinse gâtul şi râgâi în palma dusă la gură:

— Da, dacă îi ai...

— Uf... Dar-ar dracu'... îi am, Johnny... Don Stefano ştie? De el?...

Bolan îl asigură:

— O, tu eşti cel dintâi care a aflat...

— O.K.

— Tipul prinse aripi.

— Atunci, rămâne între noi, aşa trebuie să rămână! De acum încolo suntem Frankle şi Johnny unul pentru celălalt, e bine? Ei, numele astea parcă se potrivesc, nu? Uite ce e, eu am banii ăştia. Plănuiam un alt drum în Sicilia, şi-i pusesem la ciorap. O să-ţi dau o sută zece, Johnny...

— Nu jupoi un prieten, Frank. O sută ajunge...

— Nu, am să-ţi dau şi o primă. Ascultă, mă aştepţi aici şi facem târgul imediat...

Bolan îl opri din drumul său spre uşa casei, şi-i spuse:

— Să-ţi ţii gura, Frank! Unul dacă află, sare totul în aer!

— Caca! Fii fără grijă!

— Dacă tot te duci în casă... e foarte important... sună-ţi la telefon şefii de grupă. Trimite-i jumătate lui Giulio şi jumătate lui Carmine. Să nu uiţi, neapărat să-i trimiţi Frank, pentru că nu mai au prea mult timp la dispoziţie.

— Ai cuvântul meu că aşa voi face!

După ce intră val-vârtej, Piciul trânti uşa în urmă.

Bolan se strecură în întuneric alături de Maserati-ul său, şi-şi frecă ochii.

Se afla pe un tărâm al viselor, şi melodia cântată lăutăreşte, după ureche, nu sunase niciodată mai plăcut...

CAPITOLUL 22 – ZARURILE AU FOST ARUNCATE

Puseră coletul de 110.000 de dolari conform tranzacţiei în portbagajul Buikului lui Frank, şi porniră spre poartă.

Frank nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, trăind de pe acum clipele în care va fi considerat „cel care i-a venit de hac lui Bolan”, şi abia aştepta să facă un drum triumfal până la comandamentele organizaţiei *La Commissione* din New-York.

Pentru a treia oară întrebă Bolan – şi primi asigurări, – asupra mişcărilor sicilienilor de sub comanda lui Frank. Jumătate plecaseră spre Giulio Sticatta, jumătate spre Carmine Drasco, aşa jură Piciul.

La poartă Bolan coborî din maşină, făcând cu ochiul către eroul victorios, iar la întoarcerea spre casă atenţia îi fu atrasă de o încăierare.

Pe pajiştea din faţa casei, cineva încasa o papară de la trei paznici de curte. Îi cărau pumni şi picioare cu nemiluita, când interveni Bolan ca să-i despartă.

— Copoiul dracului! urlă unul dintre paznici la cel bătut.

Aşa era. Bolan mai vorbise cu el pe parcursul zilei. Era copoiul cel tânăr îmbrăcat în civil, care acum zăcea la picioarele lui.

Ochii săi sclipiră spre Bolan, pufăind ca o locomotivă, probabil înciudat mai mult pe sine decât pe agresori.

Bolan îl ridică de jos, îl scutură de praf ca pe un copil, îi examină înfăţişarea şi nu găsi urme de lovituri. Un timp îl vor durea probabil coastele şi măruntaiele, însă îi vor trece.

Cât priveşte demnitatea lui de copoi, asta era altă problemă..»

Unul din paznici învârtea pe deget pistolul copoiului, privind întrebător spre Bolan.

Bolan i-l luă şi-l vârî la loc, în tocul de la pieptul bumbăcitului. Îi spuse:

— Nu-i poţi condamna că te-au întins mai mult decât ţi-e plapuma, cred că eşti conştient de asta. N-aveai ce să cauţi aici. Permisul flăcăilor de azi-noapte nu e valabil pe un an. S-a expirat.

Sammy auzise şi el hărmălaia, aşa că acum se apropia în pas alergător. Încetini pasul la vederea lui Bolan Cavaretta, îi cercetă pe cei de faţă şi spuse:

— Văleu, ce s-a mai întâmplat?

Bolan îi răspunse:

— Nimic. Flăcăul tocmai voia să plece şi şi-a luat rămas bun.:.

Paznicul-şef protestă:

— Dacă, tipul dădea târcoale pe aici Johnny... ştiu şi eu dacă e bine să-i dăm drumul...

— Ba-i bine. Spuse Bolan. Tipul urmăreşte ceva ce urmărim şi noi. Nu-i aşa? E un soldat de aceeaşi parte cu noi, nu? Cară-te, copoiule! Şi baftă la vânătoare!

Detectivul se răsuci pe călcâie fără să scoată un cuvânt, şi se îndreptă spre gard „pe unde venise.

Sammy era necăjit, se vedea după figură. Strigă:

— Domnule Cavaretta, nu cred că...

— Să nu crezi! i-o întoarse Bolan. Eu răspund. Am spus că pleacă, să plece, atunci!

Copoiul plecă, iar Bolan îşi continuă drumul spre casă.

Fusese un incident lipsit de importanţă.

Trebuia să se grăbească să dea nişte telefoane grele. Şi alţii trebuiau să mai intre în joc.

Se duse direct în bibliotecă şi ridică receptorul de pe birou chiar în momentul când cineva din casă vorbea în altă cameră. Bolan lăsă receptorul înapoi în furcă, ridică ochii în tavan, apoi îl luă iar. De data aceasta telefonul era liber, însă mai aşteptă puţin, înainte de a forma numărul pe care i-l lăsase Drasco.

Carmine răspunse la primul apel. Bolan îi spuse:

— Eu sunt. Ştii cine se îndreaptă spre tine chiar acum, nu? Să fii pregătit.

Răspunsul lui Drasco îl linişti:

— Sunt pregătit. Câţi vin?

— 42. Jumătate la tine, jumătate la Giulio. Ai face bine să-l suni.

— O.K. Ştii că-ţi vom fi recunoscători.

Bolan spuse:

— Aşteaptă. Am mai auzit ceva. Care e semnalul de recunoaştere?

— Cu luminile.

— Da.

— Două semnale lungi, apoi pauză. Două scurte, şi iar pauză. Apoi iar un semnal scurt.

— Aşa e, spuse Bolan, sperând că aşa va fi. Urmăreşte-i. Deşi în noaptea asta s-ar putea să folosească semnalul ştiut numai de ei. Să-i laşi totuşi să intre.

— Au să intre, mormăi Drasco şi închise.

Cu un zâmbet solemn, Bolan cercetă cartea de telefoane. Formă un alt număr, se ciorovăi puţin cu cei de la capătul firului până să găsească pe cel căutat apoi vorbi în sfârşit, două vorbe, şi închise.

După aceea urcă la etaj, pentru a vedea de ce se jucase Don Stefano cu telefonul.

Căpitanul Thomkins stătea aplecat deasupra biroului său, privind posac la un bidon de carton în care fusese lapte. Îi spuse lui Joe Persicone:

— Când voi fi dus la groapă, aş vrea să-mi facă un monument din cartoane pentru lapte şi sandvişuri. Jumătate din viaţă mi-am petrecut-o în compania lor, aşa că m-ar putea însoţi şi în lumea de dincolo...

Omul FBIului se întinsese pe două scaune. Dădu picioarele jos de pe unul din ele şi căscă obosit.

— Ne-am putea lăsa păgubaşi, Wayne. Cred că ne-am înşelat. Nu vom mai auzi de el niciodată.

— Iar începi? mormăi Thomkins. Eu n-am renunţat încă...

Ca o recompensă a perseverenţei sale, telefonul lui Bolan pică exact în acel moment.

Căpitanul ridică receptorul, iar ochii săi interceptară interesul lui Persicone, pe când vorbea:

— Da, da, e copoiul ăla baban, în costum gri. Cine vorbeşte?

Holbă ochii la agentul FBI când întrebă iar:

— Cine?

Persicone îşi scutură tălpile şi se trase la marginea scaunului.

Poliţaiul spunea:

— Da, ştiu unde. Spui că acolo vor – aşteaptă puţin... Cum să ştiu dacă chiar tu eşti?

— Miji ochii.

— Bun, amice. Auzi? Dacă-i aşa, fă-mi un hatâr, vrei? Pleacă dracului din oraşul ăsta şi lasă-ne în pace!

Agentul FBI auzi clar telefonul pus în furcă la celălalt capăt.

Ochii căpitanului când se închideau, când se holbau, de parcă ar fi vrut să priceapă ceva greu de pătruns. În cele din urmă ţipă:

— Să dea naiba! El...? El a fost!

Puse telefonul în furcă şi spuse:

— Uite că a închis!

— Cine spunea că este? Întrebă Persicone, închipuindu-şi deja.

— Spunea că-l cheamă Mack Bolan. Spunea că armata de străini, – ce naiba o fi vrut să spună?

— trece prin tunelul groazei – ce naiba o fi şi ăla – şi că ar trebui să ne grăbim spre casele lui Drasco şi Sticatta, ca să-i săltăm ca de pe tavă.

Persicone se ridicase în picioare. Întrebă:

— Şi? Nu mergem?

— Aşteaptă, aşteaptă, vreau să...

— Cred că ar trebui să plecăm...

— Deja am oameni acolo. Lasă-mă să...

— Ce ţi-a spus? Asta-i tot?

— Nu, nu-i tot. Cred că reţin ce mi-a spus. Spunea că ar fi bine să le luăm amprentele acestor... mala-maccaroni, sau aşa ceva... şi să...

— *Malacarni*?

— Da, asta e. Ce dracu' înseamnă?

— Îţi spun altă dată. Continuă, ce spunea?

— Că ar trebui să trimitem la Interpol amprentele lor; s-ar putea ca rezultatul verificărilor să ne intereseze mult, Joe?...

Căpitanul privi întrebător pe agentul FBI. Persicone era jenat. Spuse:

— Ce e? şi-i întoarse privirile întrebătoare.

— Să nu te ascunzi de mine: tipul e omul tău?

— Bolan? Nu ştiai? E omul meu, da ce ţi-a mai spus?

Thomkins oftă.

— A spus că zarurile au fost aruncate. Şi mi-a închis telefonul.

Persicone se agita în faţa uşii:

— Cred că ar trebui să mergem...

— Eşti convins că el a fost? întrebă căpitanul.

— El a fost, oftă şi Persicone. Să dea Dracu' dacă n-a fost el!

CAPITOLUL 23 – RISCUL FINAL

Don stătea la fereastră, exact aşa cum îl lăsase Bolan cu puţin timp în urmă, numai că ţinea un telefon pe genunchi. Rămăsese cu ochii pe el, îngânând un fel de melodie, total nepotrivită momentului.

Bolan se afla într-o poziţie laterală, privindu-i profilul bătrân, obosit şi ascuţit. Avea de ce să fie obosit, doar Stefano Angeletti fusese unul dintre cele mai ocupate şi mai josnice capete din lumea afacerilor necurate, timp de aproape 50 de ani. Îşi croise drum prin jungla minciunilor şi a brutalităţii, împărţind mai multe necazuri decât a primit, şi străbătuse jungla în fruntea bandei sale, în care toţi dădeau buzna şi se luau la întrecere în a face rău.

Dar drumul său a fost cel al pierzaniei, ca dovadă stăteau toate cele înconjurătoare din noaptea aceasta, în acest loc şi în acest moment. Ravagiile lăsate de cincizeci de ani petrecuţi sub reflectoarele scenei erau vizibile pentru orice ochi, şi Bolan avea ochiul ager.

Partea cea mai proastă a lucrurilor era că bătrânul tot în junglă se afla şi acum, nereuşind în cincizeci de ani decât să supravieţuiască cu greu-Şi stătea acum în fotoliu, îngânând un cântec, un cântec probabil tot aşa de deocheat ca şi el.

Bolan se sprijini de perete. Încrucişă mâinile la piept şi-l întrebă pe cântăreţul în surdină:

— Încerci să obţii o convorbire, Stefano?

— Am susţinut o convorbire, spuse bătrânul cu calm.

Bolan se aplecă să ia telefonul. Reuşi, iar sub mâna lui Angeletti apăru un mic revolver supărat.

Cu aceeaşi mişcare, Bolan puse între buzele bătrânului ţeava unui amortizor montat la un pistol de tip Browning.

Nu era tocmai frumos din partea lui. Bolan lar fi putut lovi pe loc, dar, deşi i-a trecut prin gând, îşi văzu de treabă. Ideea rămânea totuşi valabilă, în caz de o adică. Era ceva în ochii umezi ai bătrânului care l-a oprit şi l-a respins de la o lovitură, în loc de aceasta, i-a spus:

— Dacă vrei, am să aştept...

— Vei avea de aşteptat mai mult decât mine, răspunse Don sec.

Bolan reluă:

— Înseamnă că ai vorbit mult...

— Şi da, şi nu.

Bolan puse telefonul cu grijă pe masă, apoi se sprijini din nou cu un umăr de perete, cu Browning-ul pregătit.

— Am primit un telefon, şi am dat unul, îi spuse Angeletti cu un glas aşa de stins, de parcă nu ar fi fost de faţă. Philippa m-a sunat să-mi spună adio. Zicea că nu se mai întoarce aici. Dar sângele apă nu se face, nu-i aşa? Sângele nostru. Al tău nu ştiu. Mi-a spus că ar trebui să te verific. Spunea că ai urme de alice pe corp, asta i-a bătut la ochi. Râse pe înfundate, însă privirile nu i se dezlipiră de pe degetul ţinut de Bolan pe trăgaci.

— Închipuie-ţi, era va să zică îngrijorată pentru *papa*!

Bolan îl susţinu:

— E şi normal, nu?

Bătrânul continuă ca şi cum n-ar fi auzit comentariul.,

— Deci, l-am sunat pe Augie. L-aş fi sunat mai devreme, aşa îmi trecuse prin cap. Dar afurisitele de telefoane erau ocupate. Când s-au eliberat, mi-ai picat tu pe cap, nu-i aşa? A naibii poveste?... Deci, l-am sunat pe Augie. Spunea că numitul Johnny Cavaretta nu poate sosi aici decât în jur de ora 6, deoarece a plecat târziu de acolo. Aşa că am să-ţi trag un glonţ direct sub nas, domnule zdrângă-deşteaptă. Ce părere ai?

Bolan ridică din umărul liber.

— Toţi trebuie s-o mierlim odată şi-odată, Steven. Întrebarea de faţă este: cine va fi primul? Presupunând că scapi de mine, ai tăi sunt pe drum, vor veni aici. Ce părere va avea Augie când va afla că ai cam luat-o razna?

— Eşti nebun? Nu i-am spus lui Augie nimic! Mi-am închipuit unde vrei să ajungi cu pagubele pe care mi le-ai făcut!

Bolan se întrebă dacă bătrânul n-a pierdut contactul cu realitatea. Părea să fi uitat complet de Browning.

— Irecuperabile, îi spuse el.

— Ce?

— Pagubele sunt irecuperabile. N-ai cum să le pui la loc. Dacă la asta te gândeşti Don Stefano, eşti un dobitoc. Pe de altă parte, ai pus pe drumuri şi ai sfârtecat delegaţiile trimise de trei familii prietene, fără niciun motiv valabil. Doar dacă nu vrei să pui tu mâna pe putere...

— Aa, va să zică...

— Tu sau Frank...

— Cum? Ce spui?

Bolan ridică iar umărul liber.

— E posibil ca ei să creadă că Frank vrea să treacă la cârmă.

— Nimeni nu va şti, spuse bătrânul, cu vocea din nou în scădere. Pe tine se va da vina în privinţa masacrului. Şi ei vor crede.

— Inutil, Steven. Nu se potriveşte. Oricine va privi în subsol îşi va da seama ce-a fost acolo.

Îşi vor da seama că eu n-aş fi putut s-o fac. Tu ai mai făcut aşa ceva. Şi prea mulţi din băieţii tăi ştiu care a fost adevărul.

Bărbia cenuşie tremura, ochii i se umeziseră.

— Ce fel de rahat mai pui la cale chiar sub nasul meu?,

— Nu „prea mare scofală. Te anunţ doar că la ora actuală, Giulio-şi Carmine îşi apără pielea în faţa sicilienilor lui Frank.

Bătrânul, se năpusti din fotoliu la el şi zbieră:

— Ce face??

Bolan dădu din cap şi-i privi mâna înarmată.

— Aşa-i cum auzi.

Piedica revolverului eratrasă şi pregătită de tragere, ţeava se îndreptase spre figura lui Bolan. Văzu că mâna înarmată tremură, şi degetul se încordează pe trăgaci.

Dar Împuşcătura nu porni. Bătrânul mai avea întrebări de pus.

— Legitimaţia pe care mi-ai arătat-o, începu el, a fost a lui Johnny Cavaretta?

Bolan încuviinţă:

— Aşa-i.

Mâna bătrânului tremura şi mai tare.

Bolan îşi dădea seama de apăsarea emoţiilor puternice care se dezvoltau în capul său bătrân şi obosit. Fusese un hap cam amar de înghiţit pentru un boss de talia lui Angeletti – năzuirea peste noapte a tuturor celor clădite cu trudă de el timp de cincizeci de ani. Da, era năpădit de emoţii.

Bolan se gândi: ce dracu’ mă frământ eu atât? După care schimbă placa:

— L-am vândut lui Frankl.

— Ce ai făcut?

— I-Am vândut lui Frank cadavrul.

— Ce dracu’ are de gând...?

— Ei, numai capul îi trebuie. E mai uşor de umblat cu el. Restul l-a aruncat la subsol.

— O, Doamne...!

— Pe deasupra, să umbli numai cu capul, face impresie bună. Îl poţi rostogoli pe biroul cuiva, pocneşti degetele şi strigi: ei, ia uitaţi ce v-am adus!

— nu se poate!...

Bătrânul-copil nu pierduse complet legătura cu realitatea. Şi-a dat seama imediat... ştiuse el, ştiuse că... Toată durerea şi grija faţă de un ţânc fără picioare zdravene sub el, dar totuşi moştenitorul său, străbătu imensa ură şi răutate, transformându-se într-o voinţă amarnică de a supravieţui pentru a pedepsi. Tremura tot când îl întrebă pe Călău:

— A plecat deja?

— Plecat, răspunse Bolan calm.

— Să-l aduci înapoi, imediat! ţipă Angeletti. Tu poţi asta! Îţi dau tot ce vrei – îţi dau toată averea mea! Dar nu-l lăsa să se nenorocească!

Să nu-mi spui ce vor spune e*i*... Sau spune-mi! Tipul era un membru al familiei Taliferi! Du-te dracului şi adu-l odată! Or să-l omoare!

Bolan se aplecă, desprinse revolverul din mâna neputincioasă, şi-l vârî în buzunarul de la pieptul său.

— N-am cum Steven, spuse el. A fost trofeul meu... i l-am vândut... gata!

Nici Angeletti nu mai avea cum s-o dea.

Accesul de furie, sau nouă disperare, sau altceva, l-au muiat din nou, prăbuşindu-l frânt în puful fotoliului cu un oftat din rărunchi, cu foarte puţină benzină în rezervor.

— Într-o bună zi îţi vei primi şi tu porţia, promise el Călăului. Ochii îi păreau acum galbeni, reflectând cea mai fătişă ură, de parcă întreaga forţă a unei vieţi netrebnice s-a îndârjit în el instantaneu.

Bolan oftă:

— Oare nu cu toţii ne primim porţia? Întorcându-se apoi să plece.

Când să iasă, şeful pazei de interior dădu buzna pe uşă, atras probabil de strigătele mişcătoare ale bătrânului.

Stefano cheltui ultimul strop de benzină pentru a boci:

— Pune mâna pe el, Tony! Pe Dumnezeul meu, saltă-l!

— Pe cine să salt? Întrebă şeful de pază cu o figură în care se vedea deformaţia profesională a paznicilor de casă, obligaţi să-şi petreacă jumătate din viaţă într-o răbdătoare aiureală de cap.

Bolan zâmbi spre el întristat nevoie mare, după care îi spuse:

— Are impresia că eu sunt Bolan!...

— O, Cristoase! şopti omul şi se retrase dând din cap.

Bolan se opri o clipă în cadrul uşii pentru a-şi lua adio, cu un aer triumfal, aşa cum obişnuiesc mafioţii.

Don Stefano Angeletti se aplecase în fotoliu cu capul în piept, mâinile osoase atârnându-i pe braţele de mahon.

— Omoară-mă, ticălosule! gâfâi el.

— Te-am omorât de mult, Steven, îi răspunse Bolan, plecând apoi direct la Maserati-ul din garaj.

Tocmai când pornea motorul, din umbră se desprinse o figură cunoscută, Sammy păşind alături de portieră.

— Ne părăseşti, domnule Cavaretta? Îl întrebă puţin cam îngrijorat..

Bolan îi zâmbi şi-i răspunse:

— Da, şi nici măcar nu te-ai obişnuit să-mi spui Johnny!...

— Cred că niciodată n-am să mă obişnuiesc... Uf... paznicul de casă mi-a povestit despre Don. Aşa-i că...? nu...?

— Oricum, e în viaţă, îl asigură Bolan. Ascultă, Sammy...

Şeful pazei de curte îi aruncă o privire chinuită şi plină de regrete, iar Bolan îl privi la rândul său, şi în faţa ochilor îi apăru un trepăduş care se ataşase de el la Las Vegas – Max Keno după nume. Întruchiparea devotamentului datorită sorţii, şi îşi dădu seama că Max şi Sammy erau făcuţi din acelaşi aluat. Nimic deosebit de apreciat... nimic de criticat... existau, pur şi simplu.

Astfel de oameni nu puteau fi folosiţi în acţiuni cu explozive, sau ca trăgători în oameni, sau ca torturători; îi puteai pune numai pe veci în slujba unei cauze necunoscute şi chiar neînţelese de ei – se puneau imediat în slujba coroanei, nu a omului de sub ea. Soldaţi de curte, petrecându-şi majoritatea zilelor şi nopţilor învârtindu-se asemeni câinilor credincioşi, în scopul de a face pe un bătrân ramolit să se creadă important, şi să merite să i se sărute mâna.

Soldaţi aflaţi de cealaltă parte. Dar totuşi soldaţi.

Bolan oftă şi încetă cu frământările. Pentru Max, şi probabil şi pentru Sammy, spuse:

— Omul e viu şi totuşi nu e, Sammy. Ai face bine să te duci să-i ţii companie un moment. Şandramaua se năruie...

— Ce face?

— Totul, tot tunelul groazei de aici se prăbuşeşte. Du-l pe bătrân la culcare... după care ai face bine să-ţi aduni băieţii şi, – ori o luaţi fiecare încotro ştie, ori vă înarmaţi până peste dinţi, căci va fi aici o zi de prăpăd, crede-mă...

— Eu... Doamne, mi-am închipuit eu că ceva stă în aer... O trupă de-a dumneavoastră ne-a schimbat pe noi din garda de la poartă. Cred că atunci mi-am dat seama...

Bolan simţi binecunoscuta răceală cum îi cuprinde inima. Încercă totuşi să nu lase glasul să-l trădeze când răspunse:

— Ce trupă, Sammy?

— Taliferi. Şeful lor e un anume Chianto. Asta înseamnă că...? Adică, Frank?

— Frank nu se mai întoarce, murmură Bolan. Nici Philippa. Dacă e atât de isteaţă pe cât o cred eu. A sosit ceasul, începe prăbuşirea, Sammy. Adună-ţi băieţii, ţineţi-vă pumnii unul pentru celălalt, şi fiţi tari!

Paznicul era încurcat în mod vizibil, nu mai ştia ce să creadă, însă îi răspunse totuşi:

— Mulţumesc Johnny, îţi mulţumesc...

Automobilul Maserati se afla deja în mişcare alunecând uşor în direcţia porţilor.

Aşadar, riscase şi câştigase. Venise acum timpul marelui risc final. Totul, sau nimic...

Această mişcare a lor putea fi un răspuns la cel de-al doilea front deschis de el la New-York, prin intermediul lui Leo Turrin. Dacă aşa se întâmplase, însemna că trupele înarmate din *La Commissione* se aflau deja risipite prin întunericul din curte, pândind semnalul de a intra în jocul de la Philadelphia. Poate că veniseră împreună cu adevăratul Johnny Cavaretta. Oricum şi orice ar fi, era una dintre neprevăzutele care apăreau mereu în drumul lui Bolan... şi, de două ori în aceeaşi noapte, avusese de înfruntat asemenea situaţii.

De neamul lui Taliferi n-ai cum să treci folosind minciuni sfruntate. Indiferent care a fost motivul sosirii lor, trebuie să îşi fi dat deja seama că ceva nu e în regulă pe aici, şi nu se vor ploconi în faţa lui, deschizându-i porţile larg.

Un lucru aduce în mod inevitabil un altul după sine... şi nu era exclus ca în noaptea asta de pomină să mai fi căzut un cap, în Manhattan...

O limuzină din cele nouă locuri, destinate transportului de trupe, înaintase mult în interiorul curţii, aflându-se acum parcată pe peluză, în afara aleii.

Una din uşi era deschisă, şi un flăcău stătea pe canapea, ţinându-şi picioarele scoase afară, pe gazon. Bolan ştia că între genunchi ţine ori un automat, ori o mitralieră.

Doi flăcăi flancau maşina, stând nepăsători pe câte o laterală, cu mâinile în şolduri.

Alţi patru se aflau la poarta de fier forjat, doi într-o parte, doi în cealaltă, cu mâinile încrucişate la piept, în apropierea pistoalelor ascunse.

Aşa stăm, deci. Şapte la vedere. Probabil încă unul sau doi furişaţi în întuneric, prin împrejurimi.

Venise aşadar timpul să dea o luptă-fulger, un atac frontal, cu toate piedicile armelor trase,

— Fără şiretlicuri, fără fineţuri, numai o năvală dezlănţuită, ca la infanterie.

Scosese deja pistolul-mitralieră cel greu, din husa de piele. Veni rândul şi marelui Beretta. Deschise uşor uşa maşinii şi se rostogoli pe gazon, aceasta continuându-şi drumul fără şofer.

Manevra îi aduse un avantaj. Pentru numai o secundă, rechinul de 40 000 de dolari îi asigură un paravan protector.

La trecerea paravanului mobil izbucniră strigăte, cei puşi în pericol ferindu-se într-o parte, după care Călăul se afla înfipt pe picioare, pornind după ei ca la alergări, de ar fi stârnit invidia amicului său Wilson Brown, jucătorul de fotbal.

Tipul din uşa deschisă a maşinii de nouă locuri fu prima victimă. Sărise de pe banchetă şi pornise în lungul maşinii, încercând să tragă la adăpostul caroseriei, cu pistolul său automat Thompson.

Automatul greu al lui Bolan împroşcă foc şi tunet, zdrobind faţa inamicului. Pistolul automat al acestuia începu să latre la lună, dispărând după capotă, împreună cu cel care-l mânuia.

Ceilalţi doi din jurul maşinii o luară la sănătoasa pe pajişte. Unul încerca să ajungă la întuneric, celălalt se aşezase într-un genunchi, căutând frenetic să atingă o ţintă mişcătoare. Al doilea glonţ şuierat din automatul de calibrul 44 explodă chiar în gura căscată a individului, aruncându-l pe spate.

Un pocnet brusc al revolverului Beretta îl făcu pe alergătorul spre întuneric să-şi încheie cursa, rămânând pe brânci.

Cei patru de la poartă îşi cerură dreptul la atenţie, deschizând focul sub protecţia întunericului în care era cufundat zidul. Câteva proiectile mici se înfipseră în gazon la picioarele lui Bolan, altul şuieră pe lângă urechea lui, ducând totodată cu sine o mostră din pielea obrazului său.

O replică rapidă a ambelor arme purtate de Bolan răspândi dezordinea printre ei, urmată de un geamăt venit dintr-un colţ, şi de un strigăt de durere din celălalt: „M-a lovit...”

În acelaşi moment, Bolan distinse o mişcare în faţa sa, şi un fulger venit din spate îi prevesti durerea sfâşietoare din piciorul stâng, după care se prăbuşi.

Următoarea bubuitură a automatului de 44 trimise o sfârâire direct spre locul din care se trăsese, găsind carne de om în drumul său

prin beznă, impactul fiindu-i anunţat de un alt strigăt agonizant.

Un glas din întunericul zidului strigă: „E lovit! A căzut!”, şi o altă rafală sfâşie iarba în jurul lui.

Instinctiv, Bolan se rostogoli spre întuneric, răspunzând orbeşte la împuşcături, foarte conştient de rănile sale sângerânde în ambele părţi, la picior şi la obraz, dar tot la fel de conştient că scorul era momentan mai mult de 2-1 pentru el.

Unii oameni mor uşor, liniştiţi, trecând de poarta vieţii cu un oftat slab, sau cu un geamăt disperat.

Unii mor cu încăpăţânare, îndârjiţi, agăţându-se de tot ce au la îndemână pentru a se opune trecerii dincolo şi a rămâne de partea Vieţii.

Bolan aparţinea celei de-a doua categorii.

Ajunse în întunericul zidului şi se ridică în picioare, scuturându-l durerile şi greaţa provocate de piciorul rănit, continuându-şi drumul spre ţintă.

Distingea albul ochilor duşmanului, auzea spasmele tipului luptându-se să mai trăiască puţin, auzea clinchetul unui percutor ce lovea în gol: se terminaseră gloanţele!

Dar şi automatul lui Bolan mergea în gol, instinctiv, arătătorul mâinii stângi se încleştă pe trăgaciul pistolului Beretta, care trimise la rândul său ultima lovitură în plin – lui Bolan îi făcu impresia că a călcat peste un cadavru.

Apoi s-a aflat singur în faţa porţilor, singur cu Maserati-ul care ajunsese aproape de ieşire, şi probabil cu încă un singur trăgător, aflat pe aleea pentru maşini, fără a reacţiona deocamdată.

Apăsă butonul pentru deschiderea porţilor, apoi duse repede mâna la buzunarul interior al sacoului, după Browning-ul lui Cavaretta. Dar pistolul nu fusese pus prea atent în tocul său, aşa că se pierduse pe undeva, în urmă. Da, mai avea în faţă încă un trăgător...

Într-unul din scurtele momente de răgaz ale luptei, tipul îşi dăduse seama că Bolan rămăsese fără muniţie. Păşi în drumul porţii zâmbind victorios, ţinând cu ambele mâini un pistol uriaş cu butoi, întins spre el, ţintind cu sânge rece pe gigantul luptător, care-şi căuta acum scăparea.

Bolan nu încercă totuşi s-o zbughească. Căuta pe cât posibil o luptă corp la corp, sărind lateral şi înaintând, lucru de care adversarul nu-şi dădu seama, descărcând revolverul în locul rămas acum gol.

Apoi, marele pistol Beretta îşi luă zborul din mâna lui Bolan, plană pe calea aerului, şi izbi ţinta în plin, aşa că cel de-al doilea foc al duşmanului se irosi în vânt, iar trăgătorul se clătină în urma loviturii primite.

Bolan desăvârşi lucrătura.

Pistolul tipului se răsuci o clipă în întuneric parcă în căutarea ţintei, dar se opri în momentul în care îi aplică omului „strânsoarea ursului", frângându-şi şira spinării.

Trăgătorul apucă să spună: „Stai..."

Dar Dumnezeu sau universul stătuseră deja prea mult în expectativă, şi un alt Taliferi îşi dădu duhul în braţele lui Bolan.

Îl Lăsă la pământ ca pe-o zdreanţă, şi încercă doi paşi şchiopi spre Maserati, când realiză că durerile ce-i izbucniseră în piciorul rănit cereau o îngrijire urgentă.

Lupta fusese cruntă, însă fulgerătoare. Trecuseră abia câteva secunde de când se aruncase la pământ din maşina în mers. Nu prea mult pentru a avea timp să sângereze de moarte, însă suficient pentru ca lovitura şi slăbirea ce avansa în tot corpul să-l pună de grabă în căutarea Vieţii.

Se lăsă într-un genunchi pentru a-şi cerceta rana, apăsând cu ambele mâini. Fusese rănit la muşchi, osul nu fusese atins. Rana îi sfâşiase muşchiul geamăn stâng, şi sângera teribil. Eşarfa luată de la Johnny Cavaretta rămăsese încă la gâtul său. O scoase şi o folosi la bandajarea piciorului sângerând.

Sângele i se prelingea şi din zgaiba de pe obraz, însă aceasta fusese o julitură mai mult dureroasă decât periculoasă. Rupse o bucată din eşarfă pentru a-şi tampona obrazul, şi abia atunci descoperi că glonţul celei de-a doua împuşcături nu-i atinsese numai obrazul. Îi lovise tocul de piele al revolverului de sub mâna stângă, ricoşând în pielea dintre două coaste; simţea că încă este acolo, îl putea pipăi. Da, şi acolo sângera.

Şchiopătă spre Maserati, când apăru celălalt ca din pământ, înfipt în mijlocul aleii pentru maşini.

Îl recunoscu – era Tânărul detectiv.

Pe unde scoţi cămaşa, mărite Bolan?

Se încruntă la el, lăsă bărbia în piept, apoi desfăcu larg braţele, pentru a-i arăta că nu este înarmat: „Nimic..."

Detectivul îngenunchie, ridică ceva de la pământ, apoi se apropie şi înfipse obiectul în centura lui Bolan. Era pistolul Beretta. Zâmbi serios:

— Nimic pe dracu' – apoi îl ajută pe Călău să urce în rechinul cel scump.

Închise uşa în urma celui mai urmărit om al Americii, şi-l întrebă:

— N-ai un foc?

Bolan îi întinse fără vorbă o cutie cu chibrituri.

Poliţaiul aprinse ţigara, înapoie lui Bolan cutia, spunându-i:

— Nu-mi amintesc să-mi fi ajuns vreodată chibriturile pe toată durata programului...

Bolan se arătă plictisit şi aruncă privirile în lături, observând cu această ocazie oameni stând la ferestrele casei. Poliţaiul îi dădu lui ţigara, apoi îşi aprinse alta, pentru el. Expiră fumul în direcţia casei, şi-l întrebă:

— E adevărat că hardughia asta e a unui boss mafiot?

Bolan zâmbi cu amărăciune şi-i răspunse:

— De unde dracu’ să ştiu eu? Aştept un prieten...

— Se pare că ai dat de el... spuse copoiul, îi vârâ apoi în mână un petic de stofă. Am păstrat asta ca pe o amintire de război. Nu cred că mi-ar folosi ca dovadă zdrobitoare. Mai bine îl iei tu, ca amintire din Philadelphia. Îl poţi folosi ca tampon pentru obrazul rănit.

Bolan cercetă peticul, în timp ce-i vorbea poliţaiului.

— Unde l-ai găsit? Întrebă el.

— Cred că-i de la un soldat care luptă de aceeaşi parte cu noi. De unde naiba era să ştiu? Crescuse într-unul din copacii ăştia. Mai bine ai şterge-o, soldatule. Aici te cam afli în calea poliţiei. Vor veni dintr-o clipă-n alta. Baftă la vânătoare! O, să am eu un bolid ca ăsta, cum aş ieşi pe poartă, nu m-aş opri până la Podul Franklin!...

Bolan porni maşina, mulţumi copoiului şi o şterse din loc.

Aşadar, fusese un sfârşit civilizat.

Lua ceva mai mult decât un buzunar rupt din Philadelphia. Ducea o bucată de plumb între coaste, ducea durere şi răni, dar aşa ceva nu constituiau o noutate pentru el. Lucrul important pe care îl ducea cu el era buna dispoziţie, o dispoziţie de zile mari.

Rolul Călăului se încheiase acum. Dar ecoul acestei muzici va mai răsuna încă, iar teroarea se înteţea cu fiecare oră în Philadelphia, era sigur de asta.

O noapte a minunilor? Bolan scutură capul şi-şi duse un deget la rana dintre coaste. Minuni se întâmplau oriunde, ştia el, oriunde spiritul omenesc se mişcă şi luptă.

Ştia de asemeni că mâine, şi un şir de alte zile ce vor urma, vor fi un prăpăd pentru mafioţii lui Angeletti.

Da, ducea cu el tot ce putea fi mai de preţ, în Philadelphia şi pe pământ.

Ducea cu el viaţa, trăită intens.

EPILOG

Trecu peste fluviul Delaware pe podul Ben Franklin, şi se îndreptă spre ieşirea din oraş, în direcţia New-Jersey-ului. Rechinul de 40 000 devora două mile pe minut, şi nu încetini când se auzi buletinul de ştiri al postului de radio local, care îl asigură pe Călău că toată lumea se află acum liniştită, fiecare pe la casele lor.

Asculta ştirile fumând, lăsându-l pe Maserati să meargă unde îl va duce şoseaua.

Nu avea o ţintă precisă a călătoriei sale, şi nici nu ştia ce va face ajungând în vreun oraş anume.

Totuşi s-ar fi putut încerca posibilitatea unui pariu: cineva, într-un viitor apropiat, îi va întinde nada spre un anume Don Cafu şi către o reluare a încăierării cu *gradigghia*, de data aceasta pe terenul lor de baştină.

După cum auzise, în Sicilia e frumos primăvara.

g

Bolan era pregătit cu toate cele necesare pentru un safari în jungla de baştină a duşmanului.

Avea premiul obţinut pe trofeul său de vânătoare, o sută zece babane verzi, o maşină trăsnet sub fund, şi o cunoştinţă la New-York priceput în paşapoarte false şi acte de călătorie, contra cost, desigur.

Cunoştea de asemeni în New-York un medic în stare să-i repare defecţiunile produse de împuşcături, fără a avea remuşcări profesionale şi fără a-l lua la întrebări.

De mai mult nici că avea nevoie. Exceptând curajul său, bafta şi bunăvoinţa universului.

Da. În Sicilia trebuie să fie foarte frumos acum, primăvara. Iar sezonul de vânătoare, după cum auzise, bogat în faună.

ÎN ATENŢIA POLIŢIEI

** COMUNICAT RESTRÂNS **

CIRCUIT SPECIAL. AUTORIZAT CU NR. PH. 142 351 L

CĂTRE H. BROGNOLA – DEP. JUSTIŢIE – WASHINGTON. D.C.

** ATENŢIE URGENŢĂ **

CAZUL BOLAN

TRIMIS PRIN TELEFAX SE CREDE CĂ INDIVIDUL A PĂRĂSIT PHILADELPHIA ASTĂZI, DESTINAŢIA NECUNOSCUTĂ. ÎNTREAGA ORGANIZAŢIE MAFIOTĂ A LUI DON

STEFANO ANGELETTI PARE ÎN DEBANDADĂ TOTALĂ, NUMEROŞI MORŢI, SPITALIZAŢI SAU ARESTAŢI. CEI RĂMAŞI SE SPUNE CĂ S-AU RISIPIT ÎN PANICA, AŞTEPTÂND RĂZBUNARE DIN PARTEA CELORLALŢI MAFIOŢI DIN ZONELE VECINE, DAR CAUZELE SUNT ÎNCĂ NECUNOSCUTE. AGENTUL PERSICONE SUGEREAZĂ „O MANEVRĂ BOLAN”, ASEMĂNĂTOARE LOVITURII DE LA PALM SPRINGS. E POSIBIL CA INDIVIDUL SĂ CIRCULE ACUM SUB NUMELE JOHNNY J. CAVARETTA AVÂND ACTELE DIN PARTEA ORGANIZAŢIEI LA COMMISSIONE, DAR E PREA PROBABIL SĂ POATĂ CONTINUA ASTFEL ÎN ÎMPREJURIMILE PHILADELPHIEI. CEREM IMEDIAT O TRADUCERE OFICIALĂ A CUVINTELOR SICILIENE „GRADIGGHIA” ŞI „MALACARNI”, SOLICITĂM DE ASEMENI O URMĂRIRE SPECIALĂ FBI A AMPRENTELOR TRIMISE, DACĂ SE POATE CHIAR ASTĂZI.

TRIMIS PRIN TELEFAX

EXPEDIAT DE THOMKINS-PERSICONE, DIN PHILADELPHIA

ÎNCHEIAT MESAJUL

SFÂRŞIT

EXECUTORUL — un adevărat thriller, un best-seller cu cel mai mare succes de librărie în America: peste 20 milioane de exemplare vândute, pentru prima dată în România, exclusivitatea aparţinând editurii WIMS-TANO.

EDITURA TANO

DON PENDLETON'S THE EXECUTIONER

Acest vajnic apărător al Dreptăţii, cu metodele sale, dure, care mai întâi loveşte şi apoi pune întrebări, cu musculatura lui herculeană, cu morişca de pumni şi picioare de karatist, cu Mafia de gât şi FBI-ul pe urme, luptă ca un erou singuratic pentru lichidarea unui clan mafiot stăpân al Philadelphiei, Mack Bolan — Executorul supranumit Călăul, trebuie să tragă pe sfoară atât Mafia atotputernică, cât şi neînduplecatul FBI, antrenând cititorul într-o...

ISBN 973-96520-0-X **Lei 1700**